SARANG

Mar Thoma College Magazine

2020

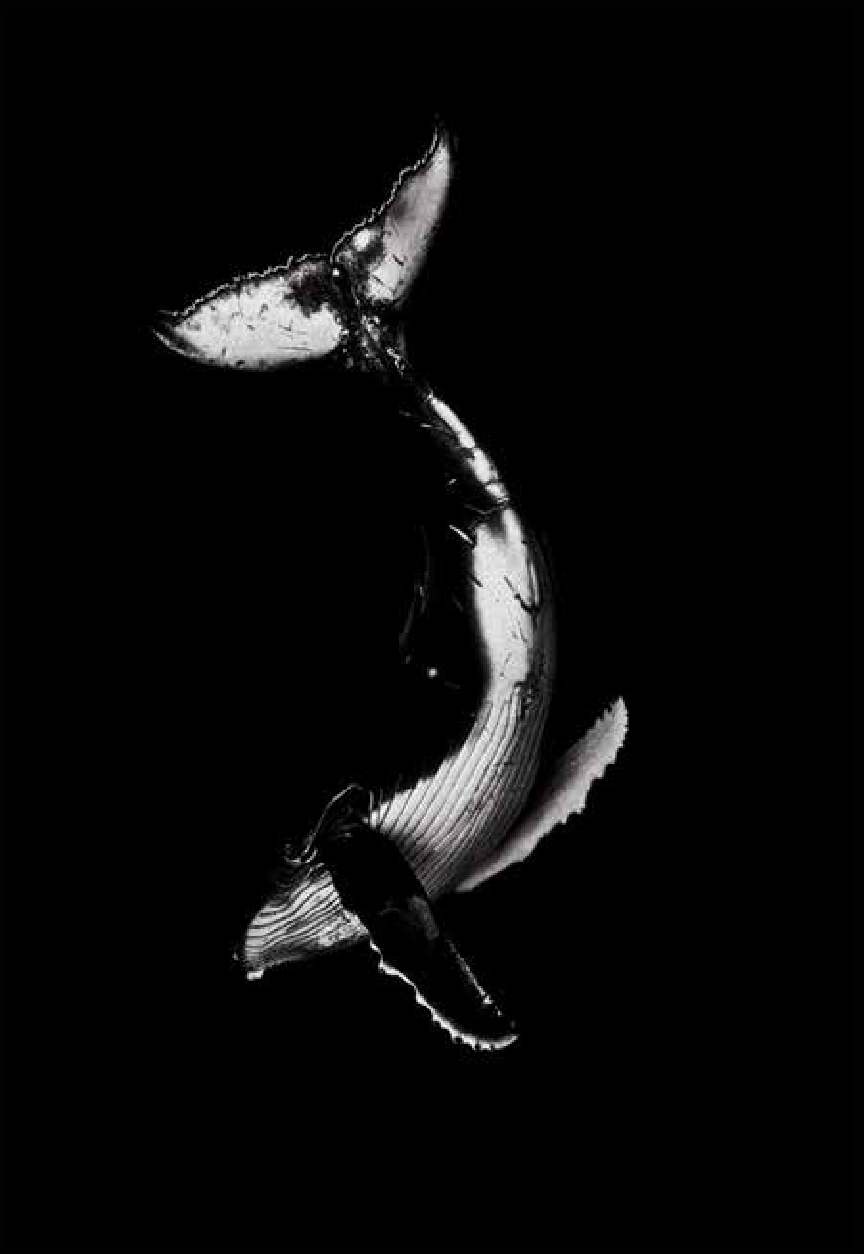

Love \ luhv \ (noun)

Love is patient. love is kind. It does not envy. it does not boast. it is not proud. It is not rude. it is not self-seeking. it is not easily angered. it keeps no record of wrongs. Love does not delight in evil but rejoices with the truth. It always protects. always trusts. always hopes and always perseveres. Love never fails.

1 Corinthians 13 : 4-8

SARANG

SARANG

Marthoma College Magazine 2020

Director : Rev. Mathew Samuel

Chief Editor : Dr. Kumar R

Staff editor : Ms. Pooja Bhaskaran

Student editor : Rachel Varghese

Sub Editor : Fathima Fanna

Members : Ayona. Ancy. Sruthi. Sandra. Hari. Arpitha.
Megha. Haseena. Serin. Aysha Yoosuf. Shimin. Sandra.

Cover Design. Layout : Greenvault Designs

Printing : Praxis Kasargod : Phone : 04994 223763

Copyrights © 2020 Marthoma College Kasargod

Mar Thoma College Magazine

2020

"To serve with compassion and excellence"

Mar Thoma College Of Special Education (Institute Of Speech and Hearing)

Marthoma Mount, Perdala P.O., Badiadka, Kasargod - 671551, Kerala

Phone : 04998 286805, 286806

Email : marthomacollegekasaragod@gmail.com

Visit us : www.marthomacollegekasaragod.com

FOUNDER PRESIDENT

Rt. Rev. Easow
Mar Timotheos Episcopa

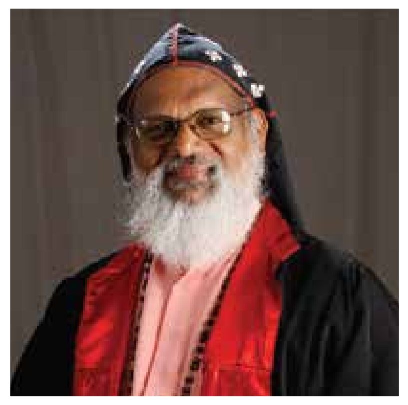

OUR PATRON

His Grace The Most Rev.
Dr. Theodosius Mar Thoma
Metropolitan

OUR CHAIRMAN

Rt. Rev. Dr. Thomas
Mar Theethos Episcopa

Bishops now in Glory

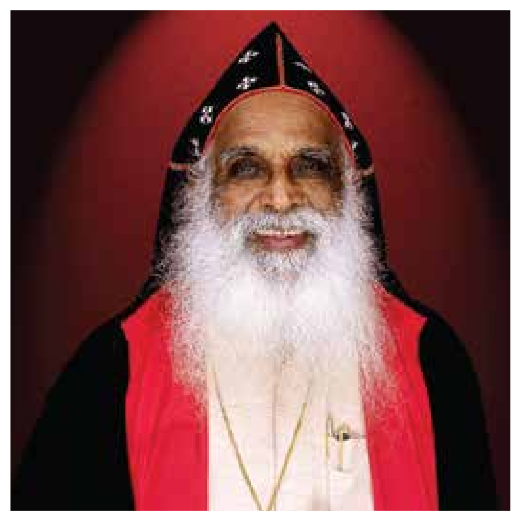

FORMER PATRON, PRESIDENT AND MANAGER

His Grace The Most Rev.
Dr. Joseph
Mar Thoma Metropolitan

FORMER PATRON

His Grace The Most Rev.
Dr. Philipose Mar Chrysostom
Mar Thoma Valiya Metropolitan

Our Shepherds

Rt. Rev. Dr. Euyakim
Mar Coorilos Episcopa

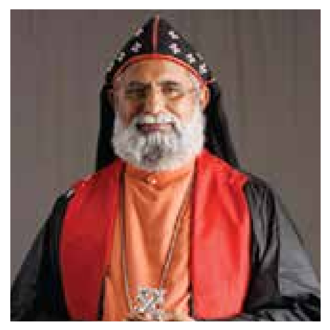

Rt. Rev. Joseph
Mar Barnabas Episcopa

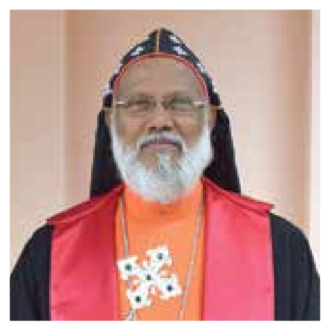

Rt. Rev. Thomas
Mar Timotheos Episcopa

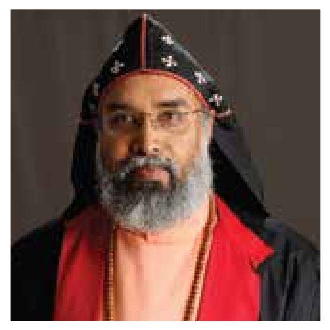

Rt. Rev. Dr. Isaac
Mar Philoxenos Episcopa

Rt. Rev. Dr. Abraham
Mar Paulos Episcopa

Rt. Rev. Gregorios
Mar Stephanos Episcopa

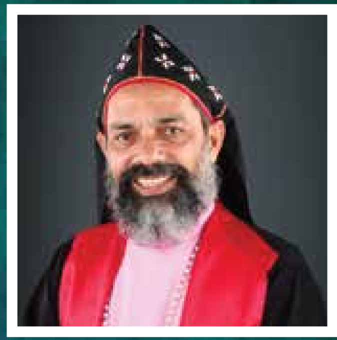

Rt. Rev. Dr. Mathew
Mar Makarios Episcopa

FORMER DIRECTOR

Rev. Mathai Joseph

FORMER DIRECTOR

Rev. Raju Philip Zachariah

DIRECTOR

Rev. Mathew Samuel

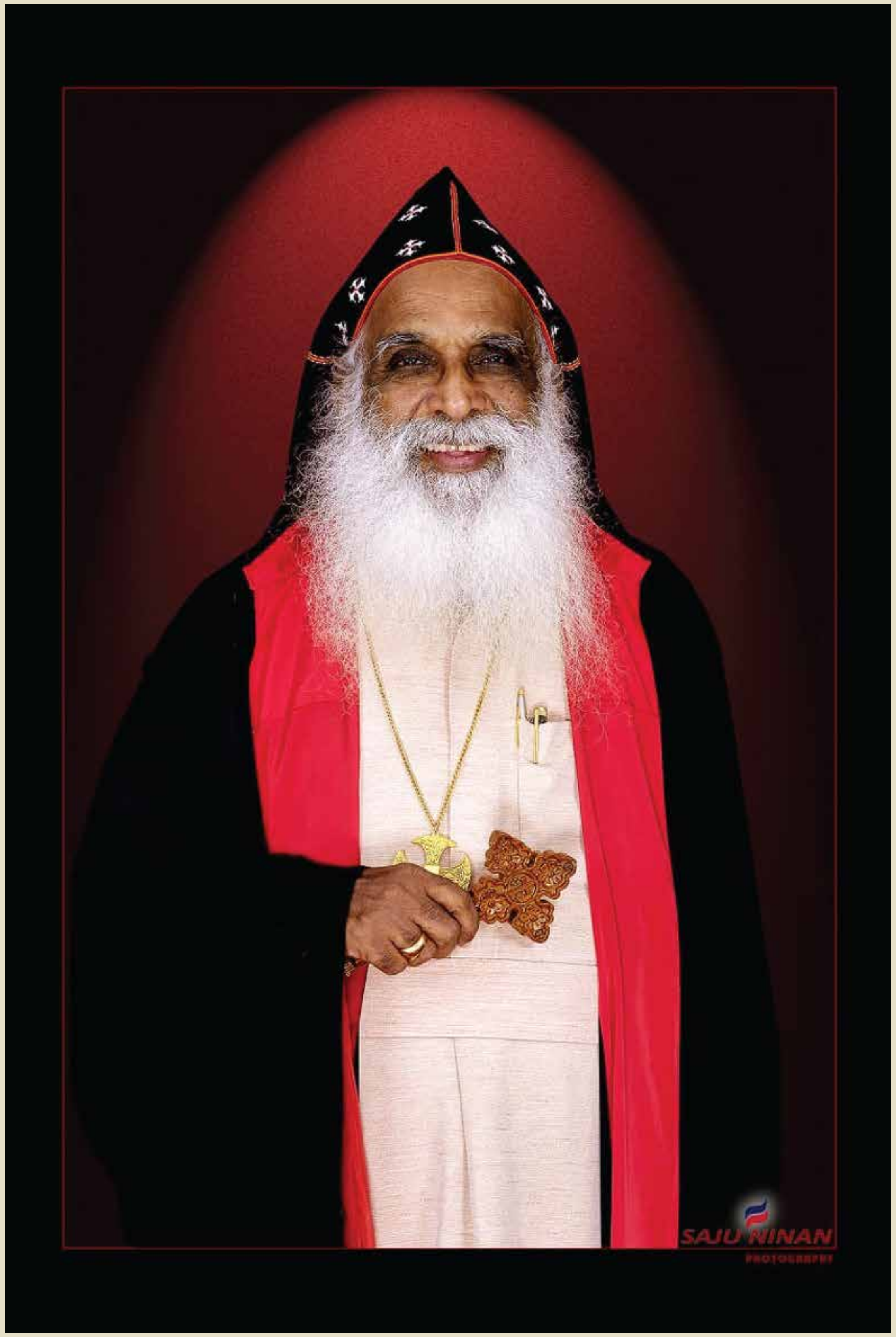

Fond Remembrance

ഡോ. ജോസഫ് മാർത്തോമാ മെത്രാപ്പോലീത്ത ദിശാബോധത്തോടും ദീർഘദർശത്തോടും മലങ്കര മാർത്തോമാ സുറിയാനി സഭയെ നയിച്ച ഇടയശ്രേഷ്ഠൻ. വ്യക്തവും ശക്തവുമായ നേതൃത്വത്തിലൂടെ സഭയെ പതിമൂന്ന് സംവത്സരങ്ങൾ നയിച്ച കർമ്മനിരതനായ മെത്രാപ്പോലീത്ത. ഉറച്ച നിലപാടുകൾ പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിനും അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന തിരുമേനിയുടെ നിശ്ചയദാർഢ്യം ഏറെ പ്രശംസനിയമാണ്.

കഴിഞ്ഞ ആറു സംവത്സരങ്ങളിലായി നമ്മുടെ കോളേജിനു അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനിയിലൂടെ ലഭിച്ച ധീരവും സ്നേഹാർദ്രവുമായ നേതൃത്വത്തിനു സർവ്വേശ്വരനോട് നന്ദി പറയുന്നു. കോളേജ് സന്ദർശനത്തിനിടയിൽ സുസ്മേരവദനനായി കാണപ്പെടുകയും, നർമ്മം കലർന്ന സംഭാഷണവും, തന്റെ പ്രായത്തെയോ,ആരോഗ്യത്തെയോ വകവയ്ക്കാതെ കാഴ്ചവച്ച ഊർജ്ജസ്വലതയും കോളേജ് സ്റ്റാഫും വിദ്യാർത്ഥികളും വളരെ വിസ്മയത്തോടാണ് കണ്ടുവന്നത്. പലപ്പോഴും അധ്യാപകരോടും വിദ്യാർത്ഥികളോടുമൊക്കെ കുശലാന്വേഷണം നടത്തുന്ന തിരുമേനിയിൽ ഊർജ്ജിതമായ ഒരു യവ്വന മനസ്സ് ദർശിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാം കൃത്യമായി വീക്ഷിക്കുകയും, ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ പോലും ശ്രദ്ധയോടെ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന തിരുമേനിയുടെ വ്യക്തിപ്രഭാവം നമുക്ക് ഏവർക്കും വെല്ലുവിളി ഉയർത്തുന്നതാണ്.

അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനിയുടെ ഔദ്യോഗിക യാത്രകളിലെ ഏറ്റവും ദൈർഘ്യമേറിയ യാത്ര നമ്മുടെ കോളേജിലെ 2020 ഫെബ്രുവരി മാസം നടന്ന വാർഷിക ദിന ആഘോഷത്തോട് അനുബന്ധിച്ചായിരുന്നു എന്നുള്ളത് ആദരവോടെ സ്മരിക്കുന്നു.

Thirumeni, we will miss your presence and leadership in our institution.

From.
The family of Marthoma college of Special Education.
Badiadka

Mar Thoma Syrian Church of Malabar

Kunnamkulam Malabar Diocese

Mar Thoma Centre, Makkada P.O., Chelapram, Kozhikode, Kerala — 673 611
Tele: 0495 2265773 (O), 2266957 (P)
kmdiocese@marthoma.in (O)

Rt. Rev. Dr. Thomas Mar Theethos Episcopa
martheethos@marthoma.in(P)

MESSAGE

I commend the Editorial Team for bringing out yet another edition of the Annual College Magazine. This year being exceptionally different because of the Pandemic, I am glad that our students are creatively bringing our E-Magazine. The theme, SARANG-Love of a different kind in Korean language, as I understand from it, is very much what is needed in our world today, to bring all humanity and all creation together. College Magazines have great educative value. I hope that the magazine being brought out will be interesting and will stimulate and encourage the hidden talents of the students. I hope to see the college as a centre of excellence and commitment.
As the Chairman of the College, I am proud of the commitment of our teachers and staff to the holistic development of our young minds, towards which our efforts remain focused. My best wishes are with the Director, Principal, Faculty and the Students of our College.

Yours in Christ Ministry,
Rt. Rev. Dr. Thomas Mar Theethos Episcopa
(Mar Thoma Centre, Kozhikode)

Director

I am happy that our students are bringing out this College Magazine in spite of the difficult Covid times and with all the difficulties of not being physically able to come together to put this magazine up in electronic format. I appreciate their determination and deep interest in rising above the circumstances and publishing this College Magazine.

Looking at our student's zest and zeal, it also gives me joy to pen down a few words for our College Magazine for this year. 'Sarang' the word has different meaning in different languages. But for us it simply means 'love'. Love of a different kind. Many times, our love sadly is selective. We have built many walls around us, so as not to love people who are beyond our families and communities. Religion which was meant to bind people is sadly used to divide people. We don't like and love 'the other'. 'Prejudice' and 'ill feeling' take control of us. Not even the educated are spared. Our task is not to seek love, but merely to seek and find all the barriers within you that we have built against it. Let me give you a secret mantra to love. When you stop expecting people to be perfect, you can like them for who they are. Underlying principle is that none of us are perfect. Let's give love and take love to make this world a better place.

As our College moves ahead, we are looking forward to our College to attain its next logical stage that is approval for PHD programme. Infrastructure wise our second-floor construction is over, and we could do the inauguration in Feb 2020 with His Grace The Most Rev Dr Joseph Mar Thoma gracing the occasion. Provision has also been made for a 1 Lakh litre capacity rain-water harvesting tank. Our already better roads inside the campus have been extended and made still better with a beautiful road facing entrance gate. And academically, our faculty is making sure that our students stand second to none when we compare our college with rest of the colleges in Kerala. Let me thank our Principal Dr Kumar R, our Vice Principal Dr Binoy Shany and our HOD Mrs Grace Sara Abraham. Their leadership is commendable. Our entire dedicated teaching faculty for using the online teaching applications and methods in the most creative and helpful of ways, for all our students. The Pandemic, but has positively helped us so much. The grace of God. Winning over the circumstances is what our faculty has done beautifully. And hardworking Office and Mess Staff also surely need a mention too. All of them have been instrumental in helping the college reach greater heights both academically and otherwise. The students we have are our asset as they brim with energy and creativity. I appreciate each one of them. I wish all our students the very best as they complete their academic year.

With Sincere Wishes and Love,
Rev Mathew Samuel
Director.

Principal

Greetings from Marthoma College Of Special Education.

I'm extremely happy and privileged to pen a few words in appreciation of the release of our Annual College Magazine 'SARANG'.

This magazine is a platform to showcase the literary skills and innovative ideas of Teachers and Students. The vital purpose of SARANG is to inform, connect, inspire and entertain a diverse readership including faculty, alumni, students and parents by presenting an intimate and honest portrait of the Institute, which includes its people and resources. This magazine was possible due to the converging diligence and exuberance of our staff and students.

To quote Paul "Bear" Bryant, It is not the will to win, but the will to prepare to win that makes the difference.The highlight of this magazine is to nail the colors of how Students and staff have been out there, during these testing COVID-19 pandemic times with its tribulations and triumphs and thereby learnt more, experienced more, beyond academics and shaped them to add a lot of meaningful flamboyance to their life.

"Sarang. I understand embodies Love.

So. to those who see with loving eyes.
life is beautiful
To those who speak with tender voices.
life is peaceful
To those who help with gentle hands.
life is full

And to those who care with compassionate hearts. life is good."

Beyond all measure I am indeed grateful to our dynamic and inspiring management led by our Director Rev Mathew Samuel who has always been there with us in terms of constant support, encouragement and motivation to achieve all our goals.

I Congratulate our entire energetic and dynamic Editorial board very ably led by our Staff Editor- Ms. Pooja Bhaskaran, Student Editor- Ms. Rachel Varghese and the wonderful team members for their untiring and excellent efforts to bring forth our college magazine SARANG in such a Youthful and Vibrant form.

I wish HAPPY VOYAGE to the readers of SARANG - which sends forth a message of LOVE FOR ALL.

With Sincere Wishes and Love,
Dr. R. Kumar
Principal

Vice Principal

I am extremely happy to note that our college is bringing out the annual college magazine which provides the students in a forum to express their ideas, thoughts and their experiences during the course of their study in the Institution. I hope that the magazine brought out will be interesting and encouraging and will reflect the hidden talents and knowledge of the students.

It is my pleasure to congratulate the team that has taken the initiative for producing this magazine. I applaud the coordination and efforts behind the team of the magazine committee to bring out this magazine. I hope they will experience victory in all of their future ventures.

With Sincere Wishes and Love,
Dr. Binoy Shany M.S.
Vice Principal

Message from the staff

It is a matter of pleasure that Marthoma College of Special Education Badiadka is bringing out the college magazine "Sarang" during this year.

The college magazine is a forum which could aptly be used for recording events, fond memories and creative writing. I am sure that this magazine will be informative and resourceful.
I wish the venture good luck and congratulations to all those who have contributed their ideas, thoughts and themes for this magazine.

Nithin A. K.
Asst. Professor
Marthoma college of Special Education

Editorial.

Staff Editor

"The best and most beautiful things in the world cannot be seen or even touched, they must be felt with the heart."

- Helen Keller

This beautiful quote sounds absolutely relevant today. We currently live in a world that teaches us the importance of materialism rather than the values of life. We are tuned to whimper at our little achievements, take all the precious things in life for granted, and constantly chase behind things that others consider right for us. Criticisms, tyrannizing the underprivileged, covetousness and other materialistic qualities have taken over the minds of our generation.

So, what have we left behind in this process? LOVE - The most underrated emotion in this world which could do wonders in promoting peace and happiness. But our idea about love is mostly limited to celebrating Valentine's Day! Rarely do we realize that this emotion is beyond red roses and teddy bears. Love has no boundaries, race, culture, religion, sex, or caste. Love can be a bottle of cold water after an intense cardio or a tableful of delicious meals that our grandma stuff in our mouth. Love can be a wagging tail, a mirror selfie, a hot bath, a snowflake, stretch marks, or a heartfelt conversation.

So here we present the 8th college magazine — SARANG (2019-2020) of Mar Thoma College of special education to take you through all the love that our world lacks today. This magazine consists of nothing but a delightful set of work created by our team to ensure that it takes its readers through a blissful phase. Each work published here would help you realize the sheer importance of self love, togetherness, unity, compassion and the need for accepting and promoting love in this world.

At the beginning of our magazine journey, several themes and ideas were discussed but we all felt that these themes lacked some element. Eventually, we realized that the element was love. And then one fine day, my students came up with SARANG- a Korean word meaning "love" and asked me why can't our theme be this simple? Is it not this that we should be talking about?! And the answer was YES!

However, we were not alone in this journey. We were provided with constant encouragement, love and help throughout this process by our Director Achan - Rev. Mathew Samuel, Principal - Dr Kumar, Vice Principal — Dr Binoy Shany and HOD- Ms Grace Sara Abraham. A special thanks to Preena Ma'am for being our key source of energy and inspiration. I also extend my gratitude to all my colleagues for supporting us throughout. A big thanks to all our writers for helping us understand and connect our thoughts on various levels.

My ravishing magazine team worked day and night to make SARANG possible and not even this pandemic could stop my superheroes. Kudos my lovelies! We did it!
Lastly, we hope that you, my dear readers, will enjoy reading it as much as we enjoyed working on it. Get ready to be sarang'ied!!

Pooja Bhaskaran
Staff Editor

Student Editor

As the editor of this magazine, one of the most tedious tasks were to find a theme for this year's magazine and so began the hunt for it. We had multiple encounters with the cliché words like 'Meraki', 'Hiraeth', 'Anora' and so on and so forth. All these were too "normal" and hence boring. But then someone suggested, "Why don't we go for something simple?". And that's how we came up with 'Love'. A simple, plain word that all of us share a familiarity with.

A word that speaks of an emotion that is so familiar yet alien, so simple yet complicated.
Sarang is a Korean word that directly translates to 'love'. With this theme we wanted to talk about the topics less mentioned like self love, platonic relationships, our love for our profession, our passion etc. Love has been romanticised for way too long and this magazine aims to change that. When we hear the word love the first image that pops into our head is that of a red heart, a couple or things along the lines of the same (P.s red hearts have been far too over-rated). I hope after reading this edition of the college magazine, when we hear the word love, concepts like self love, humanity, love for our hobbies etc. pop up in our minds along with roses and red hearts. The energetic bunch of students this college is gifted with have beautifully depicted their thoughts on 'Sarang' in the pages of this magazine.

We've got to learn that love is more than romantic. It is the respect you have for your peers, the care you have for your family, the kindness you have for strangers, the dedication you have for your work and the appreciation you have for yourself.

Rachel Varghese
Student Editor

Fatima Fanna
Sub Editor

CONTENTS

1. Love is letting Go 26
2. Besties 28
3. Phir mileage Hum 29
4. To my Mom 31
5. Ballathoru Hammk 32
6. The lament of a mother 33
7. Neer 34
8. Food love 35
9. Bhaasha konduvanna kuthich chaatam 37
10. The self 39
11. Marann kalayenda kaalam 40
12. I'm unapologetically myself 41
13. Art of self love 42
14. Events 44
15. Interview: Dr. Madhuri Gore 48
16. Tell me your dreams 51
17. Time and Memory 52
18. Aarkuvendi 53
19. A baby was born 54
20. Oh my dearest love 56
21. What pooh teaches us 57
22. Ennik parayan ullath 58
23. Works of Art 62
24. Vegetable Pizza 65
25. Travel till you die 66
26. Why I read? 74
27. Friendship is pleasure 76
28. Do you love what you do? 77
29. Interview - Dr. Varun Nambiar 78
30. Bring your change to the table 81
31. Through the lens 82
32. To be changed 84
33. Yaathrakaarude sredhakk 86
34. You guys can go home 90
35. Christmas 92
36. Athijeevithathinappuram 94
37. Rainbow of love 96
38. Kizza 97
39. Yathra 100
40. Life a story 101
41. Let's stay happy 102
42. Jeevitham 104
43. Yesterdays 106
44. Its Corona that's why 108
45. Nalla chintha 109
46. Marakkilla Manushya Sneham 110

‘ We may not have it all, but together we have it all.’

'We may not have it all together, but together we have it all':- A statement of unity, A statement of hope, A statement of love. One of the most relevant statements especially during this pandemic situation. For once, the world is thinking the same thoughts, sharing the same fears and battling the same enemy. We are all reaching for the same medicines and protective gear. The COVID-19 pandemic has demonstrated the interconnected nature of our world — and that no one is safe until everyone is safe. All nations are collectively rocketing high on the corona graph, and deep-diving together dizzily on the economic graph. Only by acting in solidarity can communities save lives and overcome the devastating socio-economic impacts of the virus. It is a collective responsibility.

Research suggests that when faced with a common threat, a shared sense of togetherness can lead people to look past their differences and collectively respond to the challenges they face. In moments of crisis, studies suggests that a shared sense of "we-feeling", or a mutual emotional connection with others, is paramount for motivating mass pro-social action.

Feelings of closeness can lead to a shared affinity and concern for the welfare of others. Thus people who feel a part of a cohesive community can form a powerful shared identity with each other by serving those in need. The recent rescue operations at Idukki land slide and flight crash at Calicut were real examples for the same. People who came for rescue never bothered about who had Covid or not, which religion or cast, political affinity and for any other differences....it is because of their selflessness and alacrity that so many lives were saved, or else the death toll would have been terrified.

Despite the struggles, many of us have found ways to (partly) fulfil our human need for social and emotional connection. We have found innovative ways to communicate with other people at distance, and witnessed an encouraging sense of community and a new emphasis on the collective need. In our attempts to cope with a new way of living, perhaps we are unknowingly changing the blueprint for how we live our lives in the future.

As an Academic coordinator I am extremely delighted that meeting all the odds our Marthoma college team have moved ahead and proved that we can get things done. In spite of the pandemic the college managed to keep all the activities going including Journal club and clinical conferences , though in a different mode. This would not have been possible without the support of our college management. I really appreciate the immense support provided by our director Rev.Fr Mathew Samuel, which acts as the fuel to run all the online academic programe, under the energetic and experienced guidance of our principal Dr.Kumar. Kudos to our dynamic and hardworking staff team. The co-operation extended from students and their families, their ability to adapt to the new learning platform is really commendable.

I take this opportunity to appreciate the efforts of the magazine crew who worked hard to bring out this digital magazine. It proves that with perseverance and hard work, together we can achieve more heights.

Though we do not have it all together, together let's have it all... May God almighty strengthen us to overcome all the challenges and help us to **"SERVE THE SOCIETY WITH COMPASSION AND EXCELLENCE."**

Grace Sara Abraham

Head of the department,MISH

Articles.

Love is letting go...

Annette Johnson
1st Year

With the theme of the magazine being love; to write an article for it, I needed to assess what love meant apart from its more conventional meaning of care, affection and of the sort.

I happened to see this movie called 'The Sky is Pink' yesterday. It was a brilliant movie that tugged all my heart strings a little too hard; I haven't bawled like this in a long while. Apart from the tears, the movie gave me quite a bit as food for thought. And hence, I've managed to conclude that love is also about letting go as much as it is about holding on.

'The Sky is Pink' is the true story of Aisha Chaudhary, daughter of Aditi Chaudhary and Niren Chaudhary, born with a rare gene disorder known as SCID or Severe Combined Immunodeficiency. SCID makes it almost impossible for the child to survive beyond one year of age, if not treated. The Chaudharys' first-born child, Tanya Chaudhary, lost her life at 8 months as the treatment for SCID did not respond well. They found out that Tanya's treatment had backfired instead of working for her betterment, along with the revelation that Tanya has barely a day more to live. An emotionally shattered Aditi rushes with a crying Tanya to the prayer room of the hospital where she has a brief conversation with a lady. This conversation is what drove my train of thought along the lines of 'love is letting go'. At this juncture, Aditi questions why God doesn't see her suffering and pain, to which the lady responds 'he does, but he also sees hers', implying that God sees Tanya's pain and is therefore trying to relieve her of it by taking her painful life away.

Aditi looks down at her child with a new dawn of realization and tells Tanya that her mother is selfish, but not selfish enough to put her beloved child through endless amount of pain and suffering. Then she says 'Go, my little girl'. This was a beautifully crafted scene that packed a significant amount of punch with it.

Aditi, out of her profound love for Tanya, liberates her little one emotionally. She lets go of her beloved child knowing that this is the most she can do for Tanya, all with the utmost love and care a mother can give her child. Aditi's pain in doing so is something that can only stem from the purest form of love. It is a pain no one in the world can decipher, apart from other parents who have had to knowingly let go of their children.

A little extra thought made me think that letting go of a loved one, emotionally or physically, can be observed in other scenarios too. One such scenario is the case of parents with children who are preparing to leave home be it for college, work etc. The parents, at some point in this particular time frame, let go of their children and emotionally liberate them to spread their wings and face life head on. To let their children off the safety of the parents' protection is a move, I believe, stems from the purest form of parental love. It may be easier for some parents than others, but for any parent that genuinely loves their child; I wish to believe such a choice brings about a pang of pain and anxiety for even the toughest parent out there.

Another scenario that 'letting go' as a form of love made sense to me was in terms of friendships. But in this context, the love is for self than the friend involved. Letting go of a toxic or harmful friendship that does more harm than good can only be possible if I'm capable of prioritizing my emotional and mental health by sparing a little self-love in a positive manner. And thus, for the sake of my sanity, if I'm able to let go, then it's because I care about myself just enough to not put myself through this emotionally exhausting and all-round energy draining friendship. No one can stand up for you like you can. It's not selfishness, its precaution. But yes, in the end, it is a move targeted for my betterment in the long run. They say 'health is wealth' for a reason, and that health definitely implies emotional and mental health too!

And there it is, a little line of thought ignited by a movie that inspires. 'The Sky is Pink' is a wonderful and fairly realistic movie which I would recommend to anyone who can take a little heart ache!

Besties

Haseena Mariyam CL
2nd Year BASLP

There are some individuals that come into our lives unannounced. uninvited. They end up staying in our lives for the better halves of our lives. Why 'better' you ask? Its because these individuals are the ones that make our lives worth living. Every moment spent with them turns into a memory to be cherished. When we are surrounded by these people. we don't even realize how fast four or five hours have passed. With these people we are able to be our own crazy selves. Our inner 'clowns' come out when we're with them. Ah. I really do wonder what I would've done without these people.

FRIENDS are the best humans that live in a person's life. These 'friends' can be anybody. Our family. cousins. and new kids we meet at school or even random strangers we see on a bus ride every day.
We never consciously realize the moment these individuals become a vital part of our life. But once we realize their worth in our lives. it's quite impossible to think about a life without them.

We've all been part of a 'group' at least once in our lives and each one in the group played an important role like being 'The One Who Irritates'. 'The One Who Is The Genius'. 'The One Who Is The Planner'. 'The Bully'. 'The Scape Goat'. 'The One Who Completes all the assignments first'. 'The One With Motherly Instincts'. 'The Troublemaker' and so on.

What would we have done without them? Imagining a life without people to share memories with. to laugh with till our bellies ache and tears trickle down our faces. to rant to about some evil person in our life: its impossible and life becomes quite meaningless.
Friendship is a beautiful feeling. Value your friends when you have them.

Nostalghia. 1983.

फिर मिलेंगे हम

Fathima Fanna
2nd Year BASLP

हर पल में एक कहानी छुपी होती है। वैसे भी खुशियां और उदासी तो वह एक पल में ही छुपा है ना। मुड़ कर तो देखो क्या है जिंदगी?

क्या है जिंदगी बिना आंसुओं की?

आंसू होगा, मुस्कुराहट होगा, हंसी होगी, मजाक होगा। यही तो जिंदगी है।

कोई तो हमारे साथ बुरा करेगा वैसे भी कोई भी पूरा नहीं है ना?

कुछ भी है जाने दो और आगे बढ़ो हमारी जिंदगी है। बुरी भावनाओं की पछतावा हम ही करेंगे।

हमने तो बहुत कुछ खोया है जिंदगी में वह लम्हे तो बीत गया। वह आंसू तो टूट गया पर लिखा है मैंने वह लम्हो को मेरी किताब में।

फिर मिलेंगे हम जन्नत में।

Three Ages of Woman, 1905
Gustav Klimt.

To my Mom...

Hasifa Sherin
1st Year BASLP

Mama. Today you asked me quite a simple question. A question with not many loop holes but quite a straight forward and rather innocent question .This letter is the answer to that question Ma. You've always asked me this and today I have the reply for you.

Ma. you were the first person to hold me close in a warm embrace. Your name was the first word I uttered. It was your voice that I loved to imitate. Your lullabies were the ones that used to calm my frightened heart and your presence never failed to bring a smile on my face.
You were my ray of sunshine on dark sorrow filled days and you were my safe haven. You were the hand to hold me when I stumbled and the person to pick me up whenever I fell. You were the person who strive to see me thrive and you were the one person to keep pushing me to my limits. making me a better version of myself. All that I am today Ma is because of you. It was because you were the perfect guide and mentor I could've ever asked for. You taught me the value of mistakes in one's life and how it can be turned to meaningful life lessons. It was all you Ma.

You poured into me the knowledge of our roots and culture. You helped me look at the world with an open mind set. Knowing I have a mother like you allows me to be strong in all I do. When I am away from you. I miss you at the most random times. But when I think about the rough times you've been through. the way you had overcome your struggles. it gives me strength to hold on a little bit longer.

As I get older. I've grown to appreciate you more (though I must've been angry when you didn't let me go to my friend's house). Your love and compassion for your children shows in everything you do Ma. We've shared quite a lot of fun moments together. a lot of laughter-filled memories lay imprinted in my brain. All those times you've asked this question but the lack of response always left you confused. But not today. Today you get the answer to your question Ma.
'My dear. Who's the one person you love the most in this world?'

It's YOU Ma. This letter is to tell you how much you mean to me. This letter is for all the times
I forgot to tell a 'Thank you' for all the little acts of kindness you do. for all the times some words go unspoken. This letter is for you Ma. To remind you that I'll always love you.

With Love.
Your
Aami

ബല്ലാത്താരു ഹമ്ക്ക്

Sana VP
2nd Year BASLP

ഇങ്ങളിത് വല്ലോം അറിയണ്ടോ ആലിയാർക്കാ. മ്മള ലോകം മൊത്തം തിന്ന് തീർക്കണ ഏതോ ഒരു ഹമ്ക്ക് ഇണ്ട് ഇപ്പോ. ന്താ അതിന്റെ പേര്?...കുട്ട്യേള് എന്തൊക്കെയോ പറേണ കേൾക്കാ. ആ സൂക്കേട് കാരണം ഇപ്പോ ആരും പുറത്ത് ഇറങ്ങാറൂല്ലാ...കാണാറൂല്ല... പീടിയേം ബണ്ടീം... ഒന്നൂല്ല്യ. പടച്ചോൻ എന്തൊക്കെയോ കണക്കുകൂട്ടി ബെച്ചിക്ക്. അല്ലാണ്ടിപ്പന്താ പറയാ, അങ്ങനത്തെ അത്ഭുതം അല്ലെ ഇബ്ട നടക്ക്ണെ.

ഇങ്ങള് അങ്ങ് പോയേന് ശേഷം ശെരിക്കും ഒരു ഒറ്റപ്പെടലായ്നൂ. എല്ലാ വീട്ടിലും നടക്ക്ണെ പോലെ സ്വത്തിനും വീടിനും വേണ്ടീള്ള തർക്കം.

എന്തോ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ പടച്ചോന്റെ കളി. ഇപ്പൊ എല്ലാരും ഇബ്ട ഇണ്ട്. കുട്ട്യോൾക്ക് എല്ലാം നല്ല പിരിശാ എന്നോടിപ്പോ. എപ്പോം തിരക്കുപിടിച്ച് നടന്ന മക്കളൊക്കെ മിണ്ടിത്തുടങ്ങി. ഒരുപാട് സൊറ പറഞ്ഞിരിക്കും ഇപ്പോ. ഫോണില് കുത്തിയിരിക്കണ പൈതങ്ങള് ഇപ്പോ ഉമ്മമ്മോ ബാ കളിക്ക്യാ പറയും, വയസ്സായീല്ലേ...... എന്തൊക്കൊയോ കാട്ടി ഞാനിങ്ങ് പോരും. ന്തോ... ഇപ്പോ ഇങ്ങള പാത്തൂന് ബല്ലാത്തൊരു സന്തോഷാണ് ഇക്കാ. പറഞ്ഞറീക്കനാകാത്ത അത്റേം. എല്ലാം തിരിച്ചുകിട്ടിയ പോലെ.

ഇങ്ങളബ്ടെ സുബർക്കത്തില് സുഖാണെന്ന് കരുതുന്നു. അവിടന്ന് ഇതൊക്കെ കണ്ട് സന്തോഷിക്കണണ്ടോ ഇങ്ങള്? പിന്നെ ഇങ്ങള് പണ്ട് ബച്ച മാവിൽ നെറയ മാങ്ങയാ ഇപ്പോ...

എന്ന്

ഇങ്ങള സ്വന്തം പാത്തു.

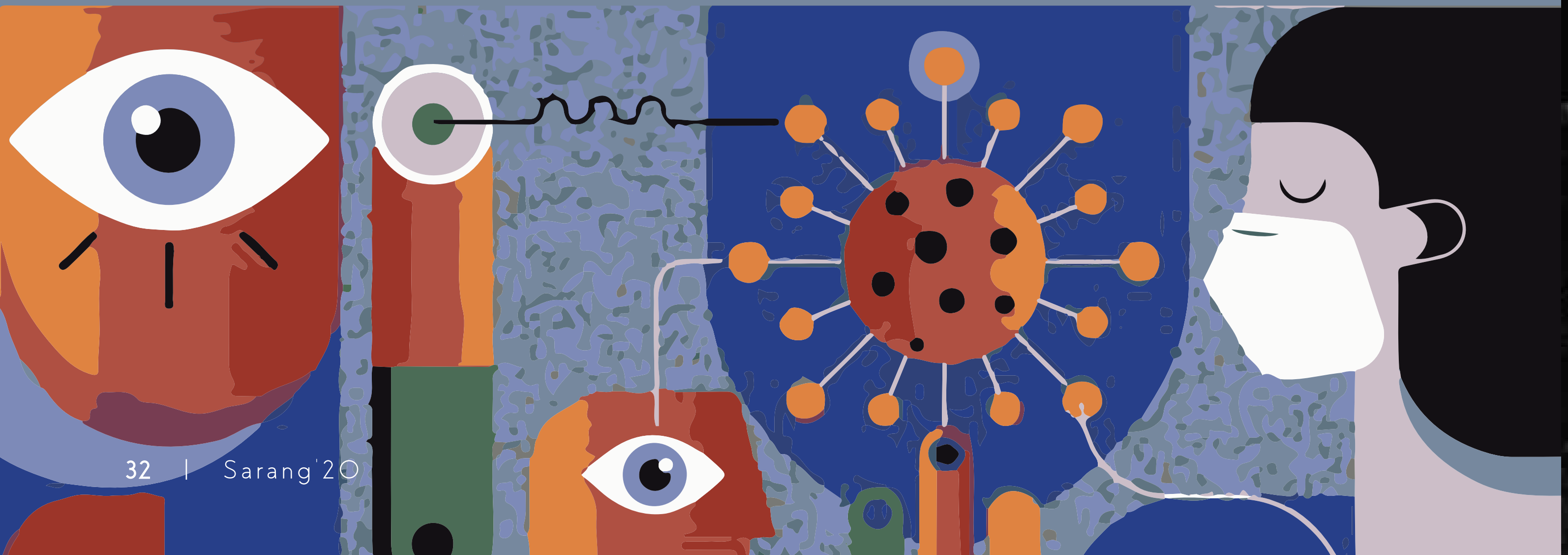

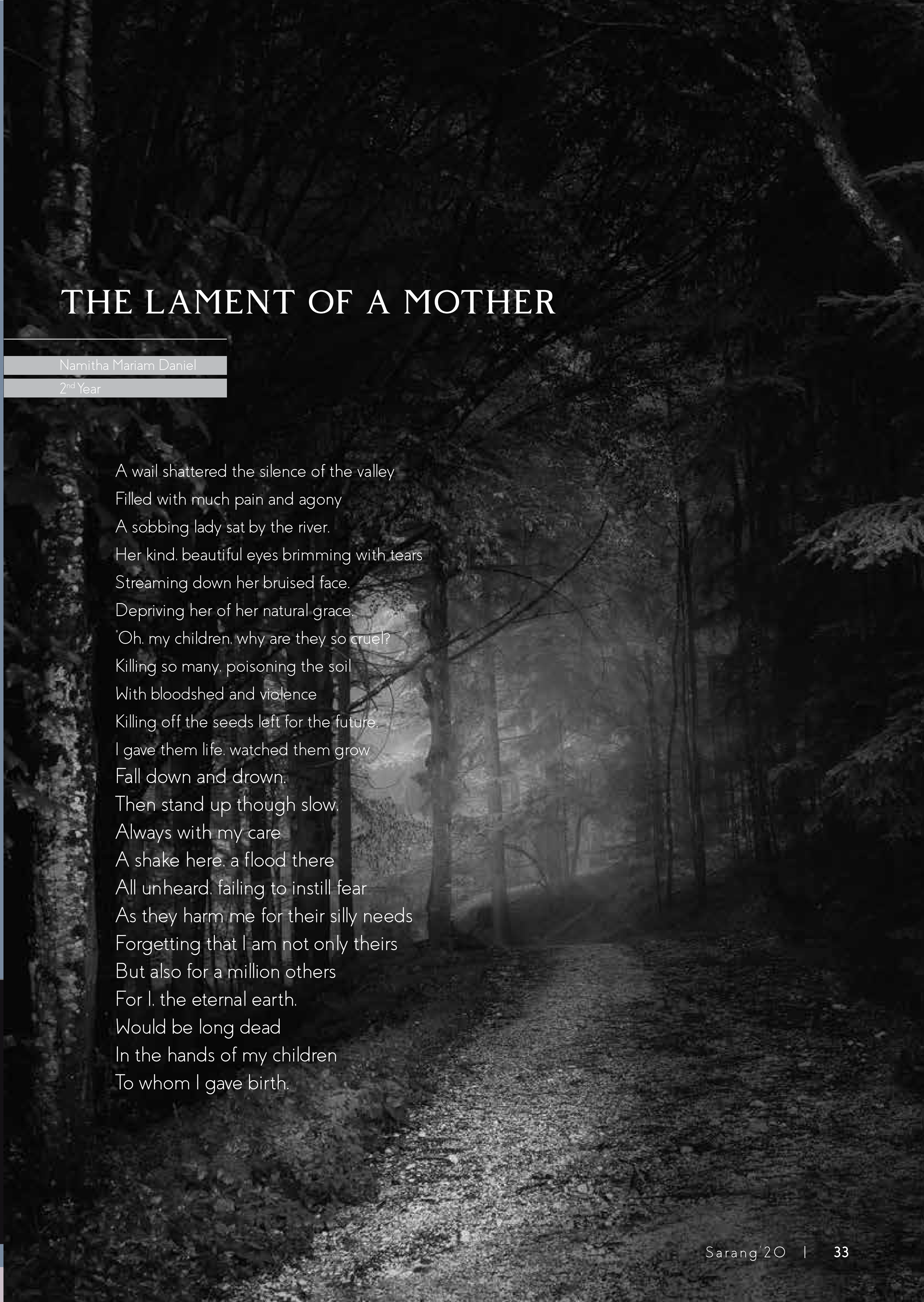

THE LAMENT OF A MOTHER

Namitha Mariam Daniel
2nd Year

A wail shattered the silence of the valley
Filled with much pain and agony
A sobbing lady sat by the river.
Her kind, beautiful eyes brimming with tears
Streaming down her bruised face.
Depriving her of her natural grace.
'Oh, my children, why are they so cruel?
Killing so many, poisoning the soil
With bloodshed and violence
Killing off the seeds left for the future.
I gave them life, watched them grow
Fall down and drown.
Then stand up though slow,
Always with my care
A shake here, a flood there
All unheard, failing to instill fear
As they harm me for their silly needs
Forgetting that I am not only theirs
But also for a million others
For I, the eternal earth,
Would be long dead
In the hands of my children
To whom I gave birth.

നീര്

ഇരുകരകളാം ഹൃത്തിൻ-
സമാഗമത്തിൽ നിന്നും പ്രവഹിക്കും
ഏതു നേരവും അവർക്കിടയിൽ
ഒഴുകി പടരുന്ന പ്രേമാശയം

സ്വയത്തിലേക്ക് ചാലുകീറി
മെയ്യാസകലം നീറി പ്രാണനെയേറ്റി

നനവാർന്ന നെഞ്ചകം തുടിച്ചു
കിളിർത്തയോരോ മൊട്ടിലൂടെയും
വിടരുന്നു കിനാക്കളുടെ പൂക്കൾ

പൊഴിയുമിലകളായ് ദിനങ്ങൾ
ഓരോന്നും ഉതിർന്ന്
ഓർമകളെ നിരത്തി നമ്മെ തേടുന്നു

ആഴത്തിലായി ചേർന്ന് മണ്ണിൽ
കൈകൾ കോർത്ത്
നട്ടു പിടിപ്പിച്ച പച്ചപ്പ്
മായാതെ കാക്കുമീ നീര്

പ്രാണവായു പരത്തുമാ
പ്രണയത്തിൽ തന്നെയല്ലോ
നമ്മുടെ ജീവൻ കുടികൊള്ളുന്നത്
ഈ ഉറവ് വറ്റാതെ കാക്കുകിൽ
ജീവാംശവുമായി വാഴാം

നീര് ആത്മാവിനെ ആവാഹിച്ച് ഉയർന്ന്
മേഘകൂടാരത്തിൽ നിന്നു
പിന്നെയും പിന്നെയും കോരി ചൊരിയുന്നു
പ്രേമവർഷമായി...

Khadeejath Asvira BA
2nd Year BASLP

Food Love.

Reshma Susan Roy
2nd Year BASLP

All of us have different kinds of love...towards parents, friends, nature, nation, passion but we all hold a special place for food in our hearts. It is something that cannot be expressed in mere words. FOOD is an emotion. It not just helps us be fit but it sometimes brings out some 'hidden talents' in us which we might have ignored all this while. Yes that's right, let me point out few from my personal experiences:-

- Food helps us to be more determined in life, to not give up so easily. For instance the Sunday Biryani at hostel, even if our stomach is about to burst, we don't give up eating just because we are pretty sure that this opportunity is not something to let go.

- Food makes us more social. In order to socialize we should take part in social gatherings and what more can act as a better reinforcement than food. We all attend gatherings which we don't prefer just for the food that awaits us. Also in order to start a conversation, food as a topic is an excellent catalyst, like ....hey did you try this. Wow this is nice....And voila!!! You get connected to that person in a heartbeat.

- It reminds us to be overwhelmed with the little things as well. We all might have our heads in the clouds when at home. Ahh all the food that we love are all within our reach. But at hostel, Arrowroot and Parle-G are the only ones that are going to have our backs and guess what, We value it more than anything. Every crumb counts.

- It makes us understand what true sadism means. We all have met that one person who never misses a chance to tempt others by talking about food like, 'Hey do you miss nice sizzling hot pizza with that melting cheese on top and those crunchy fries and mayo?' The immense pleasure the other person gets when we are depressed thinking about it, well that's what sadism means (though we might want to strangle that person to death). I seriously wonder why can't they actually keep these thoughts to themselves.

- It makes us miss HOME! Our day scholars are living examples of that. They might be wondering from which below poverty areas are these people (we) coming. Nothing can be compared with homely food and so on.

- It brings out the athlete in you. No matter how tired we are after clinics, thinking about the snack waiting at hostel, I have no idea from where the sleepy athlete

wakes up and fights the way till there.

- It indicates our emotion. We share when we are happy. hog when bored. go on hunger strike when sad. eat even more when tensed and so on. It's not same for all but we all can agree that every emotion has an associated eating habit.

- There is nothing that a box of chocolates can't solve. It is a means of getting things done. asking forgiveness. and expressing love. However it can also make us murderers: we can all bear ants crawling on our books. might even stare at it and make sure that they reach their homes safely. but if even a tiny one is found on a chocolate then. may the poor soul rest in peace.

- Food brings out the creativity in you. How do you think new recipes are made? The hostel birthday cakes are the best examples of the endless possibilities that food gives us. it's up to us to use this to create new life savers.

- Last but not the least the greatest lesson that each meal teach us is that no matter how we start.the end is always a sweet dessert. So make sure that you hold on till the end of the journey.

ഭാഷ കൊണ്ടുവന്ന കുതിച്ചു ചാട്ടം

Anumol VS
2nd Year BASLP

ശ്രീ മൈത്രേയന്റെ "മനുഷ്യർ അറിയാൻ" എന്ന പുസ്തകത്തിലെ ഒരു ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന ഭാഗമാണ് "ഭാഷ കൊണ്ടുവന്ന കുതിച്ചു ചാട്ടം". വിയോജിപ്പുകൾക്ക് ഏറെ സാധ്യത ഉണ്ടെങ്കിലും ഇതു പോലൊരു പുസ്തകം മലയാളത്തിലെ ശാസ്ത്രാന്വേഷകർക്കും തത്വചിന്താ പഠിതാക്കൾക്കും ചരിത്രവിദ്യാർഥികൾക്കും സാധാരണാർക്കും ഒക്കെ വലിയ ചിന്തകൾ പ്രധാനം ചെയ്യും എന്നതിൽ തർക്കമില്ല.

വായിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ എന്തോ ഒരു ഇഷ്ടകുറവ് തോന്നി. എന്നാൽ വായിച്ചു കുറച്ചായപ്പോൾ വായനെക്കൊപ്പം ഞാനും ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു കാര്യം മനസ്സിലായി, പുസ്തകങ്ങൾക്ക് നമ്മളോട് എന്തൊക്കെയോ പറയാനുണ്ട്,ഒപ്പം ചിന്തിപ്പിക്കാനുമുണ്ട്.

ഇതിൽ ഭാഷയെ 'തന്ത്രം', 'കഴിവ്' എന്നിങ്ങനെ ഒരുപാട് പേരുകൾ നൽകി വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കുട്ടി ജനിച്ച് പത്ത് വയസ്സിനുള്ളിൽ കേൾക്കുന്ന ഏതു ഭാഷയും സ്വായത്തമാക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ട്. ഈ കാലയളവിനുള്ളിൽ ഒരു ഭാഷയും കേൾക്കാതെ പോയാൽ പിന്നെ അവർക്ക് ഒരു ഭാഷയും പഠിക്കാൻ കഴിയാതെ പോകും.

ശരീരത്തിന്റെ ഓരോരോ പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും പ്രതിസ്ഥലങ്ങൾ തലച്ചോറിൽ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതുപോലെ ഭാഷയ്ക്കും ഒരിടം ഉണ്ട്. തലച്ചോറിൽ ഈ ഓരോ മേഖലകളിലും അതിർത്തികൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്ക് ഒറ്റക്ക് നിൽക്കാൻ സാധ്യമല്ല. സങ്കീർണതകളിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ട് തന്നെ ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുക എന്നതാണ് അവയുടെ രീതി. അപ്പോൾ ഭാഷയ്ക്ക് വേണ്ടി ഉള്ള സ്ഥലം ഒരുപാട് കാലം പ്രവർതനരഹിതമായാൽ അവിടം മറ്റുള്ളവർ കൈയടുക്കും. അതാണ് പിന്നെ ഒരു ഭാഷയും പഠിക്കാൻ പറ്റാത്ത രീതിയിലേക്ക് ഇവരെ മാറ്റുന്നത്. ഒന്ന് ചിന്തിച്ച് നോക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് ഇതിനെ മറ്റു പലതിനോടും ചേർത്ത് വായിക്കാനാകും. എനിക്ക് തോന്നുന്നത് ഇങ്ങനെ ആണ്- നമ്മൾ എല്ലാവരും ജനിക്കുന്നത് ഭൂമിയാകുന്ന മടിത്തട്ടിലാണ്. പല നാടുകളാലും അതിർത്തികളാലും വീടുകളാലും ഒക്കെ നമ്മൾ വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒറ്റക്ക് നിന്നുകൊണ്ടു നമുക്ക് ഒന്നും സാധ്യമല്ലാ. ഈ ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്നതിന് ഒരുപാട് ആളുകളുടെ സഹായം ആവശ്യമാണ്. ഇവിടെ അദ്ദേഹം തലച്ചോറിനെ ഒരു കാറുമായി ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും ഒന്നിച്ച് ചേരുമ്പോളാണ് അത് കാറായി മാറുന്നത്. പിന്നീട് എന്നെ ചിന്തിപ്പിച്ചത് മറ്റൊരു വരിയാണ്, "ഓരോ മനുഷ്യനും വിചാരിക്കുന്നത് തനിക്ക് വയസ്സാകുന്നില്ല, മറ്റുള്ളവർക്കെല്ലാം വയസ്സാകുന്നു എന്നാണ്". ഈ "മാറ്റമില്ലാത്ത ആത്മാവ്" വ്യത്യസ്തമായ പലയിടങ്ങളുടെ ഏകീകരണമെന്ന നിലയിൽ

നമ്മുടെ ആന്തരിക അനുഭവമായി മാറുകയാണ്. ചുരുക്കം പറഞ്ഞാൽ ഇതെല്ലാം നമ്മുടെ തോന്നലാണ്!

മേൽപ്പറഞ്ഞ ഒരു ഭാഷയും പറയാനാവാതെ വരുക എന്നതിൻറെ കാരണം വളരെ രസകരമായി ആണ് അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്,"ഭാഷ കേട്ട് രൂപാന്തരപ്പെടേണ്ട തലച്ചോറിൻറെ പ്രതിസ്ഥലം ചുറ്റുപാടുമുള്ള മറ്റുസ്ഥലാക്കാർ കൈയ്യേറിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത്. അതിനാൽ പത്തു വയസ്സിനുള്ളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഷ എങ്കിലും കേൾവിയിലൂടെ സ്വായത്തമാക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്" എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. ഇത് എന്നെ ചിന്തിപ്പിച്ചു.

ഓരോ ഭാഷയും ഓരോ പ്രദേശത്തിലെ മനുഷ്യചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരസ്പരം ആഗിരണം ചെയ്തും പുറന്തള്ളിയുമാണ് ഭാഷകൾ വളരുന്നത്. ചരിത്രത്തിൻറെ പലയിനം ഭാണ്ഡക്കെട്ടുകളിൽ നിന്നും മോചിച്ച ഒരു ശുദ്ധമായ ഭാഷപോലും ഉണ്ടാകില്ല എന്ന് പറഞ്ഞ് കൊണ്ട് ഈ അധ്യായം അദ്ദേഹം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

The Self

Donna Elza Jacob
2nd Year BASLP

Here I am seated alone
Thinking of my future indeed.
Wondering if I had done any good deeds:
To make all of it count.
But, could never do it without doubt.

The world will walk away.
Would there be anyone to stay?
Would there be anyone to love?
Was there anyone who really cares?
Where would the answers to all this be?

Why worry about all this: reminds my self.
There is always a self in you who never leave
When others tend to do.
So love the self in you:
Which itself is a beautiful being.

Drawing by Manal Musthafa Moideen | 1st year BASLP

മറന്നു കളയേണ്ട കാലം

Catharin Sandra Baby
2nd Year BASLP

ജനൽ അഴികളിലൂടെ ഇറ്റു വീഴുന്ന മഴത്തുള്ളികളെ നോക്കി കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളെ പയ്യെ തലോടി അവൾ ആ വാതിൽ കൊട്ടിയടച്ചു. ഇടിമിന്നലിന്റെ ശക്തി അവളുടെ ചെകിടത്ത് ശക്തിയായി അടിച്ചപ്പോൾ അവൾ അവളുടെ മിഴികൾ കൊട്ടിയടച്ചു.

സ്നേഹം എന്ന റോസാച്ചെടി അവളുടെ പൂന്തോപ്പിൽ അവൾ നട്ടു പിടിപ്പിച്ചു. എന്തുകൊണ്ടെന്ന് അറിയില്ല നന്നായി വളം ഇട്ടതുകൊണ്ടോ അതോ, നന്നായി വെള്ളം ഒഴിച്ചതുകൊണ്ടോ ആവാം അതിൽ കുറെ റോസാപുഷ്പങ്ങൾ വളർന്നു. അവൾ അതിനെ സന്തോഷത്തോടെ ഹൃദയത്തിൽ തന്നെ വളർത്തികൊണ്ടിരുന്നു.

അസൂയയുടേതാണോ അതോ അവൾ ചെയ്തതെറ്റുകളുടെ ഫലമാകുന്ന മരക്കൊമ്പിൽ നിന്നാണോ എന്നറിയില്ല കരിവണ്ടുകൾ ആ റോസാച്ചെടിയെയും അതിന്റെ പുഷ്പത്തെയും കാർന്നുതിന്നുവാനായ് തുടങ്ങി;എന്നിരുന്നാലും മുള്ളുകൾ തഴച്ചുവളർന്ന ആ റോസാച്ചെടിയെ അവൾ ഹൃദയത്തോട് ചേർത്ത് പിടിച്ചു. കുത്തിനോവിച്ചും മുറിവേല്പിച്ചും എന്നിരുന്നാലും തന്റെ രക്തമാകുന്ന നിറം നൽകി അവൾ അതിനെ ഇന്നും ഈ സന്ധ്യയിലും കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്നു.

മറക്കണം എന്നുണ്ട് അവൾക്ക് ആ ഓർമ്മകളെ, കല്ലുംകൂന ആക്കി മാറ്റണമെന്നുണ്ട് അവൾക്ക് ആ ഹൃദയത്തെ. എന്നിരുന്നാലും നാറ്റം വമിച്ച അവളുടെ നാളുകളെ സുഗന്ധപൂരിതമാക്കിയ ആ പനിനീർ ചെടി അവൾക്കായി തളിരിടുന്ന ആ വസന്തകാലം സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ട് ഇന്ന് ഈ തൂലികക്ക് വിട.

I'm unapologetically myself.

Sharon Mariam Santhosh
3rd year BASLP

You are enough' and this is your reminder...!
Let go of the idea of perfection. You are not perfect but you are real. Be vulnerable enough to accept your flaws and know that they are what make you human. Sometimes your heart is going to break. you are going to get hurt. you are going to feel pain. but don't apologize for being broken. Every time you break. you become a little more alive and you become more open to yourself. You become exposed to yourself. Every crack tells a little more about you. Do not hide these cracks from the world. They are a part of who you are.
The only one to decide your worth is you and its called Self-worth for a reason. it comes from YOU. It comes from being proud of who you are. aware of whom you are. It comes from being someone who you can count on and you love. It doesn't come from what someone else thinks about you.
Always think that better things are up ahead. If you are going through hardest time right now. just know that things will get better and that this too shall pass. Things will surely change and turn in your favor. Be confident enough to accept and cherish your strengths. Don't waste the present thinking about the future. Focus on one little step in front of you. The rest will come when it is time and that's where your worth comes from.

Drawing by Manal Musthafa Moideen I 1st year BASLP

Art of self love

Arpitha Elsa Mathews
2nd Year BASLP

Human race from the very beginning has learnt to co-exist. Thousands of generations have lived. but the cord that binds us together still remains to be 'love': which exists among us in many forms like compassion. kindness. generosity and so on. But what I would like to believe is that among all of them. self-love is the greatest form of love.

The dictionary defines self-love as. 'A regard for one's own well-being and happiness' or simply 'love of self'. Throughout the centuries the concept of self-love has been discussed as both a necessity and also as an evil. Aristotle has argued that people who love themselves in order to achieve unwanted gain are bad. but those who love themselves to achieve virtuous principles are the best. The feminist movement which started in the 19th century not only promoted equality of both sexes but also strongly supported that women should recognize their self-worth. It was in the 1950's (after World War II and during the Vietnam War) people started thinking about peace and love due to the aftermath the war had caused. The Self Respect Movement. Pride Parades. increase in mental awareness promotes self-love as a core factor to prevent and reduce suicides and substance abuse.

Nowadays. self- love or love yourself seems like a term commonly used and yet many remain unaware. In this age of 'social media.' where a simple like and the mere number of followers validate a person. we all need to rethink the factors.

Sometime ago I read a story. and it was about her experiences. In that she says: 'A man standing next to me on New Year's Eve casually asked what did I did for a living.

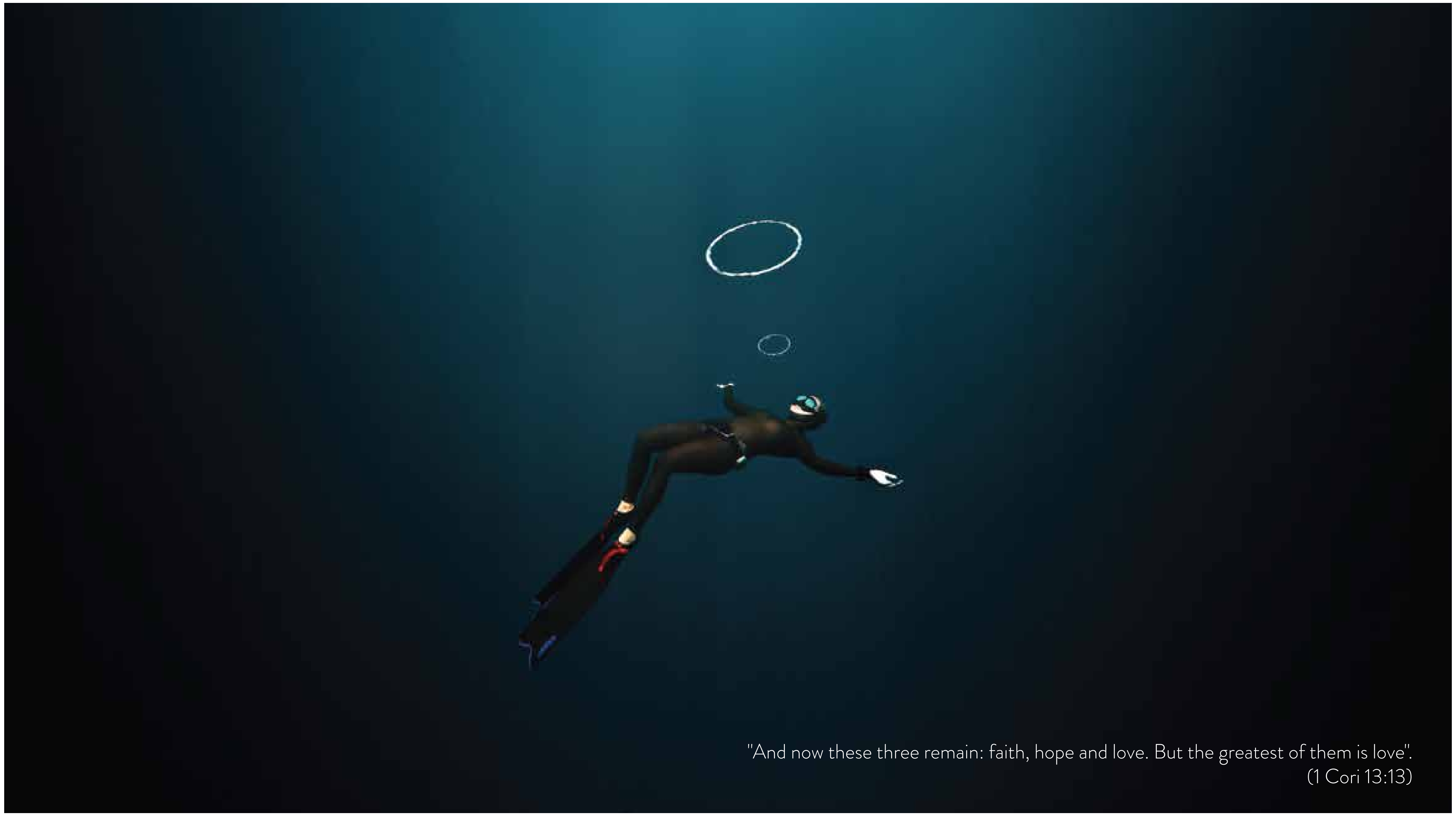

"And now these three remain: faith, hope and love. But the greatest of them is love".
(1 Cori 13:13)

I told him I managed my mom's psychology business'. to which he replied. 'Do you know that there's actually one answer for all your clients problems. It's simple: just have a love affair with yourself. But don't tell them that or you won't have a business!.' 'He chuckled and wandered off.' To have a love affair with yourself.' That phrase stuck to me and got me thinking about myself.

Do I really like me? Don't I try to hide a side of mine just to please others? Do I like my body. my face? If I was given a chance would I try to change myself? Was I pretending to be someone else? All of us might have had similar questions asked to themselves at one point or instance in our life.

The urge to fulfill all expectations. to be accepted. to be loved is in all of us. But in this rush to achieve. do we just manage to lose our own selves?

Self- love is more than being happy or liking the way you look. I'm not saying that happiness and body acceptance aren't important. but to be truly In love with yourself is realizing that you and me have both positive and negative qualities and having the courage to admit and accept the facts that what we think or what others point out as ups and downs in us is what that makes us unique.

Self- love encourages us to accept all that we are and all that we have while being ok with it. This is what makes me and you. Even though the society we live in pushes us to be perfect. self- love says it's okay not to excel in everything. but to make the best of what we have.

Self- love is not something that can be achieved in a day. it's a continuous process. Yup. Rome was not built in a day. So just give yourself time and space to explore the person you are. Trust me the end will be magical. You'll be surprised to see the beauty that lies within you.

"Because to love ourselves and to know ourselves is to recognize the full spectrum of our powers"

- Alexandra Harra.

Events

Dheemtharikida Thom (fresher's day) - A fun filled start for our newbies. An evening filled with games and laughter.

Asmakam (college day) - A joyous and entertaining evening filled with colours and spirited performances by the students.

Pataka (Diwali) - A vivacious night filled with diyas, crackers, joy and fun.

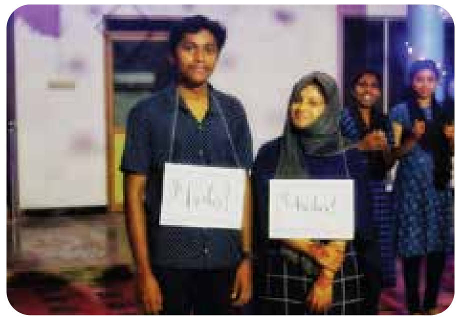

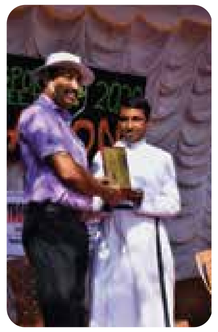

Agon (sports day) - An event filled with team spirit and energy. Black panther secured first place followed by Venom in the second place and Ultron in the third place.

Eira (Christmas) - The most awaited time of the year where our ears were blessed with beautiful carols and ended with a bonfire night.

Kerala Piravi - A very delightful, amazing and cheerful keralapiravi day.

Children`s day - A special day curated for our little angels.

\\ INTERVIEW :
DR. MADHURI GORE,

Professor, Department of Hearing Studies, Dr. SRCISH, Bangalore

AREAS OF INTEREST
AUDITORY EVOKED POTENTIALS
NOISE AND HEARING CONSERVATION
DIAGNOSTIC AUDIOLOGY COCHLEAR IMPLANTS
AUDITORY VERBAL THERAPY

- Several International and National publications and has guided over 60 dissertations.
- Part of several funded projects and has received many awards for best paper presentations.
- Received the Rotary International "Award of Excellence" and Padmashree Prof. Kameswaran oration award
- The anchor of the department of hearing studies at ISH

After a few short clicks here I am waiting (along with Pooja ma'am and Arpitha) for the former ISHA president to join the zoom meeting. "Rachel, if you ask any of the students from IISH who was their favourite teacher, they would all without a doubt respond to that by naming Madhuri ma'am simply because she was just too sweet", was the description given to me by Pooja ma'am prior to the interview. And true to her word when Dr. Madhuri Gore ma'am joined our meeting we were met with a delightful aura and a face brimming with joy.

"Ma`am, what really pushed you to choose this career path?"

"I think the answer for this question would be similar to that of many of you. Basically I wanted to do medicine in plus two. Then I knew I wouldn`t get into medicine so then my friend and I looked through the newspapers every day for the advertisements of various courses. When we received the prospectus of speech and hearing it said we`ll learn neurology, paediatrics, electronics and I thought to myself `Ok... .That sounds like a very good course` and then it said that they take 20 students from the whole country. So I thought ok maybe I won`t get in but on the last day I sent in an application. Somehow I was lucky and I got in and I`ve never regretted joining this course. It has suited me since day one.

Dr. Madhuri Gore has several International and National publications under her name and has guided over 60 dissertations. She has been a part of several funded projects and has received many awards for best paper presentations.

"The most common misconception surrounding our field is that most people when they hear speech and hearing they think we deal only with hearing impaired people. And I think this has been the case from the beginning. I think a big reason for that is we don`t talk much about the services (we provide) for the other speech and hearing disorders and I believe that is a kind of limited view for this field. We should actually focus on educating people. It sounds simple, but even when we conduct camps; we have to educate the people conducting the camps (the various clubs or organizations like Lions etc.) that these are also the disorders. In schools also we try to raise awareness about other issues we deal with. So the main problem is that we still have more to do when it comes to public awareness".

As students we are always curious about the way the profession is handled outside the college environment and what it is like out there in the real world and for this Dr. Madhuri Gore ma'am said.

"Once we begin working, it depends on where you`re working. If we are in a teaching institution you know what to expect and what you have to do. But if you`re in a private practice you don`t have any understanding of the real issues at hand. So the main reason why students face a problem is that people are not professional when they come out. Why they`re not professional? It`s because they don`t take what they learn seriously. When they are students, they`re too young to understand. But if you put efforts to understand what you`re studying, it will make a difference. If you can communicate with the doctors, when they use medical terms, you`ll understand provided you have paid attention to your anatomy, physiology and pathology classes. But usually nobody reads much. The ultimate aim is to pass. And then once you pass out suddenly you face a difficulty to communicate and they`ll treat you badly. But if you are a professional and you make it a point to learn things then and there and observe and learn things, you won`t have so many challenges".

She also shared an anecdote regarding her experience-where she said.

"I had a problem when I joined from AIISH to this institute. We used to take things slow but then we had people coming up to us and telling that the patients are waiting for this and that we had to hurry up. So time is a big priority, you have to learn to manage your case load well. Also legal issues are very important, so you should know what are the legal ethics and must do your job well".

All of us at some point had our life planned out for 2020 but COVID-19 had other plans for all of us.

"Life came to a standstill for some time. But I think we have learnt a lot during this pandemic. First we had to use many devices to take classes online which meant we had to prepare in a different way and even therapy was taken online. So taking therapy online is a major difference from that done face to face. So you have to prepare a lot and send the lesson plan to them in advance and all that. And that was a major difficulty."

The entire world was in a stage of lockdown but thanks to the same, we were connected more than ever with the help of technological advancements.

"Another thing was the webinars. It bought a lot of students together. In class when usually there used to be just a single question, the students seemed free to ask more questions during the online sessions. Also you might` ve seen many webinars, so it has been a nice time in terms of knowledge gain and I hope you have attended the WHO webinars that give out certificates which have a value."

Her areas of interest revolve around Auditory evoked potentials, Noise and hearing conservation, Diagnostic Audiology Cochlear Implants and Auditory Verbal Therapy.

"Ma` am, what are the qualities you think that you possess as a teacher that causes students to gravitate towards you?"

She laughed on hearing this question and said, "I was telling Pooja, I don` t know if all students gravitate towards me. All students are looking for something different. So each student depending on their nature likes that in a teacher. So some students like those who are consistent and punctual, some like those who explain basics, some like those who give them challenges, so basically different aspects. So I can` t say it` s all the same. But I like teaching and I teach basics in the sense what is on the x-axis and what is on the y-axis, since most students don` t know. Even I didn` t know, so that` s why. So that is an important thing I teach."

For all the future ASLPs reading this, she had one thing to say, "Just enjoy what you` re doing. Seriously. Just enjoy what you do. Enjoy studying.

When you` re students you don` t have any other responsibilities. You don` t have to worry whether the milkman had come or not, if I should clean today etc. You just have to study. Most of you have the luxury to not think about a whole lot of things and just study. But if you enjoy studying you won` t feel like it` s a chore. Also now you guys are so lucky that you all have the internet. If you have any doubt just tiktiktik and all the answers are there in your fingertips isn` t it. Including free articles. So reading makes a big difference and brings up the field in the country. If you read, your language will improve and what you present to everyone will be of great a academic value and ultimately that is the focus of education. You will be respected wherever you go. So I wish you all do that and earn respect and see where the world is heading. Because you might be going along with the flow and then all of a sudden when you` re done with your UG then you` ll say you` ll join PG and they` ll you` ll say you don` t what to do next and then finally you` ll have bank loan to pay off so be clear of what you like and dislike as you study. And you have Pooja as your faculty, very hardworking so look at her and get inspired."

Dr. Madhuri Gore has an amazing record of over 38 years of experience in the field of speech and hearing and is currently working as a professor in the department of hearing studies in Dr. S. R. Chandrashekhar Institute of Speech and Hearing, Bangalore.

BOOK REVIEW

TELL ME YOUR DREAMS

- SIDNEY SHELDON

Mehaka Shamsudeen
Intern

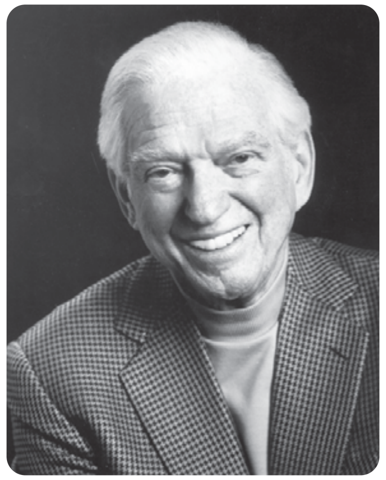

" DON'T GIVE UP. THERE ARE TOO MANY NAY-SAYERS OUT THERE WHO WILL TRY TO DISCOURAGE YOU. DON'T LISTEN TO THEM. THE ONLY ONE WHO CAN MAKE YOU GIVE UP IS YOURSELF. "

- SIDNEY SHELDON

Ever thought those three women who have distinctive personalities would not only one day be working for the same company but also would be suspected for committing a series of brutal murders?

"**Tell Me Your Dreams**" is a 1998 Thriller written by Sidney Sheldon, an American writer, director and producer known for his remarkable mystery and crime thriller fiction novels.

Ashley Patterson is the main protagonist of the novel and the whole murder mystery of men being horribly murdered revolves around her and her co-workers Toni Prescott, and Alette Peter. The arrest that follows leads to reveal several mysterious truths and also includes unusual court trials. The story keeps us guessing throughout followed by an unexpected twist. The feelings of happiness, sorrow, rage, loneliness, disgust are beautifully conveyed. This book promises many nerve racking suspense. It's an attention grabbing novel which will not let you keep the book down unless and until its completed.

To add a bit more, the song ' ... Half a pound of tupenny rice, half a pound of treacle, That's the way the money goes, Pop goes the weasel...'keeps on playing inside my head. I don't want to spoil the thrill by adding more. Most of the scenes are vividly written and it feels as if we are watching a movie. The readers back in the 90s would've definitely been bewildered compared to the present readers.

There is nothing to dislike about this book. Of course, I would like to rate this book as 'excellent' and would also recommend it to all the readers especially to those who love thrillers.

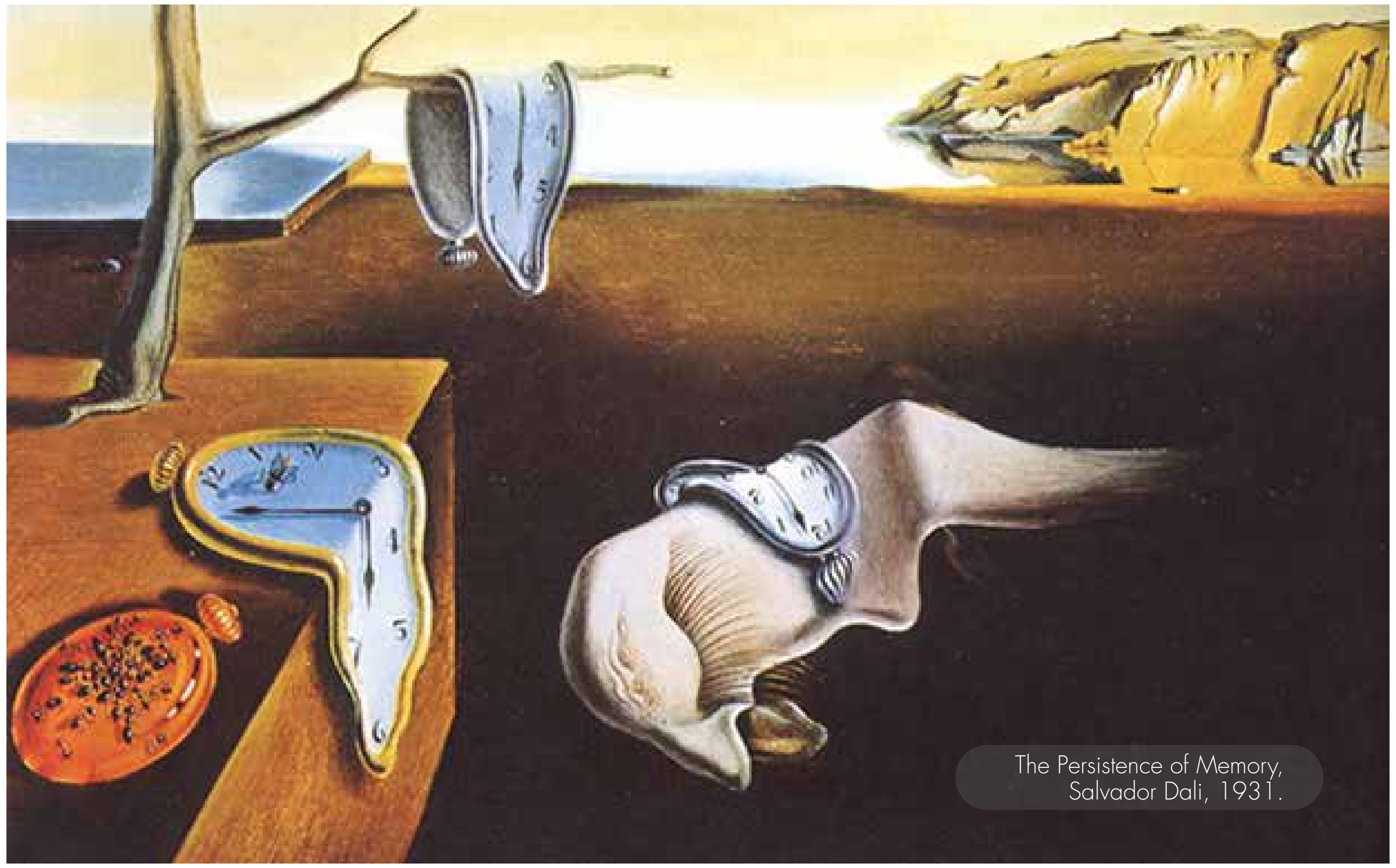

The Persistence of Memory,
Salvador Dali, 1931.

TIME AND MEMORY

Mariyam Shareefa
2nd Year BASLP

Once upon a time there were two friends. time and memory. They walked hand in hand and were known for their friendship.

On one of their journeys. they had an encounter with a very interesting monk with a very interesting question.

'Who among you is the strongest and most loved?'

Time and memory had no answer for that monk. But now their minds were filled with the curiosity and they wanted to know which one among them was the best. So they set on a journey to find the answer to this question. They traveled down many roads and they asked a lot of people. They asked the mountain. the lakes. the moon and the sun. But none of them provided them with the answer they were looking for. All of them answered. 'You both are inseparable as shadow is to a body'.

Their dissatisfaction with these answers and their ego led curiosity kept them debating for long. But one day they reached an abandoned graveyard and saw a man weeping loudly. They were eager to know the reason for his sorrow and approached him. 'My dear'. spoke Time. 'What makes your heart weep so loudly?'

The man replied by saying that he had lost someone very dear and valuable to him. Both Time and Memory thought that this person would be able to solve their dilemma of who's the best among them.

So Memory asked. 'can you please tell which one among us is the best? '. The person answered.'Time will pass. memories will fade. people will leave and people will change. But the heart never forgets the feelings and the pictures in its minds. Memories are sweet and bitter. but time has no feelings. but you both are important. As without time nothing goes accordingly. when nothing goes accordingly. there will be no memories for that time. Time cannot be treasured. But the time of those memories that are dear to us can be treasured.'

This was the most beautiful answer that they've received. They kindly thanked the man. Thus with a satisfied mind and a heart full of love. the two friends continued their journey together till the end of time.

ആർക്കുവേണ്ടി

Resmi Wilson
3rd year BASLP

എന്നിലേക്കു അലിയാൻ കൊതിച്ചു നിന്നെ
അടർത്തിയെറിഞ്ഞത് ആർക്കുവേണ്ടി?
ആരോയെഴുതികൂട്ടിയ തിരകഥയിൽ
ആടി തിമിർക്കുന്ന മരപ്പാവകൾ നാം
നടനം മാത്രമേയെൻ കൈയിൽ
സ്വപ്നങ്ങൾ വിഭിന്നമാം, അസ്തമയം തഴുകുമെൻ
മോഹബിംബങ്ങളെ......
പൊട്ടിത്തകർന്നൊരു മണിമലപോലെ
ചിതറിയതാം കിനാവുകൾ.....
കോരിയെടുക്കാൻ പാകമല്ലാത്തതാം കൈകളാൽ
കുറിക്കുന്നു നിൻ ആദരാഞ്ജലികൾ
ഹേ മരണമേ, കാരിരുമ്പിൻ വിഷമുള്ളേ
എവിടെ നിൻ ഗർജനം! എവിടെ നിൻ ആരവം
മറച്ചു ഞാൻ എൻ സ്വപ്നബിംബങ്ങളെ
പൂഴിമണ്ണിൽ തകർക്കുവാൻ കവർച്ചക്കായ്
എന്നിൽ തന്നെ ബാക്കി
പൊട്ടിത്തകർന്നോരോ കിനാവുമാത്രം
പിന്നെയുമൊരു ചോദ്യം ബാക്കി...
ആർക്കുവേണ്ടി?

A baby was born

Megha Sara Abraham
2nd Year BASLP

I was ten. I woke up early in the morning with an equally excited and anxious heart. That day was a very special day for me. because it was different from all my previous days and would bring a difference in my future days. I grew up as a single child for ten years of my life. But that day things were going to change. Yup! It was the day for my little sibling's arrival to earth.

We got all dressed up and left for the hospital. The trip to the hospital was quite a long one. With the wind blowing through my hair I gazed outside the window. my mind drowned in thoughts. "Will I have a baby brother or a baby sister?". "Will the baby look like me?". "What are a few good interesting baby names?". "Will the baby play with me?" Countless thought filled my head and left me confused and curious.

In my class. all my friends used to tell stories about how they won numerous fights with their sibling or how they enjoyed playing with each other. Being the only single child among them made me feel out of place since I couldn't relate to their stories.

But now the scenario was going to change. With a tight hold on my father's hand. I stepped into the corridor of the operation theatre with my paternal grandparents. It was a first for me to be waiting outside an operation theatre. Never had I seen all this before. My maternal grandparents were already seated there.

After some minutes. the lift opened and I saw my mom in a wheelchair. but she looked different. She didn't have on her usual set of gold ornaments. hair neatly pleated in two. Her appearance left me surprised for a while. She still managed to give her warm smile followed by a short conversation after which the nurses wheeled her into the theatre.

The time was dragging on for so long that I slowly started to lose my patience. After a few occasional "When will I be able to see the baby" and "Why is Amma not coming out" the 10 year old wait was finally over! At past 10:30am. 8th of October 2010. my baby brother was born. He was born when I was in my 5th standard. We have an age difference of a whole decade.

The rush of excitement and happiness when the nurse brought him out with a pleasant smile and handed him over to my Ammachi is difficult to describe in mere words. He was wrapped up in a warm blue towel. It was the first time in my life I had ever seen a tiny human who was only a few minutes old. It was a very strange and new sight for me. I feel really lucky to remember the day my brother was born. His feet were so tiny! It was only as big as my little finger. His sole had a reddish tint and it was so soft to my touch. He was trying to open his cute little eyes. He was gifted with long beautiful eyelashes. He had few strands of hair scattered on his head. Everybody had a wide smile on their face and a feeling of content in their hearts. I really wanted to hold him but since I had a fear I would drop him I didn't ask. I just admired him by looking and touching him softly.

After a while the nurse took him back I saw Amma lying on a stretcher. She had a tired but a happy smile on her face. Afterwards there was a rush of phone calls everywhere. All my relatives were being informed that a healthy baby was born.

I took my mom's phone and called up my best friend to tell about the good news.

Now after 10 years. my baby brother is no longer tiny. He is up to my shoulder and is no longer as big as my little finger. The 'baby boy' who held my little finger with his whole hand is now hitting me with his whole hand. Back then I used to carry him in my arm with the utmost care but now he tries to carry me. He is no longer a baby. Its funny how time flies by so fast that I didn't even realize that he is no longer my 'baby' brother but rather a boy who is fast approaching his glorious teen days.

I find myself very lucky because not a lot of the older siblings have a memory of experiencing the birth of their younger ones. For many reasons that day still holds a special place in my heart. Two things that has remained the same since that day is his long eyelashes and him being my little brother. No matter how much older he gets he'll always remain to be my little boy. my lucky charm. my love. my 'sarang'.

Oh my dearest love...

As a dry land longs for rain,
My soul longs for you again and again.
Even though I commit all gain,
Without you, nothing I remain.

You are the true love my soul seeks,
My dear, you are my strength when I am weak.
Precious are the times with you I have spent,
Your love for me will have no end.

You are the one and only I think about.
You are my treasure with no doubt,
Your thoughts bring back my smile.
Oh my dearest love,
you are worthwhile.

Sr. Anumol Joseph
2nd Year BASLP

WHAT POOH TEACHES US

- The value of little things.

Naina Hussain
2nd Year BASLP

Enjoy the little things.
The things that make me different are the things that make me.
Life is a journey to be experienced. not a problem to be solved.
I knew when I met you an adventure was going to happen.
Nowhere is a wonderful place especially when you are beside your friend.
Promise me you'll never forget me because if I thought you would. I'd never leave.
Some people care too much. I think it's called love.
Sometimes the smallest things take up the most space in our heart.
When you love what you have. you have everything you need.
As soon as I saw you I knew a grand adventure was about to happen.
Sometimes I sit and think. sometimes I just sit.
I think we dream so we don't have to be apart for so long if we're in each other's dreams we can be together all the time.
Goodbye...? Oh no. please. Can't we go back to page one and do it all over again?
We didn't realize we were making memories. we just knew we were having fun.
Home is the comfiest place to be.
Letting go means to forgive and grow on.
I do remember. but sometimes when I try to remember. I forget.
Laugh till your tummy fails.
Today I am making the decision to let go of the things that don't make me happy. I am letting go happily.
The most important thing is even if we are apart: I will always be with you.
A friend is someone who helps you UP when you're DOWN. and if they can't. they lie down beside you and LISTEN.
A friend is one of the nicest things you can have and one of the best things you can be.

“ഓരോ കുട്ടിയും ഒരു കലാകാരനാണ്. എന്നാൽ അവരുടെ വളർച്ചയിൽ കലാകാരനായി തന്നെ നിലനിൽക്കുക എന്നതാണ് പ്രധാന പ്രശ്നം”

\- പാബ്ലോ പിക്കസോ

എനിക്കും പറയാനുള്ളത്......

നമ്മൾ എല്ലാവരും കലാകാരന്മാരാണ്. ഒരു കലാകാരൻ ആകണമെങ്കിൽ നിങ്ങളിൽ എന്തൊക്കെ കഴിവുകൾ വേണമെന്നാണ് നിങ്ങൾ കരുതുന്നത്? കലയോടുള്ള സ്നേഹം മാത്രമുള്ള ഒരാൾക്ക്, ഒരു കലാകാരനാകാൻ ആകുമോ? “എനിക്ക് പാടാനും, ആടാനും, വരക്കാനുമുള്ള കഴിവ് ഒന്നുമ്മില്ലേ....” എന്ന് പറയുന്ന ചിലരെങ്കിലുമുണ്ടാകുമല്ലോ നമുക്കിടയിൽ അവരൊന്നീ വരികളിലൂടെയൊക്കെ, ഒന്ന് കണ്ണോടിക്കുക. കലയോടുള്ള ഭ്രാന്തമായ സ്നേഹം വെച്ചുപുലർത്തിയിരുന്ന കലാസ്നേഹികൾ, കയ്പുനിറഞ്ഞ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചാണ് ലോകമറിയുന്ന കലാകാരന്മാരായത്.

എന്റെ കലാസ്നേഹം സംഗീതത്തോടാണ്. (ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ട സംഗീതഞ്ജ്ജരെ കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.) അമ്മയുടെ വയറ്റിനുള്ള, എന്റെ ‘പകുതി’ യുമൊത്ത് മൽപിടിത്തം നടത്തിയിരുന്ന സമയത്താണ്, ആദ്യമായി ‘സംഗീത’ ത്തെ ഞാനറിയുന്നത്. ജനിതകമായി കിട്ടിയ ആ നിധിയെ, അത്രകണ്ട് ഉപയോഗിക്കാൻ സ്കൂൾ കാലഘട്ടത്തിൽ, ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. നല്ല സമയത്ത്, പാട്ട് പഠിക്കണമായിരുന്നു എന്ന ചിന്ത, ഇന്നത്തെ എന്നിലെ കലാസ്നേഹിയെ വിഷമത്തിലാക്കാറുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും, നല്ലൊരു ‘സംഗീതാസ്വാദക’ എന്ന ടാഗ് ഞാനാർഹിക്കുന്നുണ്ട്. ലോകമറിഞ്ഞ സംഗീതത്തെ, ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ടത്, കലാകാരന്മാരുടെ കയ്പ്നിറഞ്ഞ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ വഴിയാണ്. കലയോട്; സംഗീതത്തോട്; ഭ്രാന്തമായ സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നവർ വഴി. സ്വന്തം വൈകല്യങ്ങളെ ലോകത്തിൻ മുൻപിൽ കലയുടെ രൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച ചിലർ വഴി, സ്വന്തം കഴിവുകൾ നിരന്തര പ്രയത്നത്തിലൂടെ മിനുക്കിയെടുത്തവർ വഴി......

ഒരു സംഭവം പറയാം; നിങ്ങളൊന്നു സങ്കല്പിച്ചു നോക്കണം. ക്ലാസ്സിക് പിയാനോയിൽ വിസ്മയം തീർത്ത ഒരു കലാകാരൻ, പെട്ടെന്നൊരു ദിവസം ബധിരനായാൽ എന്തായിരിക്കും അവസ്ഥ?! കേൾക്കുവാനുള്ള കഴിവ് നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ, സംഗീതം പിന്നെ എങ്ങനെയാണുണ്ടാവുക! അദ്ദേഹം ചെയ്തത് എന്താണെന്നറിയാമോ, തന്റെ പിയാനോയോട് ഒരു മേൽറ്റ് റോഡ് ഘടിപിച്ച് പിയാനോ കീസിന്റെ ശ്രുതി വ്യത്യാസങ്ങളെ, തരംഗങ്ങളായി മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് സംഗീതം സൃഷ്ടിച്ചു. ബധിരനായതിനു ശേഷവും മാസ്റ്റർ പീസുകൾ ജനിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഏകദേശം 2100ചിത്രങ്ങൾ വരച്ച, ചായം കൊടുത്ത ഒരു ചിത്രകാരൻ, തന്റെ അവസാന കാലങ്ങളിൽ ദാരിദ്ര്യവും, വിഷാദരോഗവും കാരണം ഒരു രാത്രി, ഒരു തോക്കിന് മുനയിൽ തന്റെ ജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ചു. കലയോടുള്ള സ്നേഹം അദ്ദേഹത്തെ സമ്പന്നൻ ആക്കിയില്ല.

ചരിത്രം ഈ രണ്ടു വ്യക്തികളേയും വാഴ്ത്തുന്നത് ഈ വിധമാണ്: വെസ്റ്റേൺ സംഗീതത്തിന്റെ സൃഷ്ടാവായ സംഗീതജ്ഞൻ ലുവിഗ് വാൻ ബീഥോവനായും, മോഡേൺ ആർട്ടിന്റെ കർത്താവായ, വിൻസെന്റ് വാൻ ഗോഗിനെയും. വാൻ ഗോഗിനെ ഓർക്കുമ്പോൾ, ഓരോ മലയാളിയുടെയും ഓർമകളിലേക്ക് കടന്നവരും; കൊച്ചിക്കാരൻ ക്ലിന്റന്റെ ചിത്രം. ക്ലിന്റനെ കുറിച്ചു പഠിക്കാത്തവർ ചുരുക്കമാണ്. കിഡ്നി തകരാർ മൂലം ആറാം വയസ്സിൽ തന്നെ മരണത്തിനു കീഴടങ്ങിയ ആ കുഞ്ഞു വരച്ചത്, ഏകദേശം 25000 ചിത്രങ്ങളാണ്!!! അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട കലാകാരൻ.

കോഴിക്കോട്ടെ, കല്യാണവീടുകളിൽ താൻ സംഗീതം ഗസലുകൾ പാടിനടന്ന് വയറുനിറച്ച ബാബുക്കയുടെ സംഗീതമാണ്, മലയാളം മ്യൂസിക് ഇൻഡസ്ടറിയുടെ സ്വത്തായി മാറിയ സംഗീതത്തിനു ജന്മം നൽകിയത്. ഒരു പോലീസുകാരൻ എടുത്തുവളർത്തിയ അനാഥനായ ബാലൻ, മലയാളിയുടെ എക്കാലത്തേയും സ്വകാര്യ അഹങ്കാരമാണ്. ബാബുരാജ് മാഷിന്റെ പാട്ടുകൾ കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ഉണ്ടെകിൽ, ഒന്ന് കേട്ടുനോക്കു. അതൊരു വിലപ്പെട്ട അനുഭവം തന്നെയാണ്.

വിക്കനായിരിയുന്ന ഒരു ബാലൻ, അവന്റെ അച്ഛൻ കുറെ സി.ഡികൾ വാങ്ങികൊടുത്തു. റാപ്പ് മ്യൂസിക്കിന്റെ രാജാവായ ‘എമിനം’ സൃഷ്ടിച്ച റാപ്പ് സംഗീതം സ്ഥിരമായി കേട്ട് കേട്ട്, തന്റെ വിക്കിനെ മാറ്റിയെടുത്ത് ഇന്ന് ലോകമറിയുന്ന മറ്റൊരു കലാസ്നേഹിയാണ് എഡ് ഷീരൺ. റോക്ക് സംഗീതത്തിന്റെ ലെജൻഡ് എന്ന് വിശേഷണമുള്ള മറ്റൊരു അതിശയിപ്പിക്കുന്ന കലാസ്നേഹി; ഒരു പാർസി-ഇന്ത്യൻ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച അയാൾക്ക് 4സൂപ്പർ ന്യൂമാറി ഇൻസ്സിർസ് ഉണ്ടായിരിന്നു. മറ്റുള്ളവർ കാഴ്ചയിൽ വിക്രതമെന്നു മുദ്രകുത്തിയപ്പോൾ, ചരിത്രം

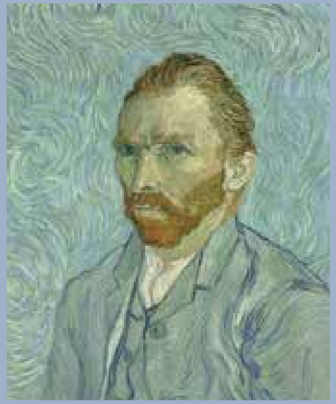

അയാളെ അറിഞ്ഞത് 4ഒക്ടെവുകൾ പാടാനുള്ള അത്ഭുത കഴിവുള്ള കലാകാരനായാണ്. ലോകപ്രസിദ്ധ മ്യൂസിക്ബന്ധയാ 'ക്വീൻ' ലെ സിങ്ങർ-ഫ്രഡി മെർക്യൂറി.

നല്ലയൊരു നാളെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടുകൊണ്ട്, ഒരു കുഞ്ഞു മുറിയിൽ തിങ്ങികൂടി കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു 7അംഗ സംഘം 8വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം, UNICEFൽ ലോകത്തിനു മുൻപിൽ യുവത്വത്തിന് എതിരെയുള്ള അക്രമങ്ങൾക്കെതിരെയും, സ്വയം സ്നേഹത്തിന്റെ അവശ്യകതയും കുറിച്ച് പ്രസംഗിക്കുകയാണ്!!! കഠിനധ്വാനവും, കലയോടുള്ള കളങ്കമില്ലാത്ത സ്നേഹവും സുഹൃത്തുബന്ധത്തിന്റെ നന്മയും ഒരു ചെറിയ കൊറിയൻ പട്ടണത്തിൽ നിന്നുവന്ന് BTSനെ അന്താരാഷ്ട്ര തലത്തിലേക് എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നുമില്ലായിമയിൽ നിന്ന് എല്ലാമായിതീർന്ന ഈ മ്യൂസിക്ബൻഡ്ന് ഇതുപോലുള്ള ഒട്ടനവധി മനസ്സുകളെ പ്രചോദിപ്പിക്കാനായിട്ടുണ്ട് എന്നതും അവരുടെ വിജയമാണ്.

കലാലോകം വളരെ നല്ലതാണെന്നുള്ള ധാരണ പൊതുവെയുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങനെയല്ല, രാഷ്ട്രിയവും, വർണവിവേചനവും, സമ്പത്ത്, ബലവും എതിരാളികളായി വന്ന ഒട്ടേറെ ജീവിതങ്ങളുണ്ട്. ചിലർക്ക് സ്വന്തം ആത്മാവിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു കല എങ്കിൽ; ചിലർക്കത് നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ജീവിതമാർഗമായിരുന്നു. മറ്റൊരു കലയേയും പോലെ സംഗീതത്തിനും ധാരാളം പരിണാമങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശുദ്ധ സംഗീതത്തിനു നാശം സംഭവിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിലും നല്ലത് അത്തരം മാറ്റങ്ങൾ എവിടെയും സംഭവിക്കാം അതു സ്വഭാവികമാണ് എന്നുള്ള ഒരു മനോഭാവമാണ്. മാറ്റമില്ലാത്തത് മാറ്റത്തിനു മാത്രമാണല്ലോ!!!!

അംഗീകാരങ്ങളും ആഡംബര ജീവിതവും മുന്നിൽ കാണാതെ, കലയോടുള്ള അഭിനിവേശവും തന്നിൽ മുളപൊട്ടിയിട്ടുള്ള കഴിവിനെ ആവിഷ്കരിക്കാനുമുള്ള ശ്രമം നടത്തിയ 'കലാസ്നേഹി' കളുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ ഒരു തവണ എങ്കിലും കണ്ണോടിക്കണം. അവർ സൃഷ്ടിച്ച മാന്ത്രികതയെ സ്വീകരിക്കുന്ന അസ്വാദകന്മാരാണ് അവരുടെ പിൻബലം. നല്ലതിനെ അസ്വദിക്കാൻ കഴിയുക, അതിനുള്ളൊരു മനസ്സ് ഉണ്ടാകുക

എന്നത് മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കി തീർക്കുന്ന ഘടകങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. 'ആസ്വാദനം' വശമുള്ള മനസ്സുകൾ ഉള്ളടത്തോളം കാലം കലയ്ക്കു നിലനിൽപുണ്ടാവും; കലാകാരന്മാരുടെ ജീവിതം വെളിച്ചം കാണും. ജനനത്തിനും മരണത്തിനുമിടയിലെ 'പ്രക്രിയ' യ്ക്ക് ഒരർത്ഥം വന്നുചേരും.

പറഞ്ഞുവരുന്നത് ഇതാണ്: ജീവിതത്തിനൊരു അർത്ഥമുണ്ടാകണം എങ്കിൽ, ഒരു നല്ല അസ്വാദകനാവുക.
അതാണ് ഞാനാദ്യമേ പറഞ്ഞത്; "ഞാൻ നല്ലൊരു അസ്വാദകയാണ്!!"
"നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിലെ അസ്വാദകനുമൊത്ത് പ്രണയത്തിലാവുക!"
ഇതാണ് എനിക്ക് പറയാനുള്ളത്.

Sruthi Raveendran
3rd year BASLP

Works of Art

Serene Sarah Shyju. 1st year BASLP

Serene Sarah Shyju. 1st year BASLP

Rida Puthan Peedikakkal. 1st year BASLP

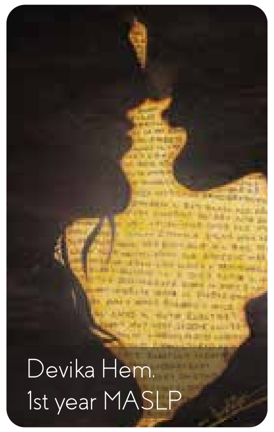
Devika Hem. 1st year MASLP

Reshma Susan Roy. 2nd year BASLP

Serene Sarah Shyju. 1st year BASLP

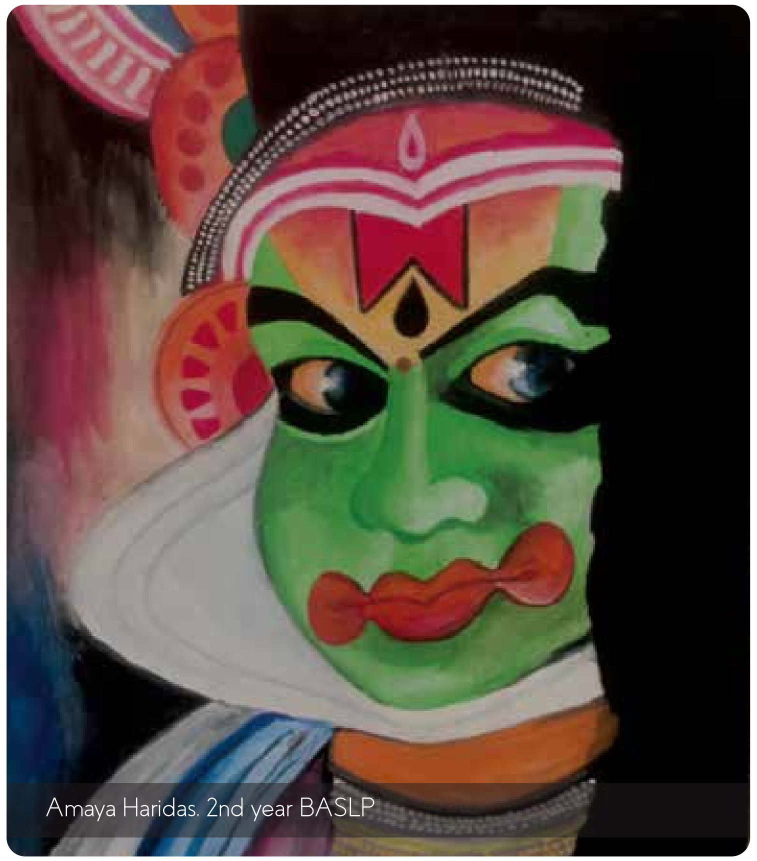
Amaya Haridas. 2nd year BASLP

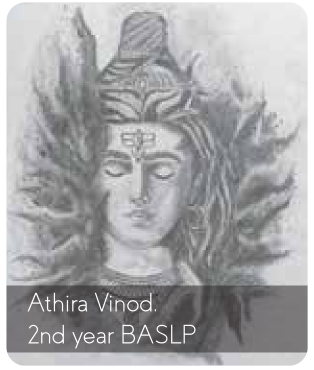
Athira Vinod. 2nd year BASLP

Thejaswini P P. 1st year BASLP

Rida Puthan Peedikakkal. 1st year BASLP

Thejaswini P P. 1st year BASLP

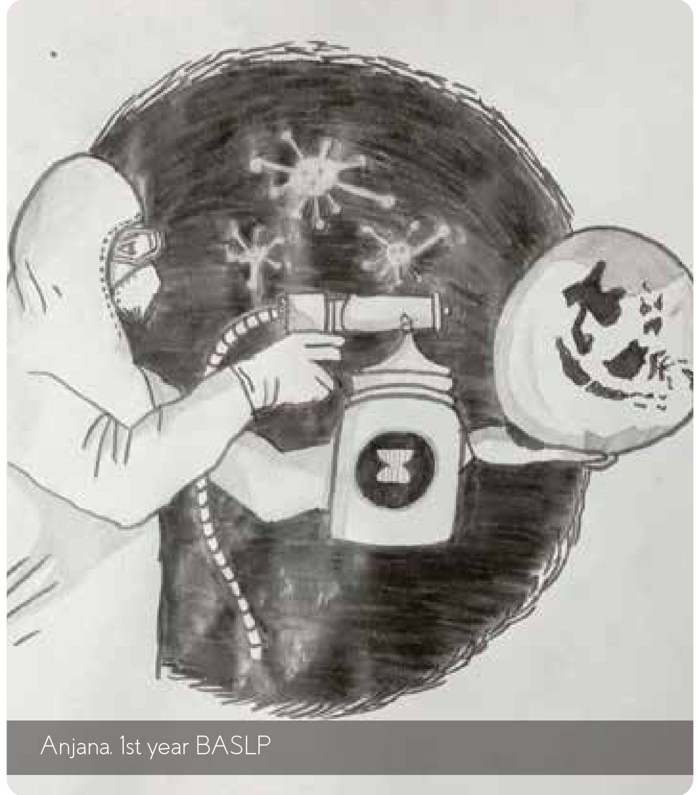
Anjana. 1st year BASLP

Haseena Mariam CL. 2nd year BASLP

Manal Musthafa Moideen. 1st year BASLP

Amaya Haridas. 2nd year BASLP

VEGETABLE PIZZA

DIRECTIONS

Start preparing the dough by fermenting the yeast by mixing together sugar,yeast and warm milk in a bowl.

Keep it aside for 5 minutes.

Take another bowl and add flour, salt, and olive oil. Mix them well. Take the fermented yeast and mix with the above.

Prepare the dough by mixing it well. Spread oil above it and cover the bowl using a wet cloth and keep it aside for 3-4 hours until it has risen.

After 3-4 hours, work the dough once again.

Take a pan and coat the surface with oil to prevent the dough from sticking to it.

Then take the dough and spread it well and poke some holes to avoid the formation of bubbles and also to get a flat base.

Cook it for 5 minutes at low flame and flip it when one side becomes golden brown in color.

Now turn off the flame and spread the pizza sauce, mozzarella cheese, squared pieces of onion, fried Soybean and any other vegetables of your choice onto the base.

Spread more mozzarella cheese, red chili flakes, oregano and olive oil.

Cook it for 15 min at low flame (until cheese has melted).

Serve the delicious Vegetable Pizza to your family and friends.

K S Neeraja
2nd Year BASLP

Travel
till you die.

Photo journal by Drepath V. S

"Travel brings power and love back into your life."
- Rumi

The journey makes the destination desirable.

Travel. This small word has a lot of synonyms like wanderlust. voyage. and expedition. Everyone has their own personalized definition for it as their heart desires. My personal favorite has always been 'expedition'. It's almost like a sudden to urge to discover new places and feel the journey along the way. I work by a rule- "listen to the heart. not the rumble around". Usually those spontaneous decisions mark our achievement.

The decisions that we make are usually from the experience that we face. The more intense the desire. greater will be the success.

Many of my journeys remain incomplete but nevertheless I've found solace as even these little trips have introduced me to new mentors and new destinations to discover.

Personally I feel that solo trips are the best for me since it allows me to connect with the nature and the surroundings thus resulting in a lack of photos. I like to enjoy the place I'm at through my eyes rather than limiting it to a 5.5inch screen. My travel hours have always given me time to reflect on myself. A long night drive with soothing music playing in the back ground is my idea for a perfect drive leading to a beautiful destination. It's always the journey that makes the destination worthwhile and that's the reason why my trips are always special to me. My urge to travel just appears on certain days unannounced and without any prior planning I might set out on my journey.

As a result to keep my trips as budget friendly as possible I've got a few tips and tricks up my sleeve that I've learnt through experience like. traveling in a car so that I won't have to spend cash for renting a hotel room just for a night and so on. As I recall my traveling days. there's one specific destination that holds a special place in my heart. I had planned this trip out long before my working days but couldn't find time to make the trip work. This is my experience of traveling to Ram Setu/ Adams Bridge which is a small town in Tamil Nadu which is known as Danushkodi. It all began on a Christmas night in 2019. As I was scrolling through my Instagram feed. a drone shot video of Danushkodi appeared. The sudden urge to visit the place made me excited and the next minute I find myself searching for Danushkodi on the Google map. Setting my alarm for 3 in the morning I had already packed my bags and gone to sleep thinking about the 16 hour drive and the destination that awaited me 711km away.

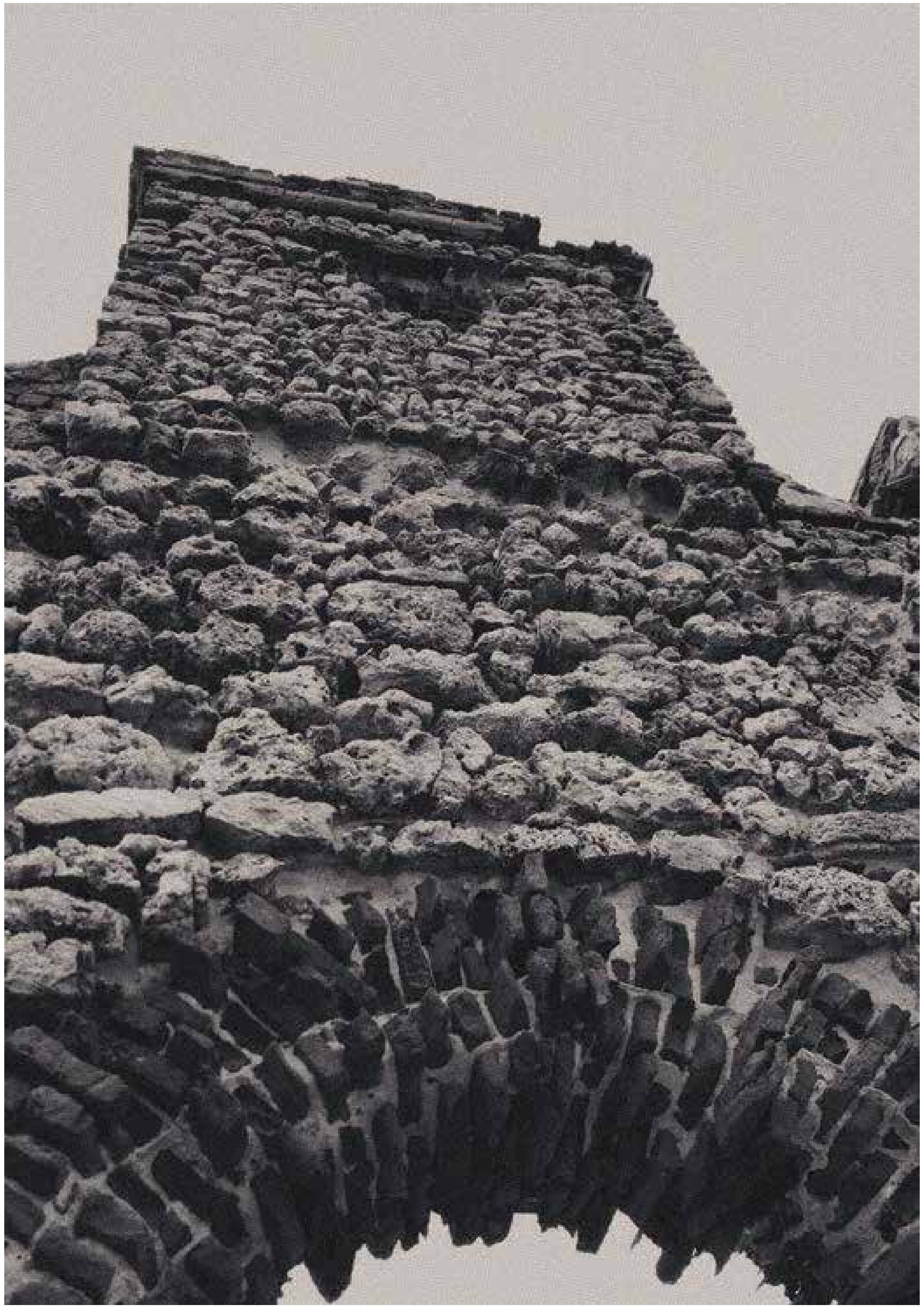

Day 1

The trip had begun with the destination set. Around 6am I stopped at Mahe to fuel up my car. I also went on to spend time there visiting the St. Theresa Shrine aka Mahe Palli which was built in 1736 by the French. After my small break I started again towards Danushkodi. There was an astonishing view of the wind turbine all the way towards the city Pollachi. At around 2pm I stopped by a restaurant but let me tell you something: the food there...kinda horrible.! By 7pm I had reached Manadapam which comes just before Rameshwaram. A little stop was made in Rameshwaram as I was done driving for that day. To say the Dr. APJ Abdul Kalam Memorial was amazing would be an understatement. All these little stops before the final destination, like I said, make the memory of the trip is really nice.

Day 2

This day began with a beautiful view of the sunrise from the Bay of Bengal at Agnitheertham. It is believed that they make offering to the departed here. Watching the sunrise was a great start for the day. After a few hours of driving I had reached the place I had sought out for. Danushkodi. There it lay in front of me. I still find it difficult to find the right words to describe this place. It's a heaven for all the beach lovers out there. Beaches lie on either side of a straight road. Ah! What a place. Danushkodi is often referred to as 'GhostTown'.

On 22nd December 1964, the entire place was wiped out by a cyclonic storm. The remains of an abandoned church built in the British Period and an old railway station stays as memory of that disastrous day.

My final spot was the Shri Ram Setu View Point from which could see Sri Lanka. The sight is breathtakingly beautiful. I had spent a good two hours here before I set for the drive back home.
On my way back I visited the Meenakshi temple in Madurai. By 7:30 I was out of the temple. After I had my dinner, I set towards my home.

Next day morning at around 3am I had reached home safely with a heart filled with satisfaction and a mind filled with new memories to cherish. The fact that I discovered quite a lot of places by myself during this trip makes me happy. Traveling alone might sound boring. But trust me when I say this, once you reach your destination, you'll be grateful that you decided to travel alone.

My greatest dream is to go on an Indo-Bhutan expedition. I will be able to cover Ladakh, Khardungla Pass, Manali and of course Srinagar and Kargil Memorial on the way. Always remember, dream high and let the passion flow!

Drepath V S
1st Year MASLP

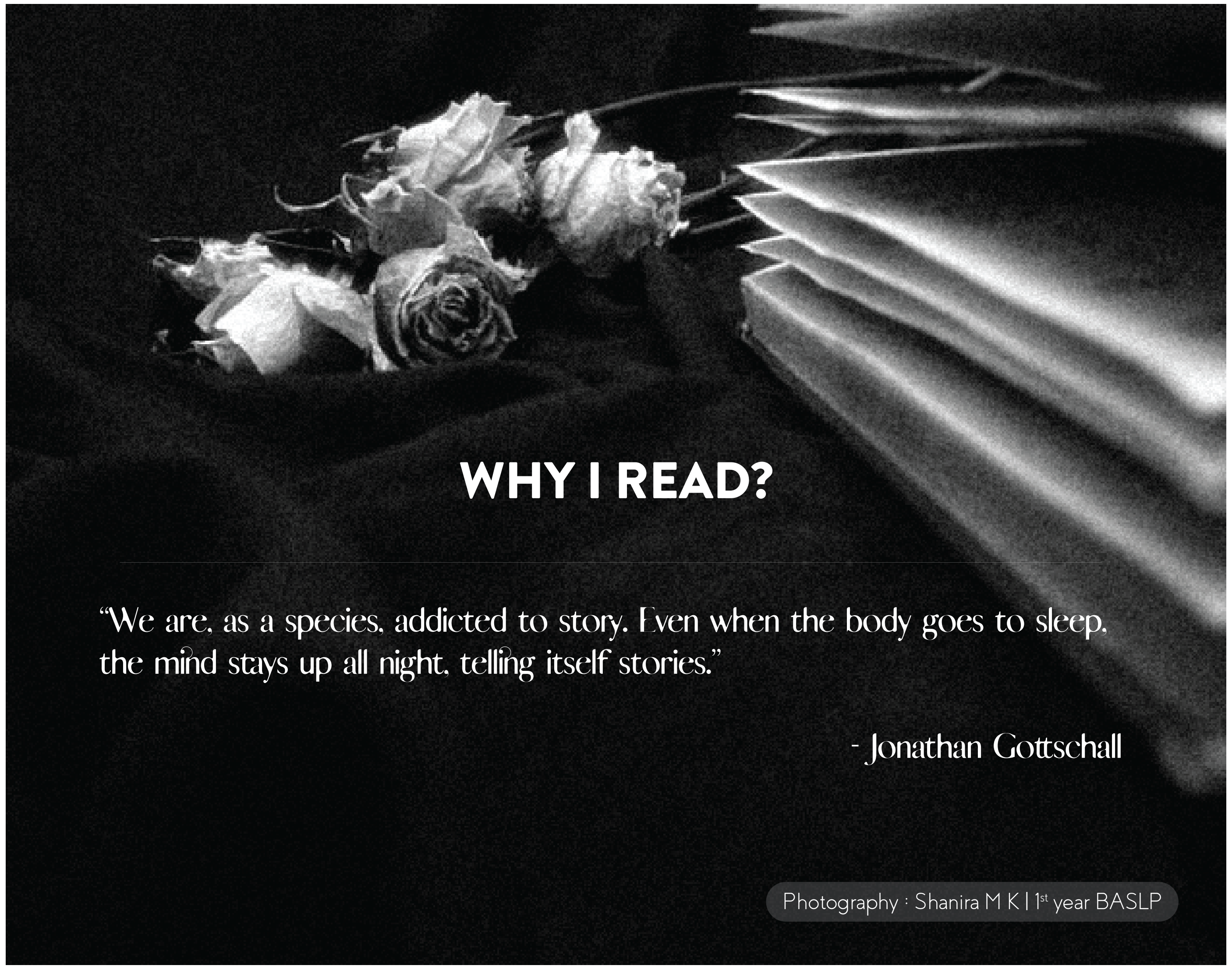

WHY I READ?

"We are, as a species, addicted to story. Even when the body goes to sleep, the mind stays up all night, telling itself stories."

- Jonathan Gottschall

Photography : Shanira M K | 1st year BASLP

"Reading improves your conversational skills. Because reading increases your vocabulary and your knowledge of how to correctly use new words, reading helps you clearly articulate what you want to say. The knowledge you gain from reading also gives you lots to talk about with others."

The above mentioned is what google (the ultimate knowledge storehouse) will answer you if you ask why you read. Have you ever asked this question to yourself? I never did, until this lockdown made me a couch potato.

For several days I sat with my beloved books, not being able to indulge in it. Reading for hours was an automatic act in me, but I couldn't consistently read for an hour these days. That was when I started thinking about this process. Why do I read?

We become readers when reading turns to our habit. What interesting thing from those books would have given sprouts to such a habit in us? How can reading give you satisfaction?, joy? Or peace?.

I asked these questions myself and sorted out some thoughts. Reading helps you to travel the world.

"Reading can take you places you have never been before"

- Dr. Seuss

What if I tell you that I went to Rajasthan during lockdown days. I went to the Rajasthan via Ahmedabad, Gujarat. Ha-ha! Believe me, I did. It was through the book 'Phir milenge' by Naseel voici. So reading can make happen the things you really wish for. (And of course, your imagination should be your travel partner)

Stories! Stories!!

I believe each human is a storybook. All of us are stories! All of us have limitless stories to tell if we get a person as a listener. Giving ears to another's stories is also quite entertaining right? Reading always gets you untold stories.

Living and reliving.

"A reader lives a thousand lives before he dies . . . The man who never reads lives only one."

- George R.R. Martin

When we read a story, we're actually living that life. How wonderful is it to breathe, smell and feel someone's happiness, sorrows and everything in a lifetime as your own! Of course, that process will make you compassionate and a better human being. And when you relive your own story through a book, you'll encounter many realization points like reflections on your sufferings, mistakes and so on.

Knowledge is power.

"Think before you speak. Read before you think."

- Fran Lebowitz

There's no doubt that reading improves our knowledge. The only thing we have to consider is, choose the best.There are good information and bad information. There are ways that you can make use of information in good or bad manner as well. Always choose good among them.

Readers and writers.

"I can't write without a reader. It's precisely like a kiss-you can't do it alone"

-John Cheever

Some well known writers have claimed that they don't support reading so much, because it'll cause plagiarism or copying the writing style of particular author which you're fascinated about. And some authors argues that, reading let you find all the possible ways, and much beyond that which you can express yourself out. So, which one will we accept? Of course let's read, but be unique when you pen down your thoughts.

Vocabulary

"Vocabularies are crossing circles and loops. We are defined by the lines we choose to cross or to be confined by".

-A.S. Byatt

It has a close link with gaining knowledge. Reading makes that wardrobe inside your brain, filled with varieties of words. How wonderful is that you know different terminology for a single word, and even in different languages. If brain was a library, we would need thousands of workers to stack each of those word in that amazing 'wardrobe'.

Ms. Fayedha T K
Asst. Professor

Friendship is pleasure.

Fathima Lileya
2nd Year BASLP

Friendship is a beautiful expression
There are many who give the impression
But what I say is that friends aren't bad
Even when they are annoying or driving you mad
They will pick you up when you are down
They are even ready to give you their crown
They laugh listening your jokes, even if they aren't funny
True friends just do it, too sweet in your heart like honey
They are honest to you, as flowers to dew
Both helpful and loyal friends are quite a few
So put your friends to the ultimate test.
And in the world's eyes, they can be dust
But in your test.
They will always be better than the best.

DO YOU LOVE WHAT YOU DO?

Photography : Shanira M K | 1st year BASLP

Sruthi Raveendran
3rd Year BASLP

THIS IS QUITE A CLICHED QUESTION FOR US BUT STILL, DO YOU REALLY LOVE WHAT YOU DO?

We all have asked ourselves this question. The importance lies in the answer we have received.

Are the answer an outright yes/no or is it a more hesitant, unsure answer? How many of us really find the fun in the things we are supposed to do? Let's think about it!

It is the love you have for doing something that ultimately leads to happiness and fulfillment. The idea behind doing something is that we need to see some action there. Our thoughts are the ones that turn into our actions and it is our idea that forms the basis or quite simply put: the 'trigger'! We should always be in the lookout for that 'Eureka' moment. It tends to come in the most unexpected of ways. The world has actually evolved round this basic concept and we are all its living witnesses.

One of the famous quotes of loving what you do goes as **"Working hard for something we don't care about is called stress. Working hard for something we love is called passion"**. This is quite true!!

Let me focus on us for a moment. Just analyze yourself. When we are supposed to do a lot of things for e.g., writing and submitting assignments, preparing presentations, studying for exams, do we really love it? Or are we under stress? For me, if we really love something, we will go to any extent to make it the best! How many of us actually do that? Doing whatever possible to make it the 'best'? I don't think there are many of us who are of this kind.

Those who did what they were passionate about became part of history. It is obvious that Michael Jackson loved singing pop and dancing. Pele made football his life. J.K. Rowling made us fall in love with Hogwarts. Sharukh Khan mastered acting. Satyajit Ray was passionate in filmmaking and so on.

If you too want to be one of a kind then, find where your interest lies and see whether you can turn that interest into your 'passion'. Only if you are passionate at what you do, you can make it your best. Best in the sense, at the end of the day you will be satisfied and happy!! After all, why do we live?!!

> "And the only way to do great work is to love what you do. If you haven't found it yet, keep looking. Don't settle. As with all matters of the heart, you will know when you find it"
>
> - Steve Jobs

\\ INTERVIEW DR. VARUN NAMBIAR

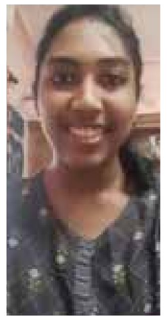

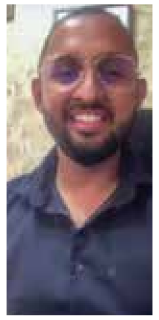

Dr. Varun Nambiar is an upcoming name in the field of cosmetology all over Kerala. He says, "Cosmetology is spreading like wildfire throughout the state because everyone wants to look their best. It`s the era of selfie where people want to look picture perfect all the time. Every layman wants to look their best. As a result the field of cosmetology is currently a gold mine".

When we first read about him, the most striking feature in his bio was the number of degrees he held and also the variety in them. He completed his BDS course in 2007 after which he went on to pursue MBA in 2011.

"Basically when I did my UG degree I had a passion for MBA. So once I completed my UG I wanted to pursue MBA and got my degree from Manipal because of my passion for business. I set my clinic in Payyanur in 2008. I really love business. I learn business. I breathe business. I completed my MBA by 2010".

He then went on to pursue MDS and specialization in Oral and Maxillofacial Surgery.

"I wanted to go for a global picture and when I knew I wasn`t ready for it that`s when I went on to pursue my masters in facial surgery from Mangalore. Then when I started practicing I thought I should get more into cosmetic surgery then I completed my fellowship. Even now I keep on learning so that I can be a better practitioner".

Dr. Varun Nambiar's dental clinic offers a multidisciplinary approach to dentistry. He believes that team approach is very important in order to be efficient.

"Teamwork is ultimate in any business. My greatest asset is my team. Normally I train my teammates and once they`re equipped and ready it helps me a lot since my work is being divided. For building a good team we need youngsters like you people who are interested in the field. So team is the best asset for your business. Team building is ultimate".

His clinic mainly focuses on aesthetic corrections.

"Basically now, treatment for acne scars is the most common case we deal with since it`s a very common thing. 5 in 10 people have acne and acne related scars. So most of them come for that treatment. Then many come for scars developed during their lifetime. Then many come for hair transplant, beard, moustache. Now I`m concentrating on rhinoplasty and otoplasty. I`m trying to grow more into the facial aesthetic surgery".

When asked more about otoplasty he said, "We mainly concentrate on aesthetic aspect. How to recreate their ears, etc. I`m not very sure that it might improve their hearing. The aesthetic change is what we focus on.

"Can surgery completely correct cleft lip and palate? What do you recommend your patients to do after surgery?"

"Basically nowadays with advancement in surgery, cleft lip/palate in a patient can be corrected up to 80-100 percentage. But the greatest charm in any surgical procedure is the phonetics. So we recommend your training (SLP training) along with the surgery. Because only then if we give the best of the best nose, smile etc, the outcome will be the best. The phonetics should also improve. The speech training should be started at the earliest and here lies the importance of SLPs.

Nowadays people are becoming more and more aware about the therapies provided by you guys. Another important factor is timing. The timing for surgery should be apt. We start with the lip at the earliest stages, then the palate and so on."

Dr. Varun can be simply described as a very positive and energetic individual. His Instagram stories, posts etc. always start and end on an elated and positive note. His clinic has not only made their place in our state but their presence has been felt even on various international bases like USA, Europe, UAE etc.

When asked how he managed to stay motivated throughout the entire journey he simply replied by saying,

"I`m a very positive person and the least egoistic in nature. I gel with my friends, I party with them and I also have a very good family life. I don`t keep everything so serious and uptight. So if I want to walk in trousers in my office I do it because it`s my life. I don`t bother much about what another person has to say about me. So my life is very simple. Also time management is an important thing. I`m a strict professional during my work hours and after that I`m a family man and a best friend for all my friends. I try my best to keep my work life separate from my casual life".

On hearing the theme of our magazine he had a thought to share.

"I always used to ask my friends to do only one thing and that`s to love yourself. Whenever you look into the mirror you should see to it that you`re the best version of you. Today when I wake up I should make sure one bad thing is removed from my life. And this way I refine myself. So at the end we`ll start loving ourselves a lot. As a result we become a better person. In a humanitarian way or in a social set up we begin to treat everyone with respect because we love ourselves. Start loving yourself. Why? Because it`s a small pretty cute life that we are gifted with. If nobody loves us at least we love ourselves."

Before winding up the session we asked him to share

his success mantra to future students who want to pursue a successful career.

"Success mantra is...too many are there. I'll share a few. First thing is you should always be positive. I always begin my day by saying for e.g. ´today is Wednesday and today is definitely going to be the best day of my life.` So every other day is the best day of my life.Even if something bad happens, it`s the best day of my life. So be positive. Every day get up with a lot of positive vibe which should spread on to others. You might have had a rough day at home or work but try not to share that negative vibe with others. Positivity is one thing. Second thing as a professional is keep learning. You should never think that your Education is done. Always keep reading and learning more in order to be more successful. I believe your education is your capital investment. The more you invest in studies the more you grow. It`s almost like business. In business people invest money but a professional invest in their education. Keep learning. Treat everyone as a walking university. You tend to learn a lot from other people. So even if he`s laymen or a fruit vendor, a teacher, a tea stall owner they teach us a lot of things in our life. So consider everyone to be a walking university and use that opportunity to learn more."

Dr. Varun Nambiar currently works as a maxillofacial plastic surgeon in his dental clinic set up in Payannur and Nileshwaram.

BRING YOUR CHANGE TO THE TABLE

Rachel Varghese
2nd Year BASLP

Le Bonheur. 1965.

Let's have a friendly conversation shall we. I need y'all to relax a little and walk with me through this. Have you ever had a conversation with yourself? Not when you have to decide whether to go for the black hoodie or the grey sweat shirt. But more like heartfelt Ted Talks with yourself?

7 Billion people in this world and we confine this humongous population within 16 MBTI Personality types but still somehow end up living 7 billion different lives. It's like all of us are provided with the same canvas and paint but we all have our own way of expressing our work of art. Some go for the flashy neon colors whereas the others go for more of a monochromatic approach. Anyhow, we are still left with a beautiful piece of art. And that's the beauty of diversity explained in a nutshell.

We all don't go down the same path, we don't have the same experiences, we all don't get the same opportunities, heck, you and I don't even have the same shoe size. So how in the world can we expect another person to fit into our criteria of being 'normal' or being 'real' or 'mature'.

It's high time we stop judging others for who they are and instead just start accepting them. The main reason we judge others is that we have set such an unrealistic and distorted image for 'perfect' in our heads that we end up finding faults in others who don't conform to this idea of ours.

Le Bonheur. 1965.

I'm pretty sure we have all had those embarrassing moments in our lives. be it from 7 years ago or 7 days ago. Maybe those actions you wish you hadn't initiated or those conversations that you took part in. Or maybe even the regrets of not getting involved in something. let's just forgive ourselves. I mean let's be okay with what happened. I remember that one time I had a speech to give and I blacked out on stage... Jeez. These are among the small parts of us that we need to accept and we need to start telling ourselves that it is okay to mess up. It is okay to fall. It is okay to make mistakes. It is O.K.A.Y! Its life. And you get it just once. So. go creative with it!

Once we start accepting ourselves. we start loving ourselves. Every mistake we make in life turns into a life lesson that helps us to become better versions of ourselves! Version 2.O!! Now who doesn't want that? Once we stop scrutinizing ourselves to maintain the 'image' of perfect. we'll start letting others be themselves. It's quite a very simple formula.

I am fully aware of the fact that all this sounds so easy and relatable to talk and read about. Implementing them is real hard. And it's just really tempting to remain the way we are because that is easier. But we've got to stop spreading hate and instead start spreading acceptance and love. We all tell that certain humans have left an impact in us and changed our lives forever. Have we ever thought about how we are such humans. those 'impactful' side characters that play important roles in shaping the lives of others beside us right now?

I am talking about the change each one of us can bring. And I think our generation is capable of a lot more than what the previous generations have put forth. A little bit of self-development will never hurt anybody.

Let us not be the society we had to go through. Instead let us be better so that the future generation has a better. peaceful. less competitive and accepting world to live in.

THROUGH THE LENS

Akshay Vipin. 1st year MASLP

Abhijith Markose Babu. 3rd year BASLP

Haseena Mariam CL. 2nd year BASLP

Akshay Vipin. 1st year MASLP

Akshay Vipin.

Akshay Vipin. 1st year MASLP

Haseena Mariam. CL 2nd year BASLP

Haseena Mariam. CL 2nd year BASLP

Haseena Mariam. CL 2nd year BASLP

Haseena Mariam. CL 2nd year BASLP

Haseena Mariam. CL 2nd year BASLP

Abhijith Markose. Babu 3rd year BASLP

Shanira M K. 1st year BALSP

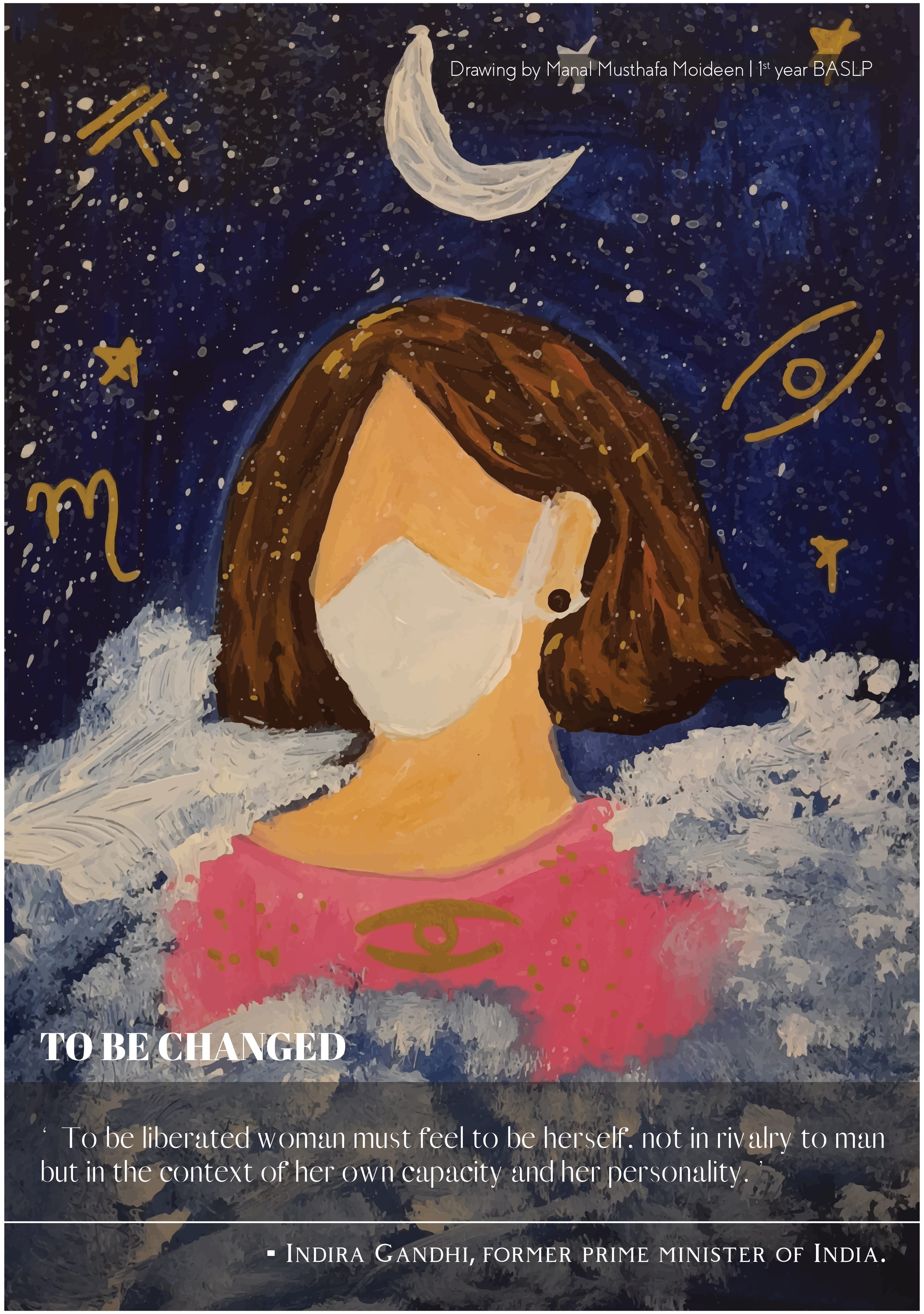

Drawing by Manal Musthafa Moideen | 1st year BASLP

TO BE CHANGED

' To be liberated woman must feel to be herself, not in rivalry to man but in the context of her own capacity and her personality. '

- INDIRA GANDHI, FORMER PRIME MINISTER OF INDIA.

Today's India offers a lot of opportunities to women, with women having a voice for themselves in everyday life. But the economic world as well as in political life nevertheless, India is still a patriarchal society, where women are often seen as subordinates and even as a liability even though the women are guaranteed equality under the constitution, the patriarchal traditions still prevail!

The worth of a civilization can be judged from the position that it gives to women. One of the greatest features of India's ancient culture is the honored place ascribed for women. According to ancient Hindu sculptures no religious rites can be performed with perfection by a man without the participation of his wife. Wives are thus befittingly called 'Ardhangani' (better half). They are not only given important but are also considered equal to men. But is that really the attitude of the Indian society towards women?

There is mainly a bias towards men and their superiority in Indian culture particularly in marital relationships. A woman is 'supposed' to consider others happiness more than her own. She is required to assume all household labor and domestic responsibilities. In many parts of the country, women are relegated as a plaything for man, an ornament of decoration, person for cleaning, cooking and for producing children.

Many women in India are still victims of domestic violence and its quite sad to see how normalized it is. The prevalence of the practice of dowry has supposedly led to people using 'creative' methods of murder (snakebite, poisoning) to fake the death of their wives so that the family of the husband could claim that she died in a domestic accident, thus allowing the widowed husband to be free to marry again and collect the next set of dowry from the next victim. The dowry deaths are in reality heinous and barbaric crimes committed against women by inhuman people consumed by greed and cruelty.

The main problem lies in the thought that 'a woman is a man's property'. The society nurtures this idea and expects every woman to grow in accordance to fit this criterion. Girls are taught to be prepared to make sacrifices on their dreams, profession; they are expected to be modest and hardworking individuals who are meant to be caretakers of the family's wellbeing.

The root of discrimination against a girl child starts from the family itself. There strictions for girls and the careless freedom given to boys can be stated as quite a common and relatable example. Most of the Indian parents consider it more important for a girl to learn domestic chores since it's quite natural that they are supposed to learn to perform them for their future husband and in-laws than carry out her ambitions.

In many cultures woman are raised to be married .They are treated like property, groomed and trained to be bid away to a man. From a young age, they are taught to look a certain way because 'you'll need to look appealing for a guy', taught to cook because 'you'll need to feed your husband ', forced to come home early because 'what will others think about you, it's not right for a girl to be walking around so late' and luckily some are even force to be educated because 'the men nowadays want an educated woman '. But inspite of the improvements made in the status of women, the evils of literacy, dowry, ignorance and economic slavery would have to be fully removed in order to give them their rightful place in Indian society.

Women are not someone's property, whose keys are handed down from one person to another. Women should not have to get married in order to relieve the burden off of the shoulder of parents. Women are not a burden. Marriage should not be the final goal laid out for them. They have much more places to reach than just in the house of their in-laws. Teach your children their place in this world without discrimination Teach them to pursue their dreams, to live independently, to find their own happiness, to leave their own mark in this world. Make each woman the owner of their own life. Never restrict a girl from pursuing her dreams by giving a senseless reason like 'because you're a girl' or 'what will others think!!! '.

It's been going on for far too long and it's high time that we begin breaking gender stereotypes and bring about a change.

Megha Sara Abraham
2nd Year BASLP

യാത്രക്കാരുടെ ശ്രദ്ധക്ക്

Vaishnavi Padmanabhan
1st Year BASLP

മാർച്ച്12, കൊറോണ കാരണം എല്ലാ സ്കൂളുകൾക്കും കോളേജുകൾക്കും മാർച്ച്30 വരെ അവധി പ്രഖ്യാപിച്ചു. വാർത്ത കേട്ടപാതി കേൾക്കാത്തപാതി ഏപ്രിൽ1ന് എക്സാം എഴുതേണ്ട ഞങ്ങൾ കയ്യിൽ കിട്ടിയതെല്ലാം കെട്ടിപ്പെറുക്കി വീട്ടിൽ പോകാൻ തയ്യാറായി. ഞാനും, മെറീനയും, സെറിനും, റിയായും, ഗിഫ്റ്റിയും പിന്നെ വഴിയിൽ നിന്ന് കിട്ടിയ സ്റ്റെഫിനും അഭിയും അടങ്ങിയ സംഘം ആദ്യം എത്തിയത് ഒലിവ് റെസ്റ്ററൗറന്റിൽ ആയിരുന്നു. അവിടെ കയറി വിശാലമായി ഫുഡ് അടിച്ച ഞങ്ങൾ സമയം പോയത് അറിഞ്ഞില്ല. 7മണിക്ക് ട്രെയിനിൽ കയറേണ്ട ഞങ്ങൾ കത്തിയടി എല്ലാം കഴിഞ്ഞപോ 6മണിയോളം ആയി. അവിടെ നിന്ന് പെട്ടെന്ന് ഇറങ്ങി ആദ്യം കണ്ട 2ഓട്ടോയിൽ കയറി ഞങ്ങൾ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. 6.45ഓടെ ഞങ്ങൾ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. സമാധാനം, ഇനിയും ഒരുപാട് സമയം ഉണ്ട്. ബാഗ് ഒക്കെ താഴെ വെച്ച് വിശ്രമിക്കാൻ ഇരുന്നപ്പോൾ പുറകിൽ നിന്നൊരു നിലവിളി "അയ്യോ എന്റെ നോട്സ്..." ഞെട്ടി തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ അതാ നമ്മളുടെ സ്വന്തം മെറീന. "എന്റെ നോട്സ് എല്ലാം ഒലീവിൽ വെച്ച് മറന്നു...വാ പെട്ടന്ന് പോയി എടുത്തിട്ട് വരാം.." ഇത്രെയും മാത്രമേ ഞാൻ കേട്ടുള്ളൂ; പിന്നെ എല്ലാം വളരെ പെട്ടെന്ന് ആയിരുന്നു. ആദ്യം കണ്ട ഓട്ടോയിൽ ചാടി കയറി ഞങ്ങൾ ഒലിവിലേക് തിരിച്ചു. ഓട്ടോയിൽ കയറി കഴിഞ്ഞാണ് ബോധം വന്നത് 20മിനിറ്റ് കൂടിയേ ഉള്ളു ട്രെയിൻ വരാനെന്ന് അങ്ങനെ ട്രെയിനിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഒരു തീരുമാനം ആയെന്നു ഉറപ്പിച്ചു.

പോകുന്ന വഴിയിൽ എല്ലാം റിയായും സെറിനും ഗിഫ്റ്റിയും മാറി മാറി വിളിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു,"വിഷമിക്കണ്ട...സമയമുണ്ട്...സമാധാനമായി പോയിട്ട് വന്നാൽ മതി നമുക്ക് പ്രാർഥിക്കാം". ആ വാക്കുകളുടെ സമാധാനത്തിൽ ഞങ്ങൾ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആണ് അടുത്തത്. സാധാരണ പോകാറുള്ള വഴിയിൽ നിന്നും ഓട്ടോ വേറെ വഴിയിലേക്ക് മാറി പോകുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഞങ്ങൾ ഒന്ന് ഞെട്ടി. എന്താ ഈ വഴി പോകുന്നത് എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ ഈ വഴി പോയാൽ പെട്ടന്ന് എത്താമെന്ന് ഡ്രൈവർ പറഞ്ഞു സിനിമയിൽ ഒക്കെ കാണുന്ന അതെ സിറ്റുവേഷൻ. ഞങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു തീരുമാനം ആയെന്ന് ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു. രണ്ടുസൈഡിലും കുറെ അധികം മരങ്ങളുള്ള ഇരുട്ട് നിറഞ്ഞ ഒരു റോഡിൽ കൂടെ ഞങ്ങൾ മുൻപോട്ടു പോയി എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ വീട്ടിലോ പോലീസ് സ്റ്റേഷനിലോ വിളിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ഫോൺ ഒക്കെ റെഡി ആക്കി വെച്ചു. പക്ഷെ ഒന്നും വേണ്ടി വന്നില്ല; മുൻപിൽ ഞങ്ങൾ മെയിൻ റോഡ് കണ്ടപ്പോൾ ശ്വാസം നേരെ വീണു. പെട്ടെന്നുതന്നെ ഞങ്ങൾ ഒലിവിന്റെ മുൻപിൽ എത്തി. മെറീന പി.റ്റി.ഉഷ

ഓടുന്നതിനേക്കാളും വേഗത്തിൽ ഓടി നോട്സും എടുത്തു തിരികെ വന്നു. ഞാൻ വാച്ചിലേക്കുനോക്കി, സമയം 7.10!!! തീർന്നു... ഇനി അടുത്ത ദിവസത്തെ 5 മണിക്കുള്ള ട്രെയിനിൽ പോകാനെ കഴിയു എന്ന് ഞങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ അതാ ആശ്വാസത്തിന്റെ നേരിയ വെളിച്ചം പോലെ റിയയുടെ കോൾ,"ട്രെയിൻ ഇതുവരെ എത്തിയില്ല... അന്നൗൺസ്മെന്റ് കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പൊ എത്തുമായിരിക്കും. നിങ്ങൾ എവിടെ ആയി?". ഞാൻ മെറീനയെ നല്ലപോലെ ഒന്ന് നോക്കി ട്രെയിൻ ഇതുവരെ വന്നില്ലാ ഇനിയും കുറച്ചുകൂടെ സമയം ഉണ്ട്. പിന്നെ ഞങ്ങൾ ഒന്നും നോക്കിയില്ല ആ മനുഷ്യനെ ഞങ്ങൾ അപ്പുറത്തും ഇപ്പുറത്തും ഇരുന്നു ശല്യം ചെയ്തുകൊണ്ടേ ഇരുന്നു "ചവിട്ടി വിട് ചേട്ടാ...പെട്ടന്ന് ഇടക്കൂടെ എടുത്തോണ്ട് പോ ചേട്ടാ", നിർത്താതെ ബഹളം വെച്ചുകൊണ്ടേ ഇരുന്നു. എങ്കിൽ പിന്നെ നിങ്ങൾ കേറി ഇരുന്നു ഓടിക്കു എന്നമട്ടിൽ ഒരു നോട്ടമെറിഞ്ഞു ചേട്ടൻ തന്നാൽ കഴിയുംവിധം ഓടിച്ചു. ഞങ്ങൾ അതൊന്നും മൈൻഡ് ചെയ്തതെ ഇല്ല പിന്നെയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടേ ഇരുന്നു. അറിയാവുന്ന ദൈവങ്ങളെ എല്ലാം വിളിച്ചു. അങ്ങനെ ഞങ്ങടെ ഭാഗ്യം കൊണ്ടോ വീട്ടുകാരുടെ പ്രാർത്ഥന കൊണ്ടോ 7.20ഓടെ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. പുള്ളിക്കാരനോട് പെട്ടെന്ന് നന്ദി ഒക്കെ പറഞ്ഞ് കയ്യിൽ കിട്ടിയ കാശും എടുത്തു കൊടുത്തു ഞങ്ങൾ അകത്തേക്ക് ഓടി. ചെന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ എല്ലാവരും അവിടെ തന്നെ നിക്കുന്നു. അപ്പോഴാണ് ശ്വാസം നേരെ വീണത്. എല്ലാവരെയും ഓടി ചെന്ന് കെട്ടിപ്പിടിച്ച് സാഹസികമായ യാത്ര വിവരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോ അതാ ദൂരെ നിന്ന് ഒരാൾ വരുന്നു... ആരാ??! നമ്മുടെ ഓട്ടോ ചേട്ടൻ! പുള്ളികാരനോട് എത്ര രൂപ ആയെന്നു പോലും ചോദിക്കാതെയാ മെറീന കാശ് കൊടുത്തത് പിന്നെ അയാൾക്ക് ബാക്കി കാശൊക്കെ കൊടുത്തു റെഡിയായി നിന്നപ്പോ അതാ കേൾക്കുന്നു “യാത്രക്കാരുടെ ശ്രദ്ധക്ക്...." ട്രെയിൻ എത്തി, സമയം 7.25 കഴിഞ്ഞു, ഇത്രെയും പെട്ടന്ന് എങ്ങനെ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയെന്നു ഞങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോഴും അറിയില്ല. കുറെ ടെൻഷൻ ഒക്കെ അടിച്ചെങ്കിലും മറക്കാൻ പറ്റാത്ത ഒരു അനുഭവം തന്ന ദിവസം ആയിരുന്നു അത്.

YOU GUYS CAN GO HOME.

2020 മാർച്ച് 18 രാത്രി ഒരു എട്ടെട്ടര മണിയായി കാണും. ഇ.എ എക്സാമിന്റെ ക്ഷീണമൊക്കെ മാറ്റി എല്ലാവരും ന്യൂറോളജി പഠിക്കാൻ തയ്യാറെടുക്കുന്ന സമയം. ചിലർ റിവൈസ് ചെയ്യുന്നു, ചിലർ പോർഷൻസ് കംപ്ലീറ്റ് ചെയ്യാൻ പാട് പെടുന്നു. ചിലരോ പഠിക്കണോ വേണ്ടയോ എന്ന മട്ടിൽ തേരാപാരാ നടക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ സെംബ്രേക്ക് കിട്ടുവോ വൈവ നടത്തുവോ എന്നൊക്കെ കൺഫ്യൂഷൻ അടിച്ചു കൊറിഡോറിലും റൂമിന്റെ വാതിൽക്കലും നിന്ന് ചർച്ച നടത്തുന്നു. അവസാനത്തെ എക്സമായ ന്യൂറോളജി കഴിഞ്ഞാൽ ആശ്വാസമായി എന്ന ചിന്തയാണ് എല്ലാരുടെയും മനസ്സിൽ. അതിന്റെ എനർജിയും കൊണ്ടാണ് പഠിക്കാനുള്ള ഇരിപ്പ്.

ഈ ടൈമിലാണ് കൂട്ടത്തിലൊരാൾ ആ വാർത്തയുമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നത് “Due to the pandemic nature of covid-19 KUHS university postponed the exams. The new date will be announced later”. ചിരിക്കണോ കരയണോ എന്ന അവസ്ഥ. ഒരു എക്സാം കൂടി ബാക്കിയുള്ളപ്പോൾ എങ്ങനാ വീട്ടിൽ പോയി അടിച്ചുപൊളിക്കുന്നേ? അതൊന്ന് കഴിഞ്ഞാ ടെൻഷൻ മാറികിട്ടിയേനെ. പിന്നെ നിശബ്ദമായിരുന്ന ആ വരാന്ത ശബ്ദകോലാഹലങ്ങൾക്ക് സാക്ഷിയായി. ആ വാർത്ത ഹോസ്റ്റൽ മുറികളിലൊക്കെ പരന്നു. (ഒരു പക്ഷെ കൊറോണയെക്കാൾ വേഗത്തിൽ) അതുവരെ പുസ്തകത്തിലും സറോക്സിലും മാറി മാറി നോക്കി കൊണ്ടിരുന്നവർ ഫോണിന്റെ മുന്നിൽ കുത്തിയിരുപ്പായി. ശേഷം വീട്ടിലേക്ക് ഫ്രണ്ട്സിനെ വിളി മാമനെ വിളി അങ്ങനെ ആകെ മൊത്തം മൂഡ് ഓൺ ആയി. ആ വിളികളൊക്കെ അവസാനിച്ചത് യൂണിവേഴ്സിറ്റിക്കാരുടെ ചീത്തവിളിക്കു മുന്നിലാണ്. യൂണിവേഴ്സിറ്റി സൈറ്റിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത തിരക്ക്. സൈറ്റ് കിട്ടാത്ത അവസ്ഥ ഗൂഗിളിന്റെ സെർച്ച് ഹിസ്റ്ററിയിൽ പിന്നെ അങ്ങോട്ട് KUHSന്റെ വാഴ്ചയായിരുന്നു; (KUHS എക്സാം, KUHS അനൗൺസ്മെൻറ്) അങ്ങനെ അങ്ങോട്ട് നീണ്ടു ഓരോരുത്തരുടെയും അന്വേഷണങ്ങൾ. “എക്സാം നടത്തുവോ? ഫേക്ക് ന്യൂസ് ആണോ? വീട്ടിൽ വിടോ?“ KUHSനെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ച് ഞങ്ങൾ അങ്ങ് ബുക്ക് മടക്കി.

ഞങ്ങൾ 3ആം സെമെസ്റ്റർ ബാച്ച് മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന ആ ഹോസ്റ്റൽ,ഒരു ഉത്സവപ്പറമ്പ് പോലെയായി. എക്സാമിനെ കുറിച്ച് എല്ലാവരും മറന്നു. ബാഗ് പാക്കിങ്ങ്, രാവിലെ വൈകി അലാറം സെറ്റ് ചെയ്യൽ. ട്രെയിൻ ടൈം നോക്കൽ അങ്ങനെ വീട്ടിൽ പോകാൻ എല്ലാരും തയ്യാറെടുത്തു. വീട്ടിലേക്ക് പോകാനുള്ള ഹോസ്റ്റലേഴ്സിന്റെ ബാഗ് പാക്കിങ്ങ് സ്പീഡിനെ തോൽപിക്കാൻ ഉസൈൻ ബോൾട്ടിന് പോലും പറ്റില്ലാന്ന് ആരൊ പറഞ്ഞത് ഞാൻ അപ്പൊ ഓർത്തു. വീട്ടിലേക്ക് പോകുന്നതിന്റെ തലേന്ന് ഫിലിം ഡൌൺലോഡ് ചെയ്യുന്ന പതിവ് അന്നും ഞങ്ങൾ തെറ്റിച്ചില്ല. ഒരാഴ്ച്ച നീണ്ടുനിന്ന എക്സാമിന്റെ ക്ഷീണം മാറ്റാൻ

The Red Balloon. 1956.

എല്ലാരും നേരത്തെ കയറി കിടന്ന് ഉറങ്ങി. (11മണിയായിട്ടും ഉറക്കം വരാത്തവരും ആ ടീമിൽ ഉണ്ട്). പിറ്റേന്ന് രാവിലെയാപ്പോഴേക്കും ചില അഭ്യൂഹങ്ങൾ പരന്നു. “പരീക്ഷ നടത്താൻ സാധ്യതയുണ്ട്, യൂണിവേഴ്സിറ്റി മീറ്റിംഗ് നടന്നോണ്ടിരിക്കാണ്, ഒരു എക്സാം മാത്രം ബാക്കിയുള്ളത് കൊണ്ട് എന്തായാലും നടത്തും എന്നൊക്കെ “. പക്ഷെ ഇതൊന്നും ഞങ്ങളെ തളർത്തിയില്ല. രാവിലെ ഒന്നൂടെ യൂണിവെഴ്സിറ്റിക്കാരെ വിളിച്ച് കാര്യങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചു (ഞങ്ങളാരാ മക്കൾ). അതിനുശേഷം ഞങ്ങളുടെ ദൗത്യം UNOകളിയും(പേരക്ക പറിക്കലും) ഞങ്ങൾ തുടർന്നു. ഉച്ചയായപ്പോഴേക്കും ഞങ്ങൾ കാത്തിരുന്ന ആ അവസാന വിളിയെത്തി “You guys can go home”.

Seba B Paul
2nd Year BASLP

ക്രിസ് MAAS

ഞങ്ങൾക്കും ഉണ്ട് സെലിബ്രേഷനും ഫെസ്റ്റിവലുമൊക്കെ. എന്നാൽ

സീനിയേർസിന്റെ പറഞ്ഞറിവിലൂടെ കോളേജിലെ ഏറ്റവും വലിയ

സെലിബ്രേഷൻ എന്താന്ന് വെച്ചാൽ ആ മഞ്ഞുമാസത്തിലെ ക്രിസ്മസ് നൈറ്റാണ്. സീനിയേർസ് അവരുടെ അനുഭവങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ കൗതുകത്തോടെ കേട്ട് നിൽക്കാറുണ്ട്. ആ സെലിബ്രേഷൻ ഒരു ദിവസം കൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്നില്ല. ഒരു മാസത്തെ എഫേർട്ടും ചിരിയും കളിയും ഒക്കെ നിറഞ്ഞതാണ്. പറഞ്ഞ് പറഞ്ഞ് ആ ദിവസത്തിന് വേണ്ടി കാത്തിരിക്കാറുണ്ട്.

എന്താന്ന് അറിയില്ല ആ ഡിസംബർ ഒന്നായാൽ ആർക്കുമില്ലാത്ത എനർജിയും സന്തോഷവുമാണ് ഞങ്ങൾക്ക്. ഒരാളുപോലും മടിച്ചിരിക്കാറില്ല. ഒരു പൂരത്തിന് വേണ്ടി

തയ്യാറെടുക്കും പോലെ. ടീച്ചേഴ്സ് കുട്ടികളോട് എന്ന വേർതിരിവില്ല അവിടെ. ഡിസംബർ ഫസ്റ്റ് വീക്കാവുമ്പോൾ തന്നെ ക്രിസ്മസ് ഫ്രണ്ടിനെ കോളേജിലെ എല്ലാവരും കൂടി തിരഞ്ഞെടുക്കും. അതൊരു ചടങ്ങാണ്. പേടിയും ആകാംക്ഷയും നിറഞ്ഞ ഒന്ന്. എന്നെ ആർക്കാണാവോ കിട്ടിയത്, ഇനിയെന്താണ് നടക്കാൻ പോകുന്നത് എന്ന ചിന്തകൾ. മറ്റൊരു രീതിയിൽ പറയുവാണെങ്കിൽ അർക്കെങ്കിലും മനസ്സിൽ പകയുണ്ടങ്കിൽ അതും നടത്തും.

Lot എടുത്ത് പിറ്റേന്ന് മുതൽ തുടങ്ങും letters ഇടാൻ വേണ്ടി. എപ്പോഴും

നടക്കാറുണ്ട് 'hi CF' എന്നും പറഞ്ഞ് എനിക്ക് വരുന്നുണ്ടോന്ന് നോക്കി. വന്നാലും വന്നില്ലേലും ഒരു പേടിയാ. എന്തരോ ഏതോ!!! ഓരോരുത്തർക്കും കിട്ടുന്ന funny task കാണാനും ചെയ്യാനും നല്ല രസാ!! എനിക്ക് അത്ഭുതമായത് ഇവിടെ ടീച്ചേഴ്സും ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ഇതെ പോലെ task hostel ൽ നടക്കുന്നത് അതിഭീകരവും അതിലേറെ രസവും. പലരുടെയും കഴിവും കലാബോധവും തെളിയുന്ന കലാവേദി. ഒരാൾക്ക് പണി കിട്ടിയാ ബാക്കിയുള്ളവർക്ക് അത് കൊട്ടിഘോഷമാണ്. ഈ പണി തരലിലൂടെ കുറേ അധികം ആൾക്കാരുമായി അടുക്കുന്നു. letters എഴുതുമ്പോൾ എഴുത്ത് മനസ്സിലാകാതിരിക്കാൻ പലരീതിയിലും എഴുതാറുണ്ട്. uuff ഞങ്ങളെ സമ്മതിക്കണം. ഇതേ സമയം പള്ളിയിൽ പാടാൻ വേണ്ടി choir team അവരുടെ പ്രാക്ടീസ് തുടങ്ങും.

കുറച്ചുപേർ hostel ഡെക്കറേഷൻ തുടങ്ങും. ബാക്കിയുള്ളവർ കോളേജും. പലതരം ക്രിയേറ്റിവ് ആയിട്ടുള്ള ഡെക്കറേഷൻ ആണ്. ഹമ്മോ കണ്ണ്തള്ളിപ്പോവാറുണ്ട്. അത് ചെയ്യാൻ വേണ്ടി പോവുന്ന ചിന്തകളാണ് അവിടെ ഭംഗി കൊടുക്കുന്നുത്. ഇതിനുവേണ്ടി എത്ര ഉറക്കം ഒഴിച്ച രാത്രികൾ.

എല്ലാവരും കൂടി ഒന്നിച്ചിരുന്ന് കഥ പറഞ്ഞ് ചെയ്യുമ്പോൾ സമയം പോവുന്നത് അറിയാറില്ല. ക്രിസ്മസ് അടുക്കും തോറും ഫ്രണ്ടിന് കൊടുക്കാൻ വേണ്ടി gift വാങ്ങുന്നു സെലിബ്രേഷൻ വേണ്ടി ഡ്രസ്സ് തിരയുന്നു ഡാൻസ് പാട്ട് ഒക്കെ സെറ്റാക്കുന്നു. കരോൾ എന്ന് പറയുന്നത് ഒന്നൊന്നര സംഭവമാ അങ്ങ് പൊളിച്ചാടുക്കി തകർത്തേക്കും. പുലർച്ച 2മണിക്കൊക്കെ എഴുന്നേറ്റ് പോയിട്ടുണ്ട്. ദിവസം അടുക്കും തോറും task കൂടുന്നു ഡെക്കറേഷൻ കൂടുന്നു ആഘോഷങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നു. ഫ്രണ്ട് ആരെന്നുള്ള ആദി കൂടുന്നു. എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ക്ഷീണിച്ച് ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ അങ്ങ് ഉറങ്ങി തീർത്തേക്കും. ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്ത അല്ലെങ്കിൽ വിവരിച്ചാൽ തീരാത്ത അനുഭവങ്ങളാണ് ആ മാസം മുഴുവൻ. ശരിക്കും പറഞ്ഞാ ഇതിനുമുമ്പ് ഇതു പോലൊരു ക്രിസ്മസ് സെലിബ്രേഷൻ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

Noorsana TP
2nd Year BASLP

അതിജീവിതത്തിനുമപ്പുറം

Athmaja G Mohan
2nd Year BASLP

പാൽ അടുപ്പത്തുവച്ച് ചായപൊടി പാത്രം തുറക്കുമ്പോഴാണ് പുറത്ത് ആരോ കോളിംഗ്ബെൽ അടിക്കുന്ന ശബ്ദം സീതാലക്ഷ്മി കേട്ടത്.

“ദാ വരുന്നൂ...” വേഗം വാതിൽപടിയ്കൽ എത്തി വാതിൽ തുറന്നു. അവൾ .“ആ.... ഇതെന്താ മണി നീ ഇത്രേം താമസിച്ച്..നേരം എട്ടായാലോ? അവിടുന്ന് ഇവിടുത്തേക്ക് വരാൻ ഇത്ര നേരവോ...എന്താ പറ്റിയേ?'' “അത് സീതേച്ചി...ഒന്നും പറയണ്ട...രാവിലെതന്നെ നല്ല കഥയായി...ഞാൻ പതിവുപോലെതന്നെ ഇറങ്ങീതാ...അപ്പുറത്തൂന്ന് ഇവിടേത്തേക്ക് വന്നാമതീല്ലോ...അതോണ്ട് മാസ്ക് വച്ചില്ലാ..ദാ നോക്കുമ്പോ പോലീസ് ജീപ്പ്...പിന്നെ അവരുടെ വക മാസ്ക് വയ്ക്കാത്തതിന് വഴക്ക്... അപ്പുറത്താണ് വീട് എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടൊന്നും കാര്യമില്ല..” “ആ...കൊള്ളാം...എവിടത്തേക്കായാലും മാസ്ക് നിർബന്ധാ..നിന്നെയിനി പോലീസ് കൊണ്ടുപോയാലും ഇറക്കാൻ ഞാൻ വരണ്ടേ..”

“എന്നെ പോലീസ് പിടിച്ചെങ്കിൽ വക്കീലേച്ചിയ്ക്ക് ഇന്ന് പുതിയൊരു കേസൂടെ ആയേനെല്ലെ?” മണിയുടെ വർത്താനം കേട്ട് രണ്ടാളും അടുക്കളയിലേക്ക് നടന്നു.“അല്ല നന്ദുട്ടൻ എണീറ്റില്ലേചേച്ചീ?”“ഓ ലോക്ഡോൺ ഒക്കെയല്ലേ..അവൻ കിടന്നുറങ്ങട്ടെന്ന് വച്ചു...ഇന്റർവ്യൂന് പോവാൻ ആവണില്ലാ...എന്തെയ്യാനാ...ലോക്ഡോൺ കഴിഞ്ഞിട്ട് പോവാന്ന് വിചാരിക്കുവാ അവൻ അവന്റെ അച്ഛനെപോലെയാവല്ലെന്നാ പ്രാർത്ഥന...നിനക്കറിയാല്ലോ...അയാളെന്റെ ജീവിതത്തിന്ന് പോയപ്പോഴാ സമാധാനമെന്തെന്ന് ഞാൻ അറിയുന്നത്...”

“ആ ചേച്ചി...കെട്ട്യോൻ ഉണ്ടാക്കിവച്ച കടം തീർക്കാൻ ഇവിടുന്നു പണിയെടുത്തു കിട്ടണ പണം തികയണില്ല...ഇത്രേം കഷ്ടപ്പാട് തന്നിട്ട് അങ്ങേരങ്ങ് പോയി...ഇനി മോളെ നന്നായി പഠിപ്പിക്കണം... അവളുനന്നായി പഠിക്കുമെന്നതാണെന്റെ ആശ്വാസം...” “ആ മണി...നന്ദൂന്റെ അച്ഛനുമായി വേർപിരിയുമ്പോ എന്തൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നു.പിന്നെ എന്റെ അച്ഛൻ എനിക്ക് കൂട്ടിനുണ്ട്.മരിച്ച മകളെക്കാൾ നല്ലതല്ലേ ഭർത്താവുമായി വേർപിരിഞ്ഞ മകൾ എന്ന് അച്ഛൻ ചിന്തിച്ചതുകൊണ്ട് ഞാനും നന്ദുവും ഇന്ന് മനസമാധാനമായി ജീവിക്കുന്നു...” “ആ...ഓരോരുത്തർക്കും ഓരോ വിഷമങ്ങൾ ...” “എന്ത് ചെയ്യാനാ...ആ സമയം പോയി...നീയാ പാത്രമൊന്നു കഴുകിവയ്ക്ക്...ദാ ചായ തിളച്ചല്ലോ...” സീതാലക്ഷ്മി പറഞ്ഞുതിരിയവേ നന്ദുട്ടന്റെ ശബ്ദം.. “അമ്മേ...ഗുഡ് മോർണിങ്” “ആ നീ വന്നോ....നേരത്തെയാണല്ലോ”

സീതാലക്ഷ്മിയുടെ കളിയാക്കൽ കേട്ട് അവർ മൂന്നുപേരും ചിരിച്ചു...

അമ്മയുടെയും മകന്റെയും ലോകം സന്തോഷം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു.

നേരം പന്ത്രണ്ടായി...മുറി അടിച്ചു വാരുമ്പോൾ മണി ടിവിയിലേക്ക് ഒന്നുനോക്കി.ഉച്ചവാർത്ത കാണുവാണ് നന്ദുട്ടൻ.... “ഓൺലൈൻക്ലാസുകൾ നാളെ ആരംഭിക്കും. എല്ലാ കുട്ടികൾക്കുമുള്ള ക്ലാസുകൾ ഓൺലൈൻ വഴി നൽക്കുന്നതാകും.” ആരോ ടിവിയിൽ പറയുന്നത് മണി ശ്രദ്ധിച്ചു . “എന്താ നന്ദുട്ടാ...ഓൺലൈൻക്ലാസ്സ്...അപ്പൊ എന്റെ അമ്മൂനും നാളെ ക്ലാസ്സ് തുടങ്ങുവാണോ...“ മണി ആശങ്കയോടെ ചോദിച്ചു. “ആ മണിയമ്മേ...അവൾ ഇപ്പോൾ പത്തിലല്ലേ...നാളെ രാവിലെ എട്ടുമണിക്ക് അവൾക്കുള്ള ക്ലാസ്സ് ഉണ്ടാവും ടിവിയിൽ.അവളെ ഓർമിപ്പച്ചേക്ക്...ടിവി നോക്കാൻ മറക്കണ്ട...“ നന്ദു പറഞ്ഞു. പണികഴിഞ്ഞ്പണികഴിഞ്ഞ് വൈകിട്ട് വിട്ടിൽ നിന്നും ഇറങ്ങവേ മണിയുടെ മുഖമാകെ വിഷമത്തിലായിരുന്നു.

“എന്ത് പറ്റി മണി...? “ സീതാലക്ഷ്മിക്ക് കാര്യം മനസിലായില്ല.

“ ഒന്നുലേചേച്ചീ...അല്ല നാളെ അമ്മൂന് ടിവിയിൽ ക്ലാസ്സ് തുടങ്ങുവല്ലേ... അവിടെയാണെങ്കിൽ അതൊന്നൂല്യ...പഠിക്കാൻ മിടുക്കിയാന്റെ മോള്...” ഇതുപറഞ്ഞ് കണ്ണുനിറഞ്ഞു കൊണ്ട് മണി വീട്ടിൽനിന്നും നടന്നകന്നു... ഇത് എല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ട് നന്ദുവും അവിടെ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു... പിറ്റേന്ന് രാവിലെ പതിവിലും നേരത്തെ നന്ദു ഉണർന്നു... പത്രം വായിക്കുന്നതിനിടെ ”അമ്മേ ഇപ്പോ വരാം“ എന്നു പറഞ്ഞ് അവൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങി. എവിടെ പോവാണെന്ന് സീതയുടെ ചോദ്യത്തിന്‘ദാ വന്നൂ’ എന്ന മറുപടി പറഞ്ഞു. അടുക്കളയിൽ നിന്ന മണിയും സീതയും തമ്മിൽ തമ്മിൽ നോക്കി.ഒരു അഞ്ച് മിനിറ്റ് കഴിഞ്ഞുകാണും കോളിംഗ്ബെൽ കേട്ട് സീത വാതിൽ തുറന്നു.മുന്നിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് നന്ദു.ചോദ്യഭാവത്തിൽ നിന്ന സീതയെ നോക്കിയിട്ട് അവൻ പിന്നിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. “വാ അമ്മുട്ടീ.“ നന്ദു അമ്മുവിനെയും കൊണ്ട് അകത്തേക്ക് കയറി . “എട്ട് മണിക്കല്ലേ, നിന്റെ ക്ലാസ്സ്. ദാ ഈ മേശയിൽ ഇരുന്നോ...പിന്നെ ... നീ പഠിച്ചാൽ മതി, ഇടയ്ക്ക് കൊറിക്കാനും കുടിക്കാനും ഉള്ളത് എന്റെ അസിസ്റ്റന്റ് അഡ്വ.സീതാലക്ഷ്മി കൊണ്ടുത്തരും. വേറെ ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ നിന്റെ അസിസ്റ്റന്റ് മണിയമ്മയോട് പറഞ്ഞോളു. പിന്നെ ഞാനാണ് ഹെഡ്മാഷ്. പഠിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നു ഞാനാകും നോക്കുന്നത്. ഇത്തവണ ഫുൾ എ പ്ലസ് വിട്ടൊരു കളിയില്ല.അപ്പോ ദാ തുടങ്ങിക്കോ...”സീതയെയും മണിയെയും ഒന്നു നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് നന്ദു മുകളിലേക്ക് കയറി. അമ്മുട്ടി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ടിവിയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. മണിയും സീതയും പരസ്പരം നോക്കി ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നു . “ചേച്ചി...ചേച്ചി പേടിക്കുന്നപോലെ ഒരിക്കലും സംഭവിക്കില്ല...നന്ദു ഒരിക്കലും അവന്റെ അച്ഛനെപോലെയാകില്ല...“ സാരിത്തുമ്പുകൊണ്ട് കണ്ണുതുടച്ച് മണി അടുക്കളയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു...സീതയുടെ ചുറ്റുമിപ്പോൾ പല നിറങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു നൃത്തം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. അതെ എന്റെ മകന്റെ നന്മയാണ് ഞാനിപ്പോൾ കണ്ടത്...അവനാണ് ശരി.....ഞാനും!

Rainbow Of Love

Anjima Johnson
2nd Year BASLP

Staring at the sun. after a shower
I could feel the rhythm of love
The sun slowly peeping out of the clouds
Sending his rays of love to the earth
Looking aside I saw a ray come down
Slowly it touched the heart of a tiny drop
Suddenly the drop shone like a pearl
Throwing an arc of colors onto the sky
The ray leaves the warm embrace of the drop
Leaving the earth with the smile of rainbow
An arc of different shades of happiness and love
Oh how beautiful would it be?
How colorful will be my life when
I hold the hands of the one
The sun in my life.
Helping me shine brighter

കിzza

പറഞ്ഞ് പറഞ്ഞ് ഇതെവിടേക്കാ ?? ആവോ!!! ഇതിനൊരു അന്ത്യം ഇല്ലേ? അങ്ങനെ പറഞ്ഞ് നിർത്താൻ പറ്റുന്നതാണോ ഇതൊക്ക.ഇതൊരു നാച്ചറൽ പ്രൊസസ് ആണല്ലോ. എവിടുന്നാ എങ്ങനെയാ വരുന്നതെന്നൊന്നും ഒരു ഐഡിയയും ഇല്ല... ചില കൊളോക്ക്യൽ രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ കിസ്സ, സൊറ, നൊടിയ അങ്ങനെ അങ്ങനെ എന്തൊക്കയോ.....

പറഞ്ഞു വരുന്നത് എന്താന്ന് വെച്ചാ ഈ “വർത്തമാനം“ എന്നു പറയുന്നത് ഒരു സംഭവം തന്നാണ്. അത് എത്ര സമയം വരെ എന്നൊന്നും ഇല്ലാ. പല ആൾക്കാരുടെ ഇടയിലും പല രീതിയിലുമാണ് ഈ വർത്തമാനം. പലരും പറയാറില്ലേ അവന് അല്ലെങ്കിൽ അവൾക്ക് വർത്താനം പറഞ്ഞ് കയ്യിലെടുക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടെന്ന്. അത് ചിലരുടെ കാരക്റ്റർ ആവാം. പറഞ്ഞ് പറഞ്ഞ് കാട് കേറി പോവുന്ന സംഭവങ്ങൾ വരെ ഉണ്ടാവാറുണ്ട്. നമ്മുടെ സന്തോഷങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും അനുഭവങ്ങളുമൊക്കെ മറ്റൊരാളോട് പറയുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ആ ഒരു സുഖം അത് വേറൊന്ന് തന്നാ....ഈ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളൊക്കെ കേട്ട് നിൽക്കുന്ന ആ മറ്റൊരാളുടെ മനസ്സുണ്ടല്ലോ അത് വലിയൊന്ന് തന്ന്യാ. പല സന്ദർഭങ്ങളിലൂടെ പറയുവാണെങ്കിൽ:

കൂട്ടുകുടുംബങ്ങളിൽ എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു സന്തോഷിച്ചാണ് കഴിയുന്നത്. അവർ ഒരിക്കലും മിണ്ടാതിരിക്കുന്നില്ല. ഓരോ ദിവസവും എന്തെങ്കിലും തന്നെ പറയാനുണ്ടാവും. അത് ചിലപ്പോൾ കാര്യമായിട്ടുള്ള ഒന്നാവാം അല്ലെങ്കിൽ തമാശ രൂപത്തിൽ ആവാം. വീട്ടമ്മമാർക്ക് പണിയൊക്കെ കഴിഞ്ഞ് വേറെന്താ അവർക്കുള്ളത്. ഇതൊക്കെ കഴിഞ്ഞ് അവർ സൊറ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കാണാറുണ്ട്. അവരുടെ ഒരോ ദിവസവും അവർ സന്തോഷം കണ്ടെത്തുന്നത് അങ്ങനെ ചില സൊറ പറച്ചിലിലൂടെ....

വർത്തമാനം എന്ന് പറയുന്നത് വേറൊരു രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ അത് കൂട്ടുകാരാ. അതിന് വാക്കുകളില്ല; ഒരു അന്ത്യവും ഇല്ല. അവരോട് ഓരോന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കാനും അടി വെച്ചും തമാശ പറഞ്ഞും തീരുന്ന എത്രയോ സമയങ്ങൾ. ഒരിക്കലും പറഞ്ഞാൽ തീരാത്ത അത്രേം കഥകൾ. കാരണങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിലും അതിൽ നിന്നും കാരണം കണ്ടെത്തുന്നു. അവരുമായി ഒത്ത് ചിലവഴിക്കുമ്പോൾ കിട്ടുന്ന ആ ഹാപ്പിനസ്സ് അത് വേറൊരു ഫീലാ...

വേറെ ഒന്ന് എന്താന്ന് വെച്ചാ ഈ പ്രണയിക്കുന്നവര് തമ്മിൽ ഉള്ളതാണ്. പലരും പറഞ്ഞ് കേട്ടറിവുണ്ട്. ഓരോ ദിവസവും എത്ര മണിക്കുറാ സംസാരിക്കുന്നത്. ചിലപ്പോൾ ഞാൻ ചിന്തിക്കാറുണ്ട് അവർക്ക് എന്താ ഇത്ര പറയാനുള്ളതെന്ന്. ആഹ്... നമ്മള് വെറുതെ എന്തിനാ കാട് കേറുന്നെ. അതുപോലെ തന്നയാണ് ഭാര്യ-ഭർത്താക്കൻമാര് തമ്മിലും.

ഇതാ പറഞ്ഞെ ഇങ്ങനെ എന്തൊക്കെയോ തരത്തിൽ വർത്താനം ഉണ്ടെന്ന്. വേറൊരു രീതിയിൽ ചിന്തിച്ചാ ചില നെഗറ്റീവ് ആക്കുന്ന വർത്താനവും

ഉണ്ട്. അത് എന്തേലും ആവട്ടെ നമുക്ക് പോസിറ്റീവ് മതി. അപ്പോഴുള്ള ഹാപ്പിനസ്സും ഫുൾഫിൽമെന്റൊക്കെയേ നമ്മൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇനിയും നമ്മള് പറയുന്നത് കേൾക്കാൻ ഓരോരുത്തരും ഉണ്ടാകും, അവരെയങ്ങ് തേടി കണ്ടുപിടിച്ചേക്കണം. ഈ 'വർത്തമാനം' എന്നു പറയുന്നത് ഒരു പശ പോലെയാണ്. ഇങ്ങനെ ഒട്ടി നിൽക്കും (ഈ പിസയിൽ കാണും പോലെ), ആ ഒട്ടലിലൂടെ മനസ്സുകളും ഒന്നിക്കട്ടെ...

Zahla Subair
2nd Year BASLP

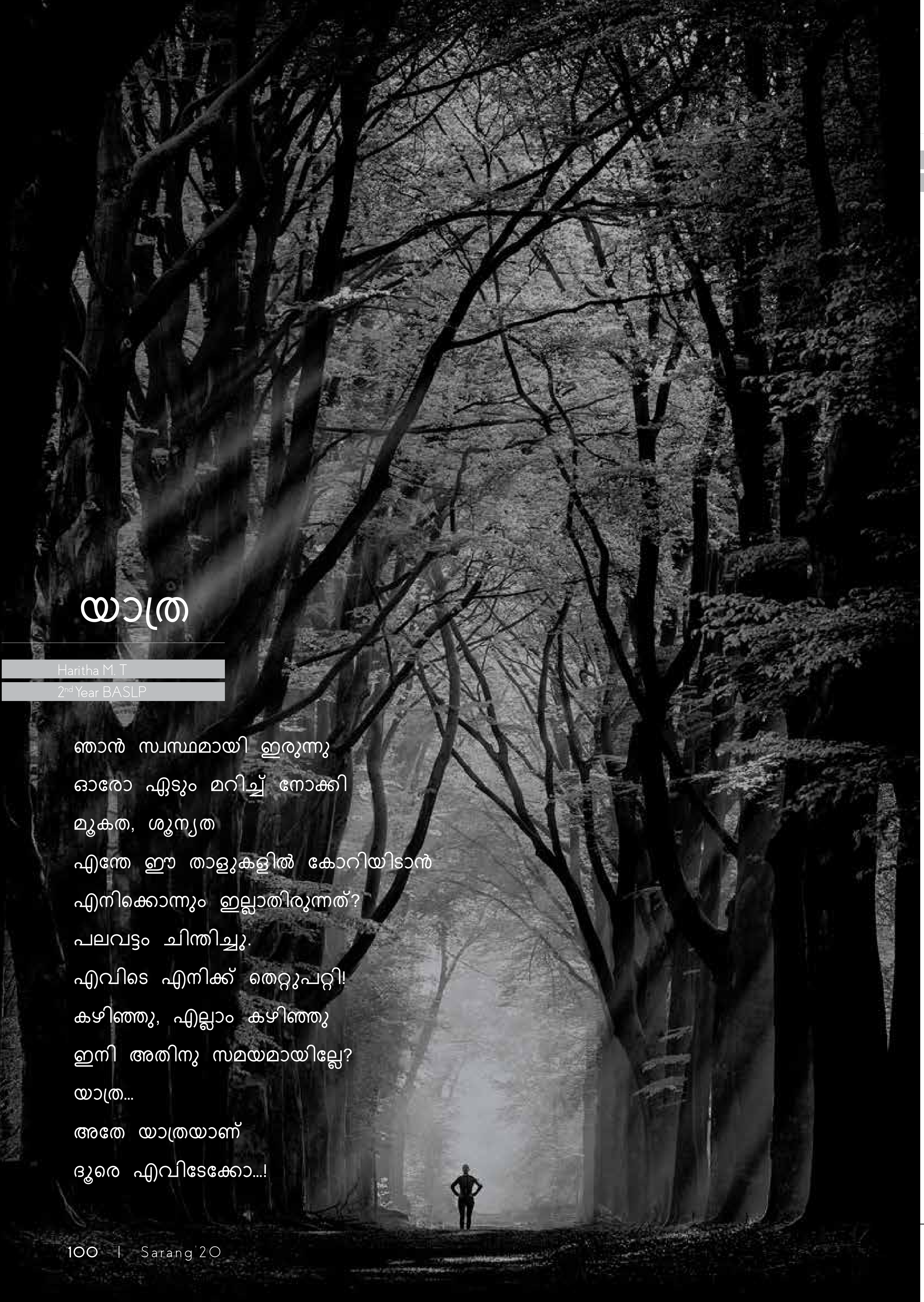

യാത്ര

Haritha M. T
2nd Year BASLP

ഞാൻ സ്വസ്ഥമായി ഇരുന്നു
ഓരോ ഏടും മറിച്ച് നോക്കി
മൂകത, ശൂന്യത
എന്തേ ഈ താളുകളിൽ കോറിയിടാൻ
എനിക്കൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്നത്?
പലവട്ടം ചിന്തിച്ചു.
എവിടെ എനിക്ക് തെറ്റുപറ്റി!
കഴിഞ്ഞു, എല്ലാം കഴിഞ്ഞു
ഇനി അതിനു സമയമായില്ലേ?
യാത്ര...
അതേ യാത്രയാണ്
ദൂരെ എവിടേക്കോ...!

Life, a "Story".

Anitta K Denny
2nd Year BASLP

Life has so many turnings. and the turnings also have so many difficulties. These difficulties are the lessons of the whole life of one. The biggest support in life is the love of others. whom we love more than us. who make us live. who tell us that we are there with you always. who make us a person and who encourage us in our hard time. 'our parents'. Today we may travel through bad roads. but we can make sure that: these bad roads will lead to a good one.

LET'S STAY HAPPY

Ms. Amrin T K
Asst. Professor

Most of us have many goals that we want to achieve during our life-time. And this list of goals may go on from securing good education, a well-paid job, a luxury house and vehicles, and many more. And if we actually introspect into our goals, the instinct to want more and more usually doesn't stop. Even if we have resources to meet all our needs, we focus on and think of 'what we don't have'.

There are multiple aspects that can let us stay happy, peaceful and content with what we have. That doesn't mean we shouldn't aim high. But what is meant is- rather than always being worried about what people expect from us, we should be the one who decides what we need in life. Looking at what others have and thinking about what others might say, we don't have to sacrifice our happiness and peace of mind.

Many a times, we can see people choose an education stream or a job, only because they want to have a good name in the society or because someone else chose it for them. Instead, think of a life where you make every decision of your life based on your own likes and passion. Think of doing a course or a job that you love doing. What a pure joy will everyday of your life be, if you do that.

How many of us really enjoy those minute things in life? It could be a deep conversation with the one we love the most, feeding someone or an animal that is hungry, showing playful expressions to a child and seeing them laugh out of joy, enjoying nature at its best at a hill or a beach and so on. If we continue making the list of what can give us happiness, we will realize that those happiness-giving things are not so expensive.

How many of us like being appreciated for the good things we do? And how many of us appreciate our friends, family and people around us when they deserve an appreciation? Why don't we try doing that from next time, if we haven't been doing that yet. When we appreciate people for all the good they do, we will also be able to feel happiness in our hearts. As and when they feel joyful when they get appreciated, we will also feel the same.

I have met a lot of people in my life, who just pour out love and positive vibes to everyone around them. We all love being around such people, isn't it? Then why don't we become one like them. This doesn't mean that we should show fake expressions to keep people happy with us. But remember, like how appreciations make people happy, even criticisms can be done in positive ways to help people become better. We just have to remember that there are hundreds of beautiful ways to express our dislikes as well.

Let's take those very little steps to be more happy and positive about our life. Let's spread love and happiness around and make people around us comfortable being with us. Let's live our lives to do and enjoy the little things that give us pure joy. Let's be among those humans who spread love, compassion, peace and positivity around. Enjoy your life to the fullest and make it more beautiful.

ജീവിതം

Annmol Liju
2nd Year BASLP

നാം ഓരോരുത്തർക്കും ഈ ഭൂമിയിൽ ലഭിക്കുന്ന ഒരു സമ്മാനമാണ് ജീവിതം. ചുറ്റുമുള്ളതിനെ മനസ്സിലാക്കാനും നാം നമ്മെ തന്നെ അറിയാനും ദൈവം തന്ന ദാനം.

നമ്മുടെ ജീവിതം നമുക്ക് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ് എന്ന് പറയാൻ പറ്റുമോ. "ഇത് എന്റെ ജീവിതമാണ് " എന്ന് പറയാം, പക്ഷേ "ഈ ജീവിതം നാളിതുവരെ കെട്ടിപ്പടുത്ത് ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കാണ്" എന്ന് പറയാൻ സാധിക്കില്ല. ചുറ്റുമുള്ള പല ഘടനകളും നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. വീടും മാതാപിതാക്കളും ഏറ്റവും വലിയ ഘടനകളാണ്. ഒപ്പം നമ്മുടെ നാട്, പിന്നെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നു വരുന്ന പല സാഹചര്യങ്ങളും, വ്യക്തികളും ഒക്കെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നു.

ഒരുപാട് സാഹചര്യങ്ങളിലൂടെ നാം പഠിച്ച പാഠങ്ങളാൽ കെട്ടിപ്പടുത്തതാണ് ജീവിതം. ഒരുപാട് പേരുടെ സ്വപ്നങ്ങളും സ്നേഹവും പ്രതീക്ഷകളും ഒക്കെ സ്പർശിക്കുന്നതാണ് നമ്മുടെ ജീവിതം. അതിനാൽ തന്നെ നമ്മുടേത് മാത്രമല്ലാത്ത ജീവിതത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ നാം ഒരിക്കലും ശ്രമിക്കരുത്. നമ്മുടെ ഈ ജീവിതത്തിൽ ജനനം മുതൽ മരണം വരെ ഒരുപാട് പേർ കടന്നു വരും. അവർ ഓരോരുത്തരും നമ്മെ പലതും പഠിപ്പിക്കുന്നു. അതിൽ ഒരു പക്ഷേ നല്ല അനുഭവങ്ങളും ചീത്ത അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടായേക്കാം.

നമ്മുടെ ഈ ജീവിതത്തെ മനോഹരമായ ഒരു പൂന്തോട്ടമായി ഉപമിച്ച് നോക്കാം. അതിൽ ആരൊക്കെയോ ചേർന്ന് നട്ടുവളർത്തിയതും ഒപ്പം നമ്മൾ തന്നെ നട്ടുവളർത്തിയതും ആയ പല ചെടികളും പൂക്കളും ഉണ്ടാകും. എന്നാൽ അതെല്ലാം നോക്കി നടത്താനുള്ള ചുമതല നമുക്ക് ലഭിച്ചാൽ നമ്മൾ എന്ത് ചെയ്യും? ഒരു നല്ല പൂന്തോട്ടത്തെ എങ്ങനെ വൃത്തിയോടെ വളർത്തിയെടുക്കാമെന്ന് മനസ്സിലാക്കി അതിനെ മനോഹരമായി വളർത്തുകയാണ് നമ്മൾ ചെയ്യേണ്ടത്. ആ പൂന്തോട്ടത്തിലെ ചെടികൾക്കും അതിൽ വരുന്ന പൂമ്പാറ്റകൾക്കും ഒക്കെ ആ പൂന്തോട്ടം മനോഹരമായി നിൽക്കുന്നതിൽ പങ്കുണ്ട്.

ഒരു നല്ല പൂന്തോട്ടം ആവുമ്പോൾ അതിനെ നശിപ്പിക്കാനുള്ള കീടങ്ങളും ഉണ്ടാവും,അവയെല്ലാം നീക്കി കളയേണ്ടത് നമ്മുടെ ചുമതലയാണ്;കാരണം നമുക്കല്ലേ അതിനെ നോക്കിനടത്താനുള്ള ചുമതല? അതുകൊണ്ട് ആവശ്യമില്ലാത്തതിനെ കളയാനും ധൈര്യവും നമുക്ക് ഉണ്ടാകണം.

ഒന്നാലോചിച്ച് നോക്കു....നമ്മുടെ ജീവിതവും ഇതുപോലെ അല്ലേ, ആരൊക്കെയോ പറഞ്ഞുതന്നതും,നമ്മുടെതുമായ നല്ലതും ചീത്തയുമായ കുറെ കാര്യങ്ങൾ അതിൽ ഉണ്ടാകും. അതുപൊലെതന്നെ ജീവിതത്തെ തകർക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടാകും. അവയെല്ലാം നേരിട്ട്, ജീവിതത്തെ നല്ല രീതിയിൽ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകാനാണ് നമ്മൾ ശ്രമിക്കേണ്ടത്, അല്ലാതെ നമ്മുടെ ഈ സുന്ദരമായ ജീവിതത്തെ നശിപ്പിക്കുകയല്ല വേണ്ടത്. മനോഹരമായ ഒരു പൂന്തോട്ടത്തിൽ കീടങ്ങൾ വന്നുവെന്നു പറഞ്ഞ നമ്മൾ ആ പൂന്തോട്ടം തീ വച്ച് നശിപ്പിക്കുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല.

അതുകൊണ്ട് ജീവിതം എന്നും, നമ്മുടെ മാത്രം ചുമതലയാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടേത് മാത്രമല്ലാത്ത പൂന്തോട്ടത്തെ നമുക്ക് കിട്ടിയ ദാനമായി കണക്കാക്കി മനോഹരമായ നിമിഷങ്ങളാകുന്ന പൂക്കൾ കൊണ്ട് അലങ്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക. നല്ല ചിന്തകളും പ്രവൃത്തികളെയും വെള്ളമൊഴിച്ച് വളർത്തുക. ആവശ്യമില്ലാത്ത കീടങ്ങളായ ചിന്തകളും പ്രവൃത്തികളെയും ശ്രദ്ധയോടെ നീക്കി, ദാനമായി ലഭിച്ച പൂന്തോട്ടത്തെ മനോഹരമായി മുൻപോട്ട് കൊണ്ടുപോക്കുക. ജീവിക്കുക

Yesterdays

Ann Liz Abhimalek
Intern

Falling in seemed to be easier and thus fell in love
So I'm writing a verse
Because I miss you!
Reminding me that I had a better me
The vision of you still blur. wearing your
Imperfect. dull and button less shirt
Now I wear an altered gown
which resists me in taking a breath.
About you. I could write a book of words
More than this short stout poem
But now. I got a thought of
Singing out loud about yesterdays once more
Because I'm in love with you
My Yesterdays.

Ms.Badarunissa Mohammed
Asst. Professor

IT'S CORONA THAT'S WHY.

Where are you up to? Queried mother
To the field: wood shall I gather:
No no be inside rather.
But why mother. Why?
It's Corona that's why.
May I swing? Begged sissy
No no missy: Inside you play
But why inside I stay
It's Corona that's why.
Open the doors mama
Let some fresh air in
No not yet Corona comes in
But why mama. Why?
It's dangerous that's why.

Oh God! We are caged in our own homes
With pride we walked. but not any more
It's Corona that's why.

Look at the man in his noble adobe.
Black white rich and poor.
Fool wise and all men there
In fear they live.
Frightened are their lives
By creatures the eyes
Can't capture. yet are strong
And ready to torture.
Oh Almighty. please tell us why.
It's Corona that's why Amazing are your plans
Which changed all our plans!

No shopping. festival. no tours nothing whatsoever:
But not stopped forever.
But behold stay at home for a while.
But why should it be so
Cause its CORONA so.

Wash your hands with water.
Use soap and lather
But why mother. why?
Because it's CORONA that's why!

Aneeta Wilson
2nd Year BASLP

നല്ല ചിന്ത

ഓരോ മനുഷ്യനും സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായ സാഹചര്യങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യങ്ങളെ എങ്ങനെ നേരിടുന്നു എന്നതാണ് അതിനെ പോസിറ്റിവിറ്റി (നല്ല ചിന്താഗതി), നെഗറ്റിവിറ്റി (തെറ്റായ ചിന്താഗതി) എന്നീ രണ്ട് തലങ്ങളിലായി വേർതിരിക്കുന്നത്. എപ്പോഴും ജീവിതത്തിൽ വിജയം മാത്രം ഉണ്ടാകണം എന്നില്ല; സുഖവും ദുഃഖവും ജീവിതമാകുന്ന നാണയത്തിലെ രണ്ട് വശങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അതിനെ നാം എങ്ങനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നുവോ അതിലാണ് നമ്മുടെ വിജയം.

"അലസമനസ്സ് ചെകുത്താൻന്റെ പണിപ്പുര" എന്ന ചൊല്ല് കേട്ടിട്ടില്ലേ. പരാജയങ്ങളും, രോഗങ്ങളും, ആകുലതകളും ജീവിതത്തിൽ കുടികൊണ്ടെന്നുവരും; അവിടെ പതറിപ്പോകാതെ, മനസ്സിന് ഉൾക്കരുത്ത് നൽകാൻ നമുക്ക് കഴിയണം. ജീവിതം കഠിനാധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമാണ്. മഹാന്മാരായ പലരും, ജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും മോശമായ അവസ്ഥയിൽ നിന്നും തങ്ങളുടെ കഠിനാധ്വാനത്തിലൂടെ മുന്നേറിയവരാണ്. ജീവിതത്തിൽ കുറുക്കു വഴികൾ ഇല്ല എന്ന് ഇവർ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഇന്നത്തെ തലമുറ സുഖസൗകര്യങ്ങളുടെയും നവമാധ്യമങ്ങളുടെയും പിന്നാലെ ഓടുന്നവരാണ്; അതിൽ അടിപതറി വിഷാദരോഗങ്ങളിലേക്കും, ആത്മഹത്യയിലേക്കും അവർ വീണുപോകുന്നു. മരണം ഒരിക്കലും ഒന്നിനും ഒരു പരിഹാരമല്ല എന്ന് മനസ്സിലാക്കി, പരാജയങ്ങളിലൂടെ തന്നെ നമുക്ക് ജീവിതത്തിന്റെ പടവുകൾ കയറാം,"ബി പോസിറ്റീവ്" എന്ന ചിന്തയിലൂടെ മുന്നോട്ടുപോകാം.

മറക്കില്ല...മനുഷ്യസ്നേഹം

Aneena L Sunny
2nd Year BASLP

ഈ അടുത്ത് നടന്ന ഒരു സംഭവം വാർത്തയിലൂടെയും ടീവിയിലൂടെയും എല്ലാം നമ്മൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും. കോവിഡ് മൂലം ക്വാറന്റൈനിൽ ആയിരുന്ന മാതാപിതാക്കളുടെ ഒന്നരവയസ്സുള്ള കുഞ്ഞിനെ പാമ്പ് കടിച്ചു.

സ്വാഭാവികമായും കൊറോണയെ പേടിച്ചു ആദ്യം ആരും അനങ്ങിയില്ല. പക്ഷെ ജിനിൻ എന്ന പേരുള്ള അവരുടെ അയൽവാസി വേഗം ചെന്ന് ആ കുഞ്ഞിനെ ആശുപത്രിയിൽ എത്തിച്ചു. ആ മാതാപിതാക്കൾ എന്ത് ചെയ്യണമെന്ന് അറിയാതെ പകച്ചു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ആശുപത്രിയിൽ ചെന്നപ്പോഴാണ് അറിയുന്നത് കുഞ്ഞ് കൊവിഡ് പോസിറ്റീവ് ആണെന്ന് പക്ഷെ കുഞ്ഞിനെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അധികം വൈകാതെ തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ക്വാറന്റൈനിൽ ആക്കി. എന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നും ഏകദേശം 15 കി. മി. ദുരമുള്ള രാജപുരത്താണ് ഈ സംഭവം നടന്നത്. പിന്നീട് ആ കുഞ്ഞിന്റെ അച്ഛൻ ഇട്ട ഒരു ഫേസ്ബുക്ക് പോസ്റ്റാണ് ശ്രദ്ധേയമായത്. ഈ സമയത്ത് വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ഫോണും പണവും ഒന്നുമല്ല ആ സമയത്ത് ഉപയോഗപ്പെട്ടത്. ഒരു മനുഷ്യന്റെ തന്നെത്തന്നെ മറന്നുള്ള സഹായമാണ് ആ സമയത്ത് ഉപയോഗപ്പെട്ടത്.

മനുഷ്യത്വവും തന്റെ സഹജീവികളോടുള്ള സ്നേഹവും മനുഷ്യന് ഇനിയും നഷ്ട്ടമായിട്ടില്ല എന്നതിനുള്ള ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ് മുകളിൽ കാണാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഒരു പ്രശ്നം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഓടി വരുവാനും സഹായിക്കുവാനും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കുവാനും മനുഷ്യന് മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളു. ഇതുപോലുള്ള പല ഉദാഹരണങ്ങളും ഇന്ന് നമുക്ക് കാണാൻ സാധിക്കും പ്രത്യേകിച്ച് കോവിഡ് കാലത്ത് തങ്ങളുടെ ജീവൻ പോലും വകവെക്കാതെ കുടുംബത്തെയും കുട്ടികളെയും തത്കാലത്തേക്കാണെങ്കിലും മറന്ന് നാടിനു വേണ്ടി സേവനം ചെയ്യുന്നവരായ ഡോക്ടർമാർ, നഴ്സുമാർ, പോലീസുക്കാർ, പൊതുപ്രവർത്തകർ, ഇവരെല്ലാം ജീവിക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. സ്നേഹവും സേവനവും ജീവിതത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയാക്കിയവർ. ഇത്തരം ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരവധി നമുക്ക് ചുറ്റും ഉണ്ട്.
ഇതുപോലെത്തന്നെ കുറെയേറെ സംഭവങ്ങൾ നമുക്ക് ചുറ്റും ഉണ്ട്. പ്രളയത്തിന്റെ സമയത്തെല്ലാം മനുഷ്യർ താൻ എന്ന ചിന്ത മറക്കുകയാണ്. ഇതെല്ലാം ഒരു പ്രശ്നം മാത്രമായി ഒതുങ്ങാതിരിക്കാനാണ് നാം ശ്രമിക്കേണ്ടത് നമ്മളെല്ലാം ഒറ്റക്കെട്ടായി ഒരുമയോടെ സ്നേഹത്തിൽ ഉറച്ചു നിന്നാൽ ഒന്നിനും നമ്മെ തകർക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

കുറെയേറെ പണവും സ്വാധീനവും എല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടും ഒരു ഉപയോഗമില്ല. ഇത് ഉണ്ടാക്കാനുള്ള വെപ്രാളത്തിൽ മനുഷ്യൻ തന്നെയും

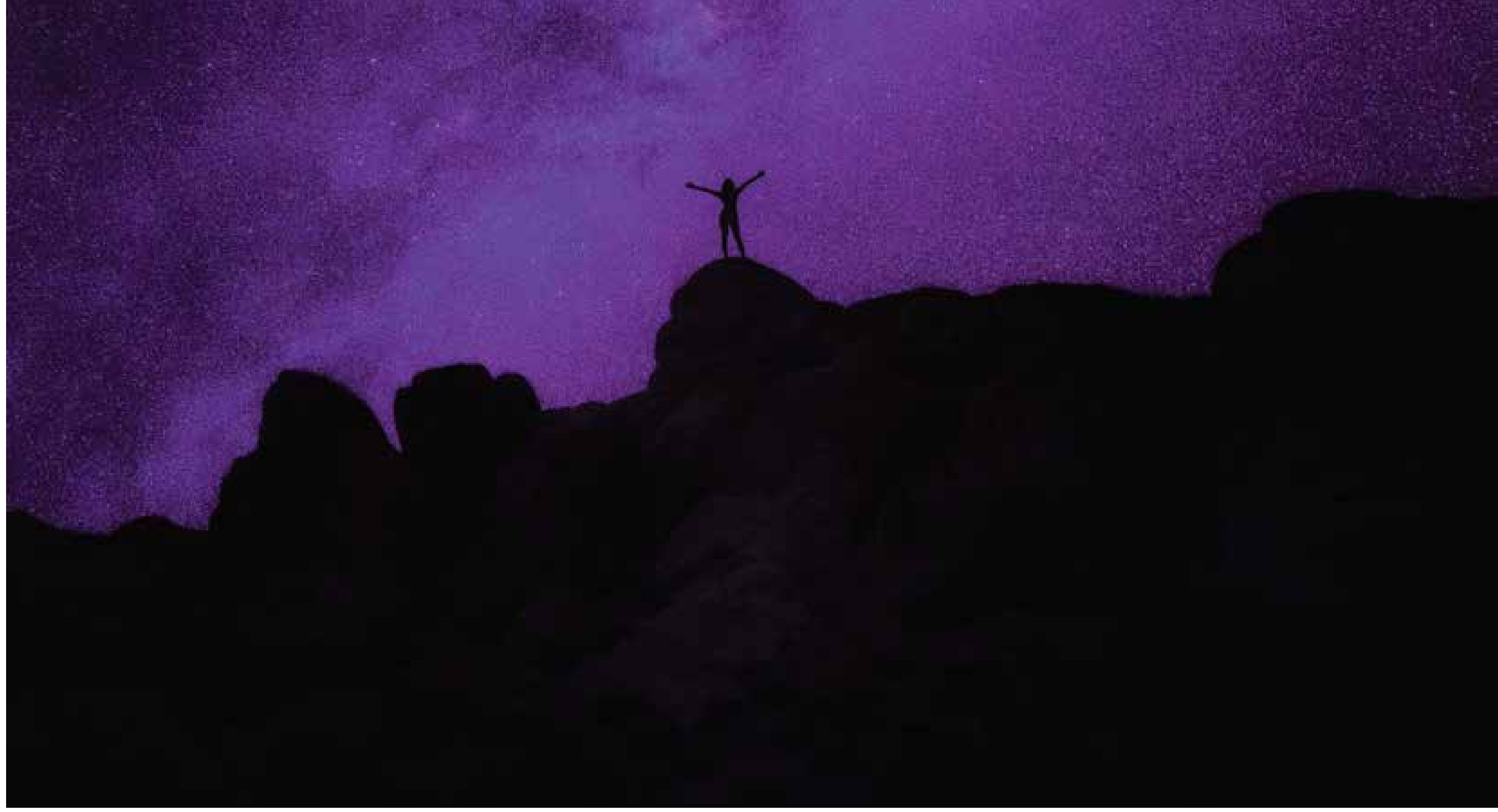

തന്റെ സഹോദരങ്ങളെയും മറന്നു തെറ്റായ വഴികളിലേക്ക് നീങ്ങുന്നു. പല വാർത്തകൾ കേൾക്കുമ്പോഴും നമുക്കത് മനസിലാകും. ഈ കൊറോണ കാലത്ത് നമുക്കത് മനസിലാക്കാൻ സാധിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ

കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും മുന്നോട്ടുള്ള പ്രയാണവും വിറങ്ങലിച്ചു നിൽക്കുന്ന നിമിഷങ്ങൾ. നേടിയെടുത്ത പുരോഗതിയും നേട്ടങ്ങളും എന്തിനായിരുന്നു എന്ന വലിയ ചോദ്യം നമ്മളെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ തന്നിലേക്കും കുടുംബത്തിലേക്കും ഒതുങ്ങുന്ന ചിത്രങ്ങളാണ് നമ്മുടെ മുൻപിൽ ഉണ്ടാകുന്നത്.

നമ്മുടെ വളർന്നു വരുന്ന തലമുറയെ സഹോദരസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചും

ഐക്യത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും വേണം നമ്മൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തോടൊപ്പം പഠിപ്പിക്കാൻ. ഇതിനു നാം മാതൃക നൽകണം. പുസ്തകങ്ങളിലുള്ളത് കൊണ്ട് മാത്രമായില്ല. സ്വന്തം ഭവനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇത് തുടങ്ങണം.

ഇനിയും മരിക്കാത്ത സ്നേഹത്തിന്റെയും മനുഷ്യത്വത്തിന്റെയും ജീവിക്കുന്ന സാക്ഷികളായി നാമൊക്കെ മാറണം. നമ്മുടെ ജീവിതവും സുരക്ഷിതത്വവുമൊക്കെ ആരുടെയൊക്കെയോ സേവനഫലമാണ്. നമുക്ക് അതിന് നന്ദിയുള്ളവരാകേണ്ടേ? ഈ നന്ദി സേവനത്തിലൂടെ നമുക്ക് പ്രകടിപ്പിക്കാം. മനുഷ്യത്വവും പര്സപരസ്നേഹവും മരിക്കാത്തവരായി

നമുക്ക് മാറാം.

Annual Report

The year 2019-20 marks the 17th year of Mar Thoma College.

The student's council election was held and the elected council bearers were:

- Chairperson - Bovas Chacko
- Vice Chairperson (General) - Chinnu Mariam
- Vice Chairperson (Reserved for Women) - Janeesha Mary
- General Secretary - Shilpa Elsa
- Joint Secretary - Angel Anil
- University Union Councillor to the KUHS Students Union (UG) - Anjitha Ajith
- Secretary Fine Arts - Aneesha P. Shaji
- Students Editor of the College Magazine - Rachel Varghese
- Secretary Sports and Games - Fathima Najiya

EXTRACURRICULAR ACTIVITIES

Kerala Piravi : 1/11/2019
Diwali (Pataka) : 3/11/2019
Children's Day : 14/11/2019
Fresher's Day (Dhimtharikida Thom) : 23/11/2019
Christmas (Eira) : 19/12/2019
Canteen Inauguration : 9/01/2020
Sports (Again) : 23-25 January 2020
College Day (Asmakam) : 25/02/2020
Psychology Webinar (unlock the mind) : 29/07/2020
Onam (Corona pulari) : 29/09/2020

FACULTY ACHIEVEMENT

Best Paper award for the paper titled "**Neural Processing of Speech and Music Stimuli in aided and unaided condition**". presented in 2nd World Congress on Neurological and Psychiatric Disorders held in Kuala Lumpur. Malaysia. from Nov 21.22.2019. Author: **Ms. Sneha P. (Assistant Professor)**

Best Paper award for the paper titled "**Recognizing Oromandibular dystonia and its management - a case study**". presented in 2nd World Congress on Neurological and Psychiatric Disorders held in Kuala Lumpur. Malaysia. from Nov 21-22. 2019. **Authors: Ms. Anagha P Kumar. Ms. Amrin T K. (Assistant Professor)**

Other noted achievements include various paper presentations and few publications in national and international journals.

COMMUNITY BASED REHABILITATIONS

Audiological and speech and language screening camps was conducted for:

- The students of Govt. Blind School Vidyanagar. Kasargod on 29.07.2019

- The students of Muhimmath Higher Secondary School Puthige. Kasargod on 28.10.2019

- The students of Holy Family School Badiadka. Kasargod on 2.03.2020.

Audiological Assessment

It was carried out for the police officers of Kasargod at the Traffic Police Station Kasargod in 14.02.2020.

Audiological Evaluation Camps were conducted for:

- Students of schools that are under Block Resource Centre (BRC) Kumbala on 6th and 7th October 2020.

- For patients from Kasargod District at Marthoma College Of Special Education Badiadka and Marthoma Speech and Hearing Clinic Cherkala from 12-18 January 2020.

Hearing Aid Distribution under ADIP Scheme

A 3 day hearing aid distribution camp was conducted from 17.06.2020 to 19.06.2020. A total of 114 individuals received ALIMCO digital hearing aids as a part of the camp.

Awareness Programs were carried out on the topics:

- Audiological assessment and rehabilitation for the students of District Institute of Education and Training Maipady. Kasargod was held on 5.07.2019 at Marthoma Speech and Hearing Clinic Cherkala Kasargod.

- Hearing Loss and Speech and Language disorders for the teaching and non-teaching staff of Govt. School for the Blind . Vidya Nagar on 25.09.19

- Communication Disorders in Children for the teachers of Muhimmath Higher Secondary school Puthige Kasargod on 18.10.19.

Public awareness programmes

As part of disability day. a public awareness programme was conducted in Cherkala bus stand on 3.12.19. The programme was conducted to spread awareness about the misconceptions about differently abled individuals. The students of our college performed a street play and skit as part of the same.

An awareness programme about noise induced hearing loss was conducted for the police officers of Kasaragod Town. The programme was held at Traffic Police Station Kasaragod on 14.2.2020.

Amal Project

The beginning of 'Amal Project' was the charity initiative of the student's community during the College Annual Day held on the 24th of Feb 2020. This word has an Arabic and Hebrew origin meaning 'Hope'. True to its meaning this project has brought hope and smiles to many especially during these lockdown period when the going is tough for many poor families.

The funding for this Project is from the following sources.

- Sale of Handy Crafts by Students
- Donations from Students
- Donations from Faculty and Staff
- Donations from Well-wishers

As of date this project has helped:

- Meals to Migrant workers under Badiadka Panchayat initiative
- Meals to Health Care workers in Govt Medical College Ukkinaduka.
- Provision Kits to two families
- Help with water storage tank for a poor family
- Help for a cancer patient
- Cakes during Xmas Time to families of Special Children (our Therapy patients)
- Cost of Cochlear Implantation on a very needy special child.

During the financial year 1 April 2020 to 30 March 2021. we had received Rs. 81300.00. and we had disbursed Rs. 90500.00 to the needy on case-by-case basis. We thank all the kindhearted donors who have participated in this initiative in the last year.

Curricular Achievements.

We had four university toppers during this academic year.

BASLP

Reshma Susan Roy : 1st Rank (2nd semester)
Ashwathi B : 3rd Rank (3rd year 2016 Admn)

MASLP

Amrutha Benny : 1st Rank (2nd year 2016 Admn)
Tony Roy : 3rd Rank (2nd year 2016 Admn)

FACULTY AND STUDENT ENRICHMENT PROGRAMS

Numerous in-house training and one day seminar programs were conducted by various reputed and notable resource speakers.

When the country was hit with the pandemic and a nationwide lockdown was announced. the institution in the midst of chaos managed to conduct various webinars successfully on various topics that enlightened both the students as well as the faculty.

Marthoma Family.

Teaching staff
External Faculty
Flown Butterflies
Non teaching staff
Hostel staff
Academic excellence
Group photos
College council members
Magazine Committee

Teaching Staff

PRINCIPAL
Dr. Kumar R

HOD
Ms. Grace Sara Abraham

VICE PRINCIPAL
Dr. Binoy

Ms. Ajisha M

Ms. Amrin T. K.

Ms. Anagha Balakrishnan

Ms. Anagha P. K.

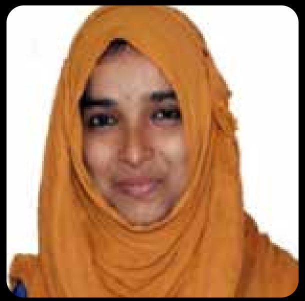

Ms. Ayeshath Riswana

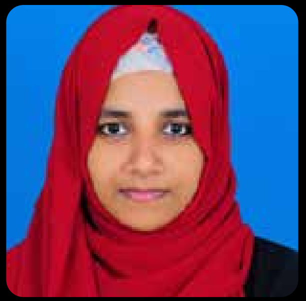

Ms. Fayedha T. K.

Mr. Jijul Vas

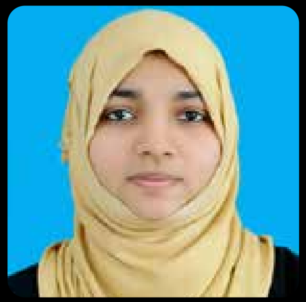

Ms. Khadeejath Assiba

Ms. Litna A. Varghese

Ms. Megha Raj O. K.

Ms. Merin Mathews

Mr. Nithin A. K.

Ms. Pooja Bhaskaran

Ms. Preena Mathew

Mr. Ramiz Malik

Ms. Sneha Benny

Ms. Sneha K. C

External Faculty

Dr. Veena Kumar.
(Anatomy)

Mr. Nithin.
(Statistics)

Mr. Nevin Thomas
(Electronics)

Flown Butterflies

Ms. Haritha

Ms. Kala Baby

Ms. Kirti Joshi

Mr. Tony Jacob

Ms. Roslin Francis

Non Teaching Staff

Ms. Arunima
(Librarian)

Ms. Jency Roshan
(Superintendent)

Daisa
(Warden)

Shaiju
(Driver)

Sugandhi

Sumathi

Hostel Staff

Daisa
(Warden)

Baby

Bhavani

Krithi

Prameela

Shailaja

Shashikala

Sunitha

Academic Excellence

Amrutha Benny. 1st Rank
(2nd Year MASLP
2016 Admn)

Rony Roy. 3rd Rank
(2nd Year MASLP
2016 Admn)

Ashwathi B. 3rd Rank
(3rd Year BASLP
2016 Admn)

Reshma Susan Roy
1st Rank
(2nd Semester BASLP)

Group Photos

First Year BASLP

Third Year BASLP

Second Year BASLP

Internship Batch

Group Photos

First Year MASLP

Second Year MASLP

Council Members

Chairperson
Bovas Chacko

Vice Chairperson
Janeesha Mary

Vice Chairperson Reserved for Woman
Chinnu Mariam

Fathima Fahmitha Basheer - 1st year CR

General Secretary
Shilpa Elsa

Joint Secretary
Angel Anil

Fine Arts Secretary
Aneesha P. Shaji

Annmol Liju - 2nd year CR

Sports Secretary
Fathima Najiya

University Union Councillor
Anjitha Ajith

Magazine Editor
Rachel Varghese

Diya Krishna - 3rd year CR

Kripa Thankam Reji - 1st MASLP CR

Aji Mary - 2nd MASLP CR

Magazine Committee

Ms. Pooja Bhaskaran

Ancy P. Aji

Rachel Varghese

Fathima Fanna

Ayona P. Benoy

Sandra S

Sruthi Raveendran

Harikrishnan P. C.

Arpitha Elsa Mathews

Haseena Mariyam C L

Aysha Yoosuf

Serin Sara John

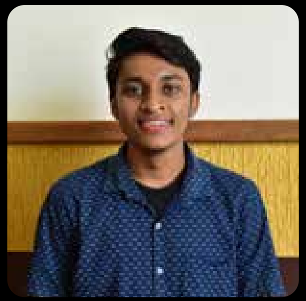

Shimin

End Note

When we had to select the theme we never realized the potential this topic held. We had a vague idea but never thought the results of this theme would be so beautiful. The concept of love has always been so abstract and seeing it explained in all its glory throughout this magazine makes us feel like we achieved what we were going for with this theme.

At this moment we would like to extend our sincere gratitude to our dearest **Principal Dr. R. Kumar** and our **Director Rev. Mathew Samuel** for their constant support throughout the process without which this magazine would've never come into being.

We would also like to thank **Ms. Pooja Bhaskaran, the Staff Editor,** for helping us throughout the process. There were times when we found ourselves stuck in situations never faced before due to the Covid 19 pandemic. But ma'am guided us and always helped us find a way through. We would also like to thank her for connecting us with **Greenvault Designs,** the graphic designing team of Sarang.

No amount of 'Thankyou-s' would be enough to express the immense gratitude we have for **Anandu Vijayakumar,** who lead the design part of Sarang. He always found a way to express our very vaguely distorted ideas into clear-cut layouts throughout the magazine. Whenever we received a draft from him we always had a widespread smile on our faces because the results were always beyond our expectations. Without their effort, this magazine would not have been half as visually pleasing as it is now.

We would also like to mention our gratitude towards all the staff and students who participated in the creation of the magazine by submitting their works and letting us know what Sarang means to each one of you.

We've been reading about love in all its forms throughout these pages.
As we reach the end. a simple question to all of us.

What is love?

Is it a noun or a verb?
Is it an emotion or a choice or something beyond explanation?

As Jiddu Krishnamurti quoted.

"Love is not desire, love is not attachment in any form, love is not jealousy, ambition, fulfillment or becoming."

Then what is it?

What defines love for you? What makes it so special?
Only you can find it. no one can do it for you.

With love.
Team Sarang.

MAR THOMA COLLEGE OF SPECIAL EDUCATION
INSTITUTE OF SPEECH AND HEARING

Marthoma Mount, Perdala P.O., Badiadka, Kasargod - 671551, Kerala Phone : 04998 286805, 286806
Email : marthomacollegekasaragod@gmail.com Visit us : www.marthomacollegekasaragod.com